

Sự Trả Thù Của Băng

Contents

Sự Trả Thù Của Băng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	22
12. Chương 12:	24
13. Chương 13:	26
14. Chương 14:	28
15. Chương 15:	30
16. Chương 16:	32
17. Chương 17:	34
18. Chương 18:	35
19. Chương 19:	37
20. Chương 20:	38
21. Chương 21:	39
22. Chương 22	40
23. Chương 23:	42
24. Chương 24	43
25. Chương 25:	44
26. Chương 26:	45
27. Chương 26	47
28. Chương 27	49
29. Chương 28	50
30. Chương 29	51
31. Chương 30	53
32. Chương 31	54
33. Chương 32	56
34. Chương 33	58
35. Chương 34	60
36. Chương 35	62
37. Chương 36	63
38. Chương 37	66
39. Chương 38	67
40. Chương 39	69
41. Chương 40	71

42. Chương 41	72
43. Chương Cuối	75

Sự Trả Thù Của Băng

Giới thiệu

- Nguyễn Hàn Thiên Băng: nó, 17t là một cô gái xinh đẹp, cá tính, sắc sảo. IQ: 200/200. Còn về thâ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-tra-thu-cua-bang>

1. Chương 1

London, 4h chiều

- [Alo]
- Tớ đây_Giọng trong trẻo của nó vang lên
- [Tớ nào thế?]-Bên kia giọng ngái ngủ hỏi nó
- Xem lại tên trên màn hình điện thoại giùm đi_Nó vện voluym hết cỡ
- [A, Yun cậu gọi cho tớ có chuyện gì thế?]-Cô gái kia hoảng hồn nhìn vào điện thoại. Khi thấy cái tên đang hiển thị trên màn hình, cô gái ngồi bật dậy
- Tớ sẽ về Việt Nam, tớ ở nhờ nhà cậu một thời gian được chứ?
- [Thật sao? Hura, cậu ở bao lâu cũng được]-Cô gái kia reo lên
- Cảm ơn, một tiếng nữa tớ sẽ lên máy bay. Bao giờ tới nơi tớ sẽ gọi cho cậu
- [Ừ, tớ đi chuẩn bị phòng cho cậu đây]
- Bye cậu_Nó tắt điện thoại rồi bước về phòng. 1 tiếng sau nó đã có mặt ở sân bay. Nó bước vào sân bay trước nhiều con mắt ngưỡng mộ của mọi người. Nó vận trên người một bộ đồ đen từ trên xuống dưới. Quần nó mặc dài đến đùi để lộ cặp chân trắng trẻo, mịn màng như em bé. Nó mang đôi bốt cao đến gối cũng màu đen. Mái tóc hung đỏ được nó giấu dưới cái mũ màu đen đội lệch. Nhìn nó rất xinh đẹp và cá tính. Nó lên máy bay và đánh một giấc dài đến khi máy bay đáp xuống

Sân bay Tân Sơn Nhất, 9h sáng

- Yun, đây nè_Nó nhìn về hướng phát ra tiếng gọi. Nơi đó có một cô gái rất xinh đẹp đang vẫy tay với nó. Nó khẽ cười và tiến về phía cô gái đó. Khi đến trước mặt cô gái, nó liền ôm chầm lấy cô
- Zan, cậu khỏe chứ?

- Tớ nhớ cậu quá, Yun à! Huhu sao không về thăm tớ sớm hơn chứ?_Zan nước mắt nước mũi tèm lem quở trách nó
 - Mới hơn 2 năm không gặp thôi mà
 - Mới 2 năm?_Zan đẩy nó ra_2 năm mà thôi à, lâu lắm đấy_Nhỏ phụng phịu nhìn nó
 - hìhì, chọc cậu thôi_Nó đưa tay nhéo hai má phúng phính của Zan
 - Xí, mà này tớ nghe bảo mẹ cậu mất tích có thật không?
- Mặt nó xịu xuống, khi không Zan lại nhắc đến chuyện này. Zan nhìn thấy mặt nó thì cũng đoán biết được câu trả lời ra sao
- Tớ xin lỗi, làm cậu nhớ lại chuyện buồn rồi
 - Không sao. Tuy mẹ mất tích nhưng tớ đã tìm được bà ngoại rồi_Nó lấy lại vẻ mặt bình thản tươi cười với Zan
 - Thật sao? Tốt quá rồi_Zan reo mừng thay cho nó
 - Chúng ta về nhà chứ? Đứng hoài chân tớ tê cả rồi
 - Về, về chứ_Zan phụ nó xách hành lí ra xe. Mặt nhỏ không giấu nổi sự vui mừng
- Bọn nó kéo ra ngoài sân bay. Một bác khoảng 40 tuổi đang đứng chờ bọn nó ở đấy
- Mời 2 tiểu thư lên xe ạ_Bác tài xế cúi người mở cửa xe cho bọn nó
 - Cháu đã bảo bác đừng dùng kính ngữ với bọn cháu rồi mà_Zan mặt nhăn mày nhíu nhìn bác tài xế
 - Nhưng...
 - Zan nói đúng đấy ạ. Bác lớn tuổi hơn bọn cháu, bọn cháu phải là người dùng kính ngữ chứ không phải bác. Bác đừng như thế, bọn cháu thấy không thoải mái_Nó góp lời theo Zan
 - Ủm, thôi hai cháu lên xe đi
 - Vâng_Hai nàng đồng thanh rồi bước lên xe. Chiếc xe vừa lặn bánh rời khỏi phi trường không bao lâu thì bị một xe khác đâm phải. May sao hai xe đều chạy chậm nên không có ai bị thương nhưng cả 2 xe chắc phải vào viện sửa chữa lại không ít. Tên cầm lái xe bên kia sau khi định thần lại thì dừng xe xuống. Tên đó đến trước xe của Zan mà chửi mắng
 - Các người đi xe kiểu gì vậy hả? Trầy hết xe của tôi rồi. Xuống xe mau
- Bác tài xế luống cuống xuống xe xin lỗi tên đó
- Xin lỗi...xin lỗi thiếu gia
 - Sao bác lại xin lỗi tên này? Bọn họ có lỗi trước mà_Zan bước xuống đứng kế bên bác tài xế. Còn nó vẫn ngồi trong xe không nói gì. Nó rút điện thoại ra và gọi cho ai đó. Trận chiến ngoài kia vẫn tiếp tục
 - Do cô đâm vào xe tôi mà_Tên kia lớn giọng quát
 - Không phải do anh lo ôm gái, không lo lái xe nên mới cán vào xe tôi à_Zan vừa nói vừa liếc nhìn con nhỏ mắt xanh mở đồ đang đứng sau tên đó_Cũng chỉ là tên lăng nhăng mà thôi
 - Đừng nghĩ mình đẹp rồi nói gì người khác cũng được nhé_Con nhỏ đó ưỡn ngực lên cãi với Zan
 - Oh, cuối cùng cũng lên tiếng rồi nhỉ. Nhưng tôi không thích cãi nhau với loại người như cô_Zan tặng cho nhỏ một nụ cười khinh bỉ_Cô chỉ là loại con gái thích ồng ẹo trước mặt mấy tên mất lé thế này thôi
 - Cô..._Con nhỏ đó vung tay định tát Zan nhưng đã bị Zan chặn lại, đồng thời cô nàng tặng luôn cho nhỏ một cái tát thật đau
 - Đừng nghĩ muốn đánh ai thì đánh nhé!

- Cô biết cô vừa đánh ai không hả?_Tên con trai đó rất ngỡ ngàng trước hành động của Zan, dám tát cả cháu gái của thiên hoàng NB thì lá gan bằng trời

Rồi từ đâu có 2 chiếc BMW chạy tới đậu trước mặt Zan. 1 đám người từ trên xe bước xuống và cúi đầu trước Zan

- Tiểu thư

- Sao các anh lại ở đây?_Zan ngạc nhiên vì sự hiện diện của bọn người này

- Tiểu thư Yun gọi chúng tôi đến đây. Mọi chuyện chúng tôi sẽ giải quyết. 2 tiểu thư và bác tài về đi ạ_Một người trong đám nói với Zan lại liếc mắt qua nhìn nó đang từ trong xe bước xuống. Nó không thèm để ý đến sự hiện diện của những con người đang có xích mích với bọn nó. Nó coi bọn người đó như không khí vậy. Nó tiến đến đám vệ sĩ gạt đầu một cái rồi lên vị trí cầm lái của chiếc xe BMW

- Hiểu rồi_Zan gạt đầu với nó rồi quay sang bác tài_Chúng ta về thôi ạ. Để cháu dìu bác lên xe

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Tên con trai đó vội nín Zan lại

- Nè, nè gây sự với bọn tôi rồi bỏ đi à_Zan hất tay ra và lườm tên đó xém cháy áo. Nhỏ nguyền dãi một cái rồi bước lên xe. Nó nhấn ga và xe bắt đầu phóng đi với tốc độ chóng mặt. Từ đầu đến cuối có một con người luôn dõi mắt theo từng hành động của nó. Đó là ai nhỉ?

2. Chương 2

Theo sự chỉ dẫn của Zan, 15' sau bọn nó đã tới nhà. Nói đúng hơn thì đó là một căn biệt thự, xung quanh được bao bọc bởi tường cao. Trước ngõ có một giàn hoa ti gôn vô cùng quyến rũ. Tiến vào giữa sân sẽ thấy một đài phun nước. Nước trong đài được dẫn tới một vườn hoa thơm ngát. Bên trái ngôi nhà là một khuôn viên được lát cỏ rất đẹp. Nó theo Zan tiến vào trong ngôi biệt thự. Ngôi biệt thự được xây dựng theo hai màu chủ đạo là màu trắng và màu xám. Vừa trông thấy nó, một bà lão khoảng 60t liền đi đến ôm lấy nó

- Chào mừng cháu đến đây, Yun

- Cháu nhớ bà lắm ạ_Nó cũng vòng tay ôm lấy người bà

- 2 năm không gặp trông cháu xinh ra đấy_Một giọng nói trầm ấm vang lên

- Ông!_Nó nhào tới ôm lấy người ông

- Lần này cháu về đây có chuyện gì thế?

- À, chuyện này có liên quan đến vụ mất tích của mama cháu và cả việc papa bỏ rơi mẹ con cháu

- Cháu định làm gì?

- Cháu dự định chuyển vào học trường Magic

- Sao lại đi học chứ?_Người bà ngạc nhiên hỏi

- Theo cháu điều tra thì người có liên quan đến papa cháu là chủ tịch của ngôi trường đó_Nó ngồi xuống kế bên người bà mà nói

- Có chuyện đó sao?

- Vâng.

- Ừm. Zan, cháu nhập học với Yun đi_Người ông quay qua Zan và bảo

- Vâng ạ._Zan vui vẻ trả lời. Với nhỏ thì đi học cũng như đi chơi thôi. Nhỏ đã hoàn thành trình học từ lâu rồi

- Từ nay, ông bà được sống vui vẻ rồi._Bà làm vẻ mặt tươi cười nói với Zan. Còn Zan thì không hiểu gì cả

- Là sao bà? Khó hiểu quá

- Ở nhà cháu quậy phá quá! Cháu đi rồi thì cái nhà này được yên
- Bà hiểu ý bà, Zan hét toáng lên
- Cháu mau dẫn Yun lên phòng đi, đừng ở đây cản nhann bà nữa_Ông lém lỉnh lên tiếng (già rồi mà còn...chặc...chặc)
- Sau khi lên phòng, bọn nó đánh một giấc đến chiều
- Mau lên, chúng ta phải chuẩn bị mọi thứ để mai còn nhập học nữa_Zan hồi hã từ trên lầu chạy xuống
- Từ từ nào, cậu làm gì mà gấp thế? Giờ chúng ta đi đâu?
- Siêu thị Plaza_Dứt lời Zan lòi tuột nó đi, không để nó ú ớ lời nào_Cậu làm tài xế đi_Zan lòi nó ra chiếc xe mui trần rồi ấn nó ngồi xuống chiếc ghế lái
- Thích thì tớ chiều_Nói rồi nó nhấn ga phóng đi
- Trước cửa siêu thị plaza xuất hiện hai cô gái xinh đẹp tuyệt trần. Ai ai cũng phải ngược nhìn
- Tớ cần mua một bộ đồ_Nó khều tay Zan
- Đi theo tớ_Zan dắt nó đến quầy quần áo. Nó dạo từ trên xuống dưới rồi chọn ra một cái áo cánh dơi màu trắng và một chiếc quần bò được mài rách ở đùi. Sau đó Zan lại kéo nó đến quầy giày dép. Nó chỉ liếc sơ và chọn một đôi giày màu trắng hiệu Nike. Nó buộc tóc sang một bên và lại đội cái mũ lệch màu đen đó. Trông nó rất chi là cá tính luôn. Nó đưa tay vào túi lấy headphone ra nghe. Nó biết đi lựa đồ với Zan rất cực khổ nên mới thay đồ gấp chứ cứ đi đôi bốt cao 10 phân ấy đến khi về tới nhà chắc phải bó bốt chứ chẳng chơi. Nó cứ ung dung đi theo Zan hết nơi này đến nơi khác. Một lát sau
- Đau chân quá!_Zan bắt đầu than thở
- Cậu đi nhiều như vậy lại mang giày cao gót không đau mới lạ_Nó cốc yêu Zan_Quầy thuốc ở đâu thế?
- Ở dưới tầng trệt_Zan ngược khuôn mặt đau khổ nhìn nó
- Ở đây đợi tớ tí nhè_Nói rồi nó chạy đi
- Không biết tình cờ hay sắp đặt mà bọn hăn cũng có mặt tại Plaza. Đang lúc đi lên lầu 2 thì bọn hăn trông thấy nó đang ở trên đi xuống
- Con nhỏ này quen lắm_Gin xoa cằm ngẫm nghĩ hồi lâu và cuối cùng cũng nhớ ra_Là con nhỏ đi cùng với con nhỏ lúc sáng
- Giờ cậu mới nhận ra sao?_Hăn xỏ Gin
- Phải giải quyết luôn mới được_Gin hằm hằm đi xuống dưới tìm nó. Hăn cũng đi theo. Còn nó sau khi mua thuốc xong đã đi đến quầy giày dép để mua cho Zan đôi giày
- Tội lấy đôi này, gói nó lại cho tôi_Nó dạo dọc dạo ngang cuối cùng dừng lại trước một đôi giày màu hồng trông rất dễ thương
- Cửa cô đây ạ_Người nhân viên đưa đôi giày đã gói cho nó. Nó nhận lấy gói đồ, thanh toán tiền rồi bước đi
- Đây con nhỏ kia!_Gin phía sau gọi lớn. Cuối cùng bọn hăn cũng tìm được nó_Này!_Nhưng dù gọi thế nào nó cũng không quay lại. Tất nhiên là thế rồi bởi nó đâu phải tên này, làm sao nó quay lại được chứ
- Yun!_Hăn gọi lớn tên nó. Nó nghe có người gọi tên mình nên quay đầu lại nhìn
- Hết nhìn đông rồi đến nhìn tây, vẫn không thấy ai quen, nó khẽ lắc đầu rồi bước tiếp
- Ách, cái con đó bị điếc à?_Gin điên tiết hét lên, liền chạy lại đứng trước mặt nó. Nó nhann mày nhìn người trước mặt
- Cái con nhỏ này, sao tôi gọi mà cô cứ bỏ đi một mạch thế hả?_Gin quát lớn
- Có quen?

- Hở? Cô quên bọn tôi rồi à?_Gin ngơ ngác nhìn nó_Mới gặp lúc sáng mà
 - Không quen, né ra_Nó đẩy Gin sang một bên
 - Thật sự cô ấy đã quên?_Hắn cũng ngơ ngác không kém gì Gin
 - Nè nè, vậy nhỏ bạn của cô đâu_Bọn hắn đuổi theo nó_Chắc chắn nhỏ đó sẽ nhận ra bọn tôi
 - Zán hả?
 - Hình như là vậy_Gin gật đầu
 - Trên kia_Nói rồi nó bỏ đi. Bọn hắn cũng đi theo sau nó. Nó dẫn bọn hắn đến gặp Zán. Vừa trông thấy nó, Zán đã không nhéo
 - Cậu đi đâu mà lâu thế? đau quá! Hix
 - Đưa chân cậu đây tớ xoa bóp cho_Nó nâng chân Zán lên, nhẹ nhàng xoa bóp chỗ bị đau rồi dán thuốc cho nhỏ
 - Cậu mang cái này đi_Nó đưa đôi giày cho Zán
 - Cảm ơn Yun_Bọn hắn nhìn nó ân cần với Zán mà hết sức ngạc nhiên. Nói chuyện với bọn hắn, nó kiệt lời hết mức, nhiều lắm chỉ được 4 chữ vậy mà với Zán thì khác. Nó nhìn thấy 2 người đang nhìn nó và Zán chằm chằm mới sực nhớ ra sự hiện diện của họ (Thật bó tay cho chị luôn)
 - Đây Zán, cậu có quen hai người này không?_Nó chỉ về phía bọn hắn. Zán hướng mắt theo cánh tay nó và bất ngờ
 - Á, 2 cái tên này_Mặt Zán từ từ chuyển sang màu đỏ
 - Cậu quen hả?_Nó vẫn chưa nhận ra điều gì
 - Cậu không nhận ra 2 tên này sao? Là 2 tên lúc sáng cán phải mình đấy_Zán thực sự ngạc nhiên trước thái độ của nó
 - À, thì ra là bọn họ. Lúc sáng tớ đâu có xem diện mạo hai người đó ra sao đâu mà nhớ. Vả lại đó cũng là chuyện nhỏ mà nhớ làm chi cho chật đầu
- Nghe nó nói mà Zán phải phì cười. Nhỏ bó tay cho cách sống vô tư của cô bạn mình. Còn bọn hắn thì đang đờ như cây cơ. Lần đầu tiên có người không để bọn hắn trong mắt, lại là con gái nữa chứ
- Thật thú vị, Yun_Hắn cười thầm
 - Nhớ hay không nhớ gì cũng được, mau trả phí sửa xe đây_Gin đay nghiến nhìn bọn nó
 - Không trả, cậu mới là người phải trả đấy_Zán hất mặt làm ngơ rồi quay sang nó_Yun tớ đói rồi
 - Chờ tớ thanh toán hết số đồ này đã_Dứt lời nó đem mấy chục gói đồ mà Zán đã lựa cả chiều lại chỗ của nhân viên thanh toán. Nó cầm lấy bút và ghi cái gì đấy
 - Thanh toán hết cho tôi rồi gửi về địa chỉ này
 - Cậu trả hết sao?_Zán e dè nhìn nó
 - Cậu sợ hết tiền của tớ à?_Nó cười cười với Zán, Zán chỉ gật nhẹ đầu với nó_Cậu có biết dù ở bên Anh nghèo thế nào nhưng về đây có thể trở thành người giàu nhất không?
 - Hi, tớ quên
 - Được rồi, đi theo tớ, tớ bao cậu ăn_Nó nắm tay Zán lôi đi nhưng không quên mời bọn hắn_đi cùng chứ?
 - Tất nhiên, dù không lấy được tiền sửa xe nhưng cũng được một bữa miễn phí mà. Coi như cũng không lỗ_Gin không ngại ngừng gì đi theo nó (anh này thích so đo với con gái nhỉ). Bọn nó kéo đến một nhà hàng sang trọng trong Plaza. Sau khi thức ăn được đem ra, Zán lập tức lao vào ăn. Nó khẽ đưa tay lấy chiếc mũ xuống rồi từ tốn cầm nĩa lên. Từng miếng thịt được nó cắt thành những lát nhỏ rất đẹp. Nó ăn một cách từ tốn như con cháu quý tộc. Còn hắn thì trân trân nhìn nó. Hắn như chết sững trước nó. Lần đầu tiên

hắn nhìn rõ mặt nó. Mắt, mũi, miệng của nó rất giống với người ấy. Nhưng đôi mắt của người ấy là màu tím biếc chứ không phải xanh lam như nó. Hắn định thần lại và bắt chuyện với nó

- Cô mới từ Anh về hả Yun?
- Ừm
- Cô là người Anh chính gốc sao? Tôi thấy không giống
- Không. Mẹ tôi là người . Đây là nơi tôi sinh ra
- Vậy là không phải rồi_Hắn nghĩ thầm, mặt rũ xuống
- Mà sao cậu biết tên tôi_Nó buông nĩa xuống nhìn hắn
- Tôi nghe Zan gọi cô như thế? Tên của 2 người là gì?
- Nó là Nguyễn Hàn Thiên Bằng, còn tôi là Trần Xuân Trúc_Zan lên tiếng trả lời thay nó_Còn 2 người?
- Tôi là Trương Hàn Phi Dương, cứ gọi tôi là Rick còn kia là Lê Anh Vũ cứ gọi nó là Gin
- 2 người đều đã có hôn ước_Nó vừa nâng lên ly rượu nho vừa nói
- Hử? Sao cô biết?_Bọn hắn tròn mắt nhìn nó
- 2 gia tộc lớn nhất nhì thế giới hứa hôn với 2 công chúa, một xứ hoa anh đào, một Italy mà ai không biết_Nó lắc đều dung dịch màu đỏ như máu trên tay, thản nhiên trả lời bọn hắn
- Có tớ nè. Sao tớ lại không biết chuyện này chứ?_Zan rất ngạc nhiên nhìn nó
- Pama không cho cậu biết thôi, người trong cuộc ạ_Nó cốc yêu Zan
- Người trong cuộc là sao?_Bọn hắn lơ ngơ nhìn nó còn Zan thì liếc nó xem cháy áo
- Tôi nói nhầm thôi. Là người ngoài cuộc_Nó vội sửa lời nếu không nó sẽ chết sớm dưới tay Zan
- Có thể cho bọn tôi xin số điện thoại không?_Gin lên tiếng hỏi bọn nó
- Lý do?_Zan nhướn mày hỏi Gin
- Sau này có đi chơi thì rủ bọn cô đi cho vui
- Sao anh không rủ mấy nhỏ mắt xanh mỏ đỏ ấy_Zan mĩa Gin
- Rủ mấy nhỏ đó đi chơi ắt tự do à
- Tôi tưởng anh muốn thế.
- Số điện thoại của bọn tôi đây_Nó nhập 2 dãy số vào điện thoại rồi đưa cho hắn_Thông cảm nha. Zan rất thích gây khó dễ cho người khác ấy mà
- Dza cái con kia, nói gì hả?_Zan hét lên
- Bọn tôi về đây. Mai gặp lại_Nó đứng dậy và lôi Zan đi
- Mai gặp lại là sao?_Hắn và Gin nhìn nhau không hiểu gì cả. Còn ở chỗ bọn nó thì
- Sao lại đưa số điện thoại cho 2 tên đó_Zan quát lớn
- Dù sao thì đó cũng là chồng tương lai của cậu mà
- Không bao giờ xảy ra chuyện đó đâu_Zan giận dữ quay mặt đi hướng khác
- Cậu phải chấp nhận thôi. Công chúa xứ Italy à_Nó cười cười. Nụ cười của nó vô cùng vô cùng gian_Cậu còn nhớ thái độ của bác tài lúc sáng chứ. Bác có biểu hiện như vậy vì sớm nhận ra cậu chủ tương lai đấy
- Vậy là mọi người ai cũng biết rồi?_Trước câu hỏi của Zan nó không nói gì chỉ gật đầu
- Tớ không thể cười cái tên lằng nhằng đó được_Zan vò đầu bứt tóc_Số con thật khổ mà

3. Chương 3

Sáng hôm sau

- Lại là cảnh tượng này_Zan khó chịu nhăn mặt
- Ở đâu cũng vậy mà_Nó hờ hững nhận xét

Tình hình là có mấy trăm đứa con gái đang bao vây cổng trường, chắc lại chờ thần tượng nào đó rồi

- Chúng ta đem đồ đến kí túc xá thôi_Nó lấy trong xe ra 2 cái vali to đùng, giao cho Zan một cái rồi quay lại nói với bác tài
- Cảm ơn đã đưa bọn cháu đi, bác về cẩn thận nhé!
- Tạm biệt các cháu_Bác tài lái xe đi. Bọn nó cũng tiến vào trong. Hàng ngàn con mắt nhìn nó, cả trai lẫn gái.
- oh, học sinh mới kìa. Đẹp thật đấy_Nam sinh 1
- Đẹp quá đi, tao phải của 2 em ấy mới được_Nam sinh 2 (Không có vé đầu anh)
- Cũng bình thường thôi_Nữ sinh 1
- Đúng vậy. Chẳng có gì là đẹp hết_Nữ sinh 2

Hàng loạt các lời bàn tán vang lên. Bọn nó chẳng thèm để ý đến, vẫn tiến thẳng vào trong

- Kí túc xá khối 11 đây rồi_Nó và Zan tiến thẳng vào trong kí túc xá
- Phòng 307...308...310 đây rồi. Chúng ta ở đây_Nó đưa tay mở chốt cửa
- Nơi đây tẻ nhạt thật. Nhưng mình sẽ thay đổi tất cả_Zan cười gian với ý nghĩ của mình
- Mau vào sắp xếp đồ đạc thôi. Đừng đứng ngẩn ngơ đó nữa_Tiếng nó trong phòng vọng ra làm Zan sững sờ. Nhỏ vội vàng chạy vào trong sắp xếp đồ. Bọn nó loay hoay gần 30' mới xong. Giờ bọn nó đã có mặt ở trước cửa lớp và đang chờ cô giáo chủ nhiệm. 5' sau một cô giáo khoảng 30t đến trước mặt bọn nó
- 2 em là học sinh mới phải không?
- Vâng_Cả 2 lễ phép cúi chào bà cô
- 2 em theo tôi_Bọn nó theo bà giáo bước vào lớp trước bao nhiêu ánh mắt của bọn học sinh, cả bọn hân hoan
- Lớp chúng ta có thêm 2 bạn mới. Cho một tràng pháo tay chào đón 2 bạn ấy nào_Cô giáo tươi cười nói. Một tràng vỗ tay rộn rã vang lên.
- 2 em tự giới thiệu đi_Cô giáo quay sang nói với bọn nó
- Tôi là Nguyễn Hàn Thiên Bằng cứ gọi tôi là Yun
- Tôi là Trần Xuân Trúc, gọi là Zan được rồi_Zan giới thiệu xong còn tặng thêm một nụ cười chết người
- Hura, người đẹp mà tên cũng đẹp_Bọn con trai hú ré lên. “Rầm” Bà cô đập thước xuống bàn. Cả lớp bỗng im thin thít
- 2 em ngồi ở bàn cuối trước bàn của Rick và Gin nhé_Bọn con gái nghe đến 2 vị trí đó liền hướng ánh mắt hình viên đạn vào bà cô và bọn nó. Nhưng bọn họ cũng đành chấp nhận thôi, bọn nó cao quá mà (1,78 mà lị) còn chỗ nào thích hợp hơn
- Vâng_Bọn nó đồng thanh rồi bước về chỗ
- Thì ra là học cùng lớp. Hèn chi bảo ngày mai gặp lại, giờ tớ mới hiểu_Gin xoa cằm tỏ vẻ tri thức
- Đúng là đi đâu cũng không tránh khỏi cái mặt của tên lằng nhằng này_Zan bực dọc lên tiếng, mắt thì liếc xéo Gin

- Gặp lại rồi nha__Nó nở nụ cười hiếm thấy với bọn hắn. Nụ cười đó làm hắn đơ ra vài giây mới định thần lại
- Yun, cô bị cận à__Hắn nhìn chăm chăm vào cái kính của nó. Hôm qua nó có đeo kính đâu
- Không, chỉ thích đeo vậy thôi
- Ngộ nhỉ?__Và bọn nó cứ nói chuyện vui vẻ mà không biết có hai đôi mắt mang đầy sự tức giận đang hướng về phía bọn nó. Đến giờ ăn trưa, bọn nó kéo nhau xuống căn tin trường. Trên đường đi, bỗng có một đám con gái kéo đến trước mặt bọn nó
- Các người là ai?__Nó gằng giọng, lạnh lùng nói
- Đi theo bọn tao__Bọn nó không nói gì, bước theo bọn người đó. Đến sân sau trường, nó trông thấy có 2 nhỏ đã đứng chờ ở đó từ bao giờ. Một trong 2 nhỏ là con bị Zan tát hôm qua
- Ừ ừ, thì ra là con mắt xanh mỏ đỏ bày trò__Zan khoanh tay trước ngực nhìn bọn người đó
- Cô nói ai là mắt xanh mỏ đỏ hả?__Con nhỏ đó hét lên
- Là mấy người đó, cả bọn luôn. Cô đỡ tủi thân nhỉ? Có người giống cô mà, người dị hợm__Sở trường của Zan là nói móc người khác mà, ai có thể cãi lại cô nàng này
- Chị Mĩ Hà, bọn em xử 2 con nhỏ này nha__Một con nhỏ tiến lên hỏi và người trả lời chính là người im lặng nhất nãy giờ
- Xử đi
- haha, bọn mày đã sai lầm khi động vào bọn tao, sai lầm hơn nữa là động vào anh Rick và anh Gin. Nhưng sai lầm lớn nhất của bọn mày chính là đã động vào công chúa và cháu gái của thiên hoàng bề hạ__Một con nhỏ tiến lên nêu một tràng tội lỗi của bọn nó. Nó không nói gì chỉ khẽ nhếch môi khinh bỉ
- Các cô làm gì vậy hả?__Tiếng của một người con trai vang lên. Là bọn hắn. Đám con gái nhìn thấy bọn hắn thì tái mét mặt mày
- Bọn em đang xử tội 2 nhỏ này__Mĩ Trân, con nhỏ mắt xanh mỏ đỏ lên tiếng
- Đây là chuyện của bọn em, các anh đừng nhúng tay vào__giờ đến lượt nhỏ Mĩ Hà
- Nhưng đó là bạn tôi__Hắn đâu thể để bọn người đó làm càn như vậy
- Cảm ơn nha! Nhưng để bọn tôi giải quyết__Zan ngạo nghễ tiến lên tỏ vẻ bất cần__Mấy nhỏ này biết chị đang ngứa tay nên mới muốn làm trò tiêu khiển của chị đây__Zan bẻ tay răn rắc làm bọn hắn một phần phải nể sợ nói chi đến bọn người kia
- Ê Yun, nhỏ đó biết võ hả?__Gin khều tay nó hỏi
- Giỏi nữa là đằng khác__Nó cười xòa với Gin
- Yun, cậu lùi ra sau đi. Tổ sẽ giải quyết nhanh thôi__Zan phẩy tay ra hiệu cho nó rồi xông vào đánh. Còn nó thì lùi ra xa và ngồi bịch xuống đất
- Sao cô không giúp Zan?__Hắn tò mò lên tiếng
- Tôi chỉ gây thêm rắc rối cho Zan thôi
- Cô không biết võ?
- Ừm. Nhưng tôi biết trò này__Nó nhặt một viên sỏi lên
- Trò gì?__Hắn chăm chú nhìn nó
- “Cốp” Viên đá đã rời khỏi tay nó và trúng vào đầu con nhỏ định đánh lén Zan
- Ném đá giấu tay, tôi chỉ âm thầm bảo vệ Zan thôi
- Hay nhể?__Gin thích thú với trò của nó. 5’ sau Zan đã giải quyết xong bọn người đó

- Mỗi ngày đầu đã vất vả thế này, làm sao mới sống được ở cái trường này đây?_Zan than vãn
- Các cô dám động vào bọn người đó sao? Các cô không sợ bị đuổi học à?_Gin lên tiếng muốn dọa bọn nó sợ nhưng ý định của cậu đã thất bại. Bọn nó không hề sợ mà còn tỏ ra rất tự tin
- Là do bọn họ gây sự trước mà, việc gì bọn tôi phải sợ_Zan lớn giọng trả lời
- Zan, chúng ta đi ăn thôi_Nó bước đi, Zan cũng đi song song với nó
- Tớ chỉ có nửa tháng. Trong thời gian đó, chúng ta phải tìm ra mẹ tớ
- Sao? Chỉ có nửa tháng?_Zan hét lên
- Nửa tháng gì?_Bọn hấn đi phía sau lên tiếng thắc mắc
- Không không có gì_Zan lắc đầu lia lịa rồi cùng nó vào căn tin

4. Chương 4

Khuya hôm đó có 2 bóng người lén lút đột nhập vào phòng hiệu trưởng

- Cậu ở đây canh nhé. Tớ sẽ giải quyết nhanh thôi_Nó nói với Zan rồi khẽ nhảy qua cửa sổ. Zan đứng ngoài canh gác cho nó bỗng phát hiện ra hai bóng người một nam một nữ đang theo hướng phòng hiệu trưởng mà đi tới
- Yun à, có người đến_Zan nói nhỏ với nó. Nó trong phòng nghe được liền sắp xếp mọi thứ như cũ rồi thoát khỏi nơi đó. Bọn nó nhẹ nhàng trở về phòng
- “Cạch” 2 người con trai ở phòng đối diện bước ra làm bọn nó giật mình
- 2 cô làm gì lén lút ngoài này?_Giọng của Gin vang lên
- Ôi trời ơi, muốn giết tôi cũng đừng dùng cách này chứ_Zan đưa tay vuốt ngực
- 2 cô làm gì xấu nên sợ người khác phát hiện à?_Gin đi xung quanh khám xét nó và Zan
- Thôi đi, đồ hắc ám_Nói xong, Zan dùng dùng bỏ vào phòng
- Tôi không ngờ hai người lại ở phòng đối diện với bọn tôi đây. Đúng là có duyên nhỉ?_Nó cũng quay gót bỏ vào phòng để lại hai tên con trai như đá ở đấy.
- Bọn họ mới đi đâu về vậy cà? 11h rồi_Hắn nhìn đồng hồ rồi lại thắc mắc
- Mặc kệ bọn họ đi, chúng ta cũng vào trong thôi_Gin quay đầu rồi lúi húi vào trong. Không gian bên ngoài lại được trả về sự im lặng vốn có. Trong phòng bọn nó
- Máy nghe lén và camera đã được cài đặt xong
- Nhưng tớ vẫn không hiểu tại sao bọn họ lại có liên quan đến vụ mất tích của mẹ cậu?_Zan trầm ngâm hỏi nó. Câu hỏi này đã được nghĩ đến từ lâu rồi mà đến giờ vẫn chưa tìm ra đáp án
- Vì họ đã bắt cóc mẹ tớ_Nó vừa mở máy tính vừa trả lời Zan
- Tại sao?
- Tớ không thể nói
- Vậy tớ không ép. Nếu cậu muốn nói cậu sẽ nói cho tớ biết thôi
- Xin lỗi_Mặt nó rũ xuống. Nó không muốn giấu Zan nhưng thật sự nó không thể nói bây giờ
- Không sao đâu. Cậu mau cho những thứ đó hoạt động đi. Tớ muốn nghe hai con người lúc này đang nói gì_Zan cười nham nhở nhìn nó_Trông hai người đó tình tứ lắm
- Nó nghe Zan nói chỉ khẽ nhếch môi. 10 ngón tay bắt đầu lướt trên bàn phím. Một lúc sau màn hình hiện lên hình ảnh hai con người

- Con gái chúng ta bị hai đứa mới vào ức hiếp đấy! Anh mau đuổi 2 đứa đó đi _Người đàn bà chua ngoa lên tiếng
- Nhưng do Mĩ Hà gây sự trước nên anh không có lí do để đuổi bọn chúng. Nếu đuổi học vô căn cứ mọi người sẽ không phục _Người đàn ông ôm người đàn bà đó lên tiếng. Tuy bị bóng tối bao phủ nhưng cũng có thể biết được 2 người đang tình tứ như thế nào. Người đàn ông đó đang hôn bà ta tới tấp
- Bỏ ra coi _Bà ta đẩy ông ta ra _Vậy cái chức hiệu trưởng của anh để làm gì vậy. Nếu anh không làm, em sẽ lấy danh chủ tịch để dạy dỗ hai đứa kia
- Em đừng làm chuyện bé xé ra to mà. Cứ để 2 đứa đó học ở đây, nếu bọn chúng còn gây chuyện với con chúng ta một lần nữa, anh sẽ đuổi học ngay lập tức. _Sau đó thì 2 người...ngay cả trong trường-nơi được coi là nơi tốt nhất để giáo dục một con người
- Hấp dẫn thật _Một nụ cười của quỷ hiện trên mặt nó
- Yun...Chủ tịch trường này...không phải là vợ của thiên hoàng sao? _Zan trở mắt nhìn nó và nó đã gật đầu trả lời câu hỏi đó của Zan
- Vậy...vậy bà...bà ta ngoại tình sao? _Zan ngạc nhiên đến nỗi không thốt nên lời
- Ừm.
- Nhỏ Mĩ Hà là con gái của hiệu trưởng chứ không phải con gái của thiên hoàng à? _Zan càng ngạc nhiên hơn nữa với phát hiện mới này _Vậy thiên hoàng đã bị lừa sao?
- Không hẳn. Mọi chuyện còn ở đằng sau. Lúc này tớ không thể nói thêm bất cứ điều gì _Nó dựa người vào tường và nhắm mắt lại. Nó đang suy nghĩ cái gì đó
- Shock...shock hết chỗ nói luôn _Zan cũng dựa người vào tường. Mắt thì không thể không dán vào hai người đang nóng bỏng trên màn hình
- Cậu hãy giữ bí mật chuyện này nha. Tớ sẽ tặng món quà đó cho bọn họ vào lúc thích hợp _Nó mở mắt ra. Trong mắt nó xuất hiện một tia thích thú và nham hiểm. Nó sẽ làm gì?

5. Chương 5

Sáng hôm sau

Cốc...cốc...cốc

- Này mấy con heo kia, dậy mau, trễ học rồi kìa _Gin đứng trước phòng nó làm loạn lên. Vậy mà bọn nó vẫn ngủ say như chết. Hôm qua đến 1h sáng bọn nó mới ngủ mà. Thật là, vì bây giờ nó đang ở kí túc xá đấy, chứ như ở nhà chẳng biết bọn hần có kết cục ra sao đâu. Nó lồm cồm mở dậy mở cửa cho bọn hần
- Làm ơn im lặng đi.Ồ ào quá! _Nó ngáp dài ngáp ngắn trước mặt bọn hần. Đầu tóc thì rối bù, quần áo thì sộc sộc. Bộ dạng đó của nó đã làm hần phải đỏ mặt, tim hần bỗng dưng đập nhanh hơn bình thường
- Con heo kia vẫn còn ngủ à? _Gin thở dài nhìn nó, sau đó quất mắt quanh căn phòng và ánh mắt Gin dừng lại trên người đang quần chăn trên giường
- Con heo kia dậy mau!
- Cậu mà gọi nó dậy được mới lạ đấy _Dứt lời nó bước thẳng vào nhà vệ sinh. Gin và hần xồng xộc đi vào phòng bọn nó. Gin la hét khan cả cổ nhưng chả có tác dụng gì. Một lúc sau nó bước ra
- Vẫn chưa gọi nó dậy được à? _Nó cười cười nhìn Gin. Nụ cười đó của nó khiến Gin khó chịu. Nó đẩy Gin sang một bên và tiến đến bên cạnh Zan
- Tớ cho cậu 5' để chuẩn bị mọi thứ _Zan vẫn đang còn mơ ngủ nên không ngấm nghĩ gì đến câu nói của nó mãi đến khi

- Tổ bắt đầu đếm đây 1...2...3...,...10..._Bấy giờ Zan mới nhận thức được mọi việc. Cô nàng vội hất tung chăn chạy vào nhà vệ sinh. Bọn hần thì mắt chữ A miệng chữ O nhìn nó. Gin đã tốn bao nhiêu công sức những vẫn không thể làm gì được Zan, vậy mà nó chỉ cần nói vài câu ngắn gọn vậy thôi, cô nàng đã vội vã làm theo rồi. Một lúc sau, Zan bước ra với quần áo chỉnh tề cười nhìn nó

- Tốt, sớm 2s.

- May quá_Zan thở phào nhẹ nhõm

- Này, Yun bắt thóp gì cô à? Sao cô sợ thế?_Gin khều tay Zan

- Chuyện của tôi quan tâm làm gì?_Zan lườm Gin

- Xì, không nói thì thôi, làm gì dữ vậy?_Gin bĩu môi

- Mới mở mắt đã nhìn thấy bộ mặt khó ưa rồi. Chắc hôm nay xui cả ngày

- Này cô kia, có lòng tốt gọi cô dậy mà cô nói thế à?_Gin quát lên

- Ai nhờ anh hả?_Zan để gì chịu thua

Hai người cứ choảng nhau như thế cho đến khi chiếc điện thoại của Zan bỗng nhiên đổ chuông. Zan chẳng thèm nhìn đến tên người gọi là ai, cất giọng bực dọc

- Alo

- [Sắp vào học rồi kìa, nhanh lên]

- Hử? ai vậy?

- [Yun đây]

- Cậu dư tiền nhỉ? Ở ngoài cửa mà cũng gọi

- [Tớ đâu có ở ngoài cửa. Thấy cậu và tên Gin cãi nhau say sưa quá nên tớ và Rick đã đi trước rồi]

- Cái gì?_Zan hét toáng lên_Sao không gọi tớ?

- [Đã bảo các cậu cãi nhau say sưa quá nên tớ không dám phá vỡ bầu không khí đó mà. Thôi nhanh lên đi, gần vào lớp rồi kìa. Tut...tut...tut]_Zan và Gin nhăn mặt đau khổ chạy đến lớp. 2 người chỉ cầu mong không bị muộn giờ học chứ không lại gây sự chú ý nữa. Còn trong lớp học hiện giờ thì có hai con người cười ha hả làm cả lớp ai cũng phải ngược nhìn

Cuối cùng Zan và Gin cũng đã đến kịp. Đến trước GVCN 5'. Bà giáo bước vào lớp cùng với 2 người con gái phải gọi là hết sức xinh đẹp nhưng không bằng nó và Zan. 4 đứa bọn nó trông thấy 2 cô gái đó thì giật bắn người. Khuôn mặt không giấu nổi sự ngạc nhiên. Nhưng nó và Zan đã nhanh chóng định thần lại và không để mọi người phát giác biểu hiện của bọn nó

- Chị!_Hần và Gin đồng thanh. Bọn hần đứng bật dậy. 2 cô gái liền chạy đến ôm lấy bọn hần

- Dám bỏ nhà đi lâu vậy sao?_Cô gái mắt xanh biếc cốc đầu hần

- Sao chị lại ở đây? Đến để lôi bọn em về à?_Hần tròn mắt hỏi cô gái đối diện

- Ai thèm vì bọn em mà đến đây, phải không Zeny?_Cô gái đó đá mắt sang cô gái có mái tóc màu nâu hạt dẻ

- Đúng rồi, Lin. Bọn nhóc này đâu đáng giá vậy chứ._Zeny cười xòa

- Vậy sao 2 chị không ở nhà đi theo 2 anh ấy đi, qua đây làm gì?_Gin trề môi_À để em giới thiệu các chị với những người bạn mới của em nhé!_Rồi Gin quay sang bọn nó

- Đây là chị tôi Lê Hoài Anh, Zeny. Còn đây là chị của Rick, Trương Nguyễn Bảo Linh, Lin_Gin hồ hởi giới thiệu (Hai người này mình không giới thiệu riêng nhé! Vì gia thế thì giống hần rồi. Còn về bạn đời của hai người này, phần sau khi họ xuất hiện mình sẽ giới thiệu luôn)

- Hello, lâu rồi mới gặp_Lin đưa tay chào bọn nó

- Lâu? Ôi thật là..._Nó lắc đầu
- Sao? Lâu thật mà
- Với chị thì lâu nhưng với em thì chưa đủ đâu. Định kì 3 tháng chị đến gặp em một lần mà lâu gì?_Nó hờ hững trả lời
- Còn em thì nhiều nhất được 1 năm, coi như cũng là kì tích_Zan góp lời
- 2 đứa gặp bọn chị không vui à?_Zeny xịu mặt xuống
- Vui gì nổi ạ? Yun đi chơi với bọn chị đi, Yun bọn chị chán, chúng ta đi dạo đi Yun...Có bao giờ em làm được việc gì khi các chị đến đâu_Nó nói một tràng dài rồi lại đến Zan
- Còn nữa. Zan em ăn cái này đi, ngon lắm. Em phải ăn hết tô cơm này. Mỗi tối phải uống 1 ly sữa trước khi đi ngủ. Dậy sớm hơn thường ngày 30'...Ôi, mỗi khi các chị đến, em lại lo sợ mình sẽ thành một con heo, thật khổ.
- hihi, nhìn hai em bây giờ dễ thương quá!_2 bà chị nhéo má bọn nó làm bọn nó là oai oái.
- Khoan, stop. Cho tôi hỏi_Gin xen vào_4 người quen nhau hả?
- Ừm._Câu trả lời của nó rất ngắn gọn, không có bất kì dữ kiện nào. Gin rất bất mãn vì câu trả lời đó
- Sao mấy người quen được nhau? 2 người thì ở Nhật, người thì ở Anh, người thì ở mà_Hắn cũng thắc mắc lên tiếng
- 2 đứa này là em kết nghĩa của bọn chị. Bọn chị thường qua thăm hai đứa nó lắm._Lin tươi cười nói
- Vậy sao?_Bọn hắn đồng thanh. Có vẻ như bọn hắn không tin. Bọn nó cứ say sưa nói chuyện mà không biết cả lớp đang đơ về hành động và câu chuyện của bọn nó
- Sau này các em tự làm quen tiếp nhé!_Bà giáo nói với Lin và Zeny sau đó quay mặt lại tất cả mọi người_Cô có một chuyện muốn thông báo với cả lớp. Tuần sau, chúng ta sẽ giành ra 7 ngày để tổ chức lễ hội chào mừng ngày thành lập trường. Chúng ta sẽ làm lễ và chơi hội vào 5 ngày đầu. Và 2 ngày cuối cùng...trường chúng ta...
- Trường chúng ta sao cô?_Hs1 lên tiếng
- Trường chúng ta sẽ có một chuyến đi tham quan NB do chính công chúa của trường, bạn Mĩ Hà tổ chức. Và đêm ngày thứ 6, chúng ta sẽ có một bữa tiệc hoành tráng tại nhà của Mĩ Hà đấy. Các em nhớ chọn những bộ đồ thật đẹp nhé! Lí do vì sao thì hỏi bạn Mĩ Hà để rõ nhé!_Bà cô nói rồi cười tươi bước ra khỏi lớp
- Lí do là gì vậy Mĩ Hà?_Bọn con gái sốt sắng vây quanh nhỏ đó
- Chẳng là tối đó papa tớ có mời một số người máu mặt. Có cả 2 gia tộc của Rick và Gin nữa. Không những thế, các doanh nhân giàu bậc nhất thế giới cũng đổ về đây. Đêm hôm đó còn có sự hiện diện của vương hoàng Italy và Nữ hoàng Anh nữa_Nhỏ Hà vênh mặt lên nói
- Chẳng có gì thú vị_Zan hờ hững nói
- Bọn nghèo nàn các cô không được đi đâu, đừng có mơ. Nghèo mà đòi trèo cao. Sao các cô cứ bám lấy hôn phu của bọn tôi không tha vậy?_Nhỏ Hà lớn giọng trách cứ bọn nó
- Rick, cậu có phản đối bọn tôi bám theo cậu không_Nó đánh mắt sang hắn.
- Không_Hắn thẳng thắn trả lời
- Cô nghe rồi chứ? Chúng tôi là bạn của cậu ấy_Hai tiếng bạn thốt ra từ nó làm hắn có chút buồn. Hắn đang mong chờ gì chứ?
- Thôi nào, tôi cũng đâu có chấp nhận cô làm em dâu của tôi, đừng mơ tưởng nhé!_Lin cũng góp lời_Nên nhớ hôn ước của hai người chỉ mới là lời nói thôi chứ chưa có ai công nhận đâu nhé! Đến cả buổi tiệc

đính hôn cũng không có mà đòi...Cô đừng có gây khó dễ cho Zan và Yun nữa đấy. Coi chừng tôi xử đẹp cô đấy._Lin đe dọa

Cả lớp đều bàng hoàng trước thái độ của Lin đối với nhỏ Hà. Giờ họ mới biết giữa nhỏ Hà và Rick chưa hề có một buổi tiệc công khai quan hệ nào. Nhỏ Hà bây giờ mặt đã đỏ hơn trái cà chua. Zan nhìn mặt nhỏ hưng phấn nói thêm

- Nhà bọn tôi cũng không nghèo đến nỗi để cô phải khinh thường đâu, nhỏ công chúa gi..._Zan chưa kịp nói hết câu đã bị nó bịt miệng. Nó liếc mắt với Zan làm nhỏ giật mình. Mém tí nữa nhỏ đã làm lộ chuyện của nó rồi
- Cô giáo vào rồi kìa!_Zeny nhắc mọi người. Cả lớp ai vào bàn nấy, bắt đầu học môn đầu tiên của ngày. Cuộc sống của bọn nó cứ như vậy trôi qua. Zeny và Lin ở kế phòng bọn nó.

6. Chương 6

Cuối cùng cũng hết một tuần đi học. Hôm nay đã là chủ nhật, là ngày tự do của tất cả học sinh trong trường Magic. 1 tuần qua, nó không có thêm bất cứ thông tin gì về mẹ nó. 1 tuần đó nó cũng không gặp ông hiệu trưởng và mẹ đàn bà đó. Không biết bọn họ đang mưu tính điều gì. Nó đang miên man suy nghĩ thì bỗng sực tỉnh khi bị Zan đập vai

- Làm gì mà thất thần thế? Tổ gọi thế nào cũng không nghe
 - À, không có gì!
 - 2 chị rủ đi shopping kìa, cậu đi không?
 - Phải đi thôi, hầu hạ 2 người đó một bữa đi _Nó vừa dứt lời thì 2 bà chị từ ngoài dọt vào lôi nó và Zan ra ngoài (Kiểu này chắc đã chờ ở ngoài từ lâu rồi nè)
 - Yun là hiểu bọn chị nhất. Chúng ta đi mua sắm nào _Zeny tươi cười reo lên. (Hai bà này lớn hơn nó một tuổi mà lúc nào cũng y như con nít ấy, không già dặn bằng nó đâu)
- Vừa xuống tới nhà giữ xe, bọn nó đã trông thấy bọn hắc đang đi cùng nhỏ Mĩ Hà và Mĩ Trân. Nhưng nhìn mặt bọn hắc trông thảm vô cùng. Vừa nhìn thấy bọn nó, Gin hét toáng lên
- Giúp tôi đuổi hai con nhỏ này với, bám dai như đĩa vậy _Thế nhưng Zan chẳng nói gì bước thẳng đến xe. Cô nàng đã cho Gin bơ đẹp. Thật ra thì Zan đang giận nhưng không biết giận vì lí do gì. (Tg biết nè)
 - Yun, em giúp bọn nó đi._Lin quay sang bảo nó
 - Sao lại là em? Hai chị nói chắc chắn hai nhỏ đó sẽ bỏ các cậu ấy ra thôi _nó giương đôi mắt khó hiểu nhìn bà chị
 - Sức công phá của em mạnh hơn
 - Là nhĩ? Thôi kệ, em làm cũng được _Nói rồi nó bước đến chỗ hắc và Gin
 - Ôi trời ơi, cô không nghe Gin bảo cô là đĩa sao? Sao còn bám dai thế? _Nó nhếch môi nhìn nhỏ Mĩ Trân. Thật là...đanh dự của con gái bị hai nhỏ này làm vậy bản hết rồi (tg cũng phải buồn thay)
 - Đây là chuyện của bọn tôi, không mượn cô xía vào _Nhỏ Mĩ Hà ưỡng ngực lên tiếng
 - Cô, tôi sẽ giải quyết sau. Phải xử nhỏ này trước _Nó nhìn nhỏ Hà bám víu lấy tay hắc, trong lòng có chút khó chịu nhưng không biết tại sao. Rồi nó lại quay mặt về phía nhỏ Mĩ Trân
 - Nhìn lại bản thân cô xem. Cô bằng được bao nhiêu của công chúa Italy. Nếu cô không buông Gin ra và nếu sau này cô còn bám theo cậu ấy nữa thì tôi sẽ gửi những tấm hình đĩa dối của cô tới tay công chúa Italy ngay lập tức. Cô biết hậu quả gia đình cô phải chịu sau đó chứ? _Một nụ cười tự đắc nở trên mặt nó. Còn nhỏ Mĩ Trân thì tái mét mặt mày vội bỏ tay Gin ra. Ngực khí của nó buộc nhỏ phải tin lời nó nói là sự thật
 - Sao cứ để tôi nói nhiều vậy nhĩ? _Rồi nó lại hướng mắt qua hắc và nhỏ Mĩ Hà. Nó khẽ thở dài nghĩ thầm

- Thật là, đẹp cũng là cái tội. Sao cứ có người bám lấy mấy tên đó hoài vậy nhỉ?
- Con nhỏ kia bỏ bạn trai tôi ra đi_Nó khoanh tay trước ngực, mắt tràn đầy sát khí nhìn nhỏ Hà. Hắn đang rất rất bất ngờ, mở to mắt nhìn nó
- Bạn trai? Hahaha. Cô nói Rick là bạn trai của cô, có làm không đấy? Anh ấy là hôn phu của tôi mà_Nhỏ Hà lớn giọng nói
- Hôn phu sao? Cô nên nhớ hai người chưa đính hôn. Nhưng hôn phu thì đã sao? Làm hôn phu của cô, cậu ấy cũng có thể có bạn gái bên ngoài mà. Cậu ấy đâu có tình cảm với cô. Người mà cậu ấy yêu là tôi. Cho dù hai người có kết hôn thì đã sao? Tôi vẫn là người cậu ấy yêu. Cô có chắc khi kết hôn rồi, cậu ấy vẫn ở bên cô không? Hay là kết hôn được một ngày rồi kéo nhau ra tòa li dị_Nó đâu chịu thua. Tuy nó ít nói, nhưng nếu nó nói thì khó có ai cãi lại được, đến chị Zan cũng chưa chắc thắng được nó đâu
- Cô...
- Không biết nói gì phải không? Thả tay bạn trai tôi ra_Nó nhấn mạnh hai chữ bạn trai, đồng thời kéo mạnh hắn về phía mình. Tay nắm chặt lấy tay hắn._Mong cô đừng bám lấy Rick nữa. Và nếu cô muốn làm gì tôi thì làm, nhưng tôi chắc chắn, sau này cả nhà cô sẽ thấm đấy_Dứt lời, nó lôi hắn ra xe. Còn hắn thì vẫn đơ ra vì những lời nó nói nên mặc cho nó lôi đi đâu thì đi. Hai bà chị và Zan cũng ngơ ngác nhìn nó. Nó vừa nhận hắn là bạn trai, thật khó tin.
- Tớ muốn nó làm rõ mọi chuyện để về với gia đình, tớ không muốn nó sống thế này nữa. Vậy mà nó lại dùng cách này_Lin thở dài
- Tính con bé ương ngạnh từ trước giờ rồi mà. Vậy cũng tốt, coi như cũng đã giúp nó rồi_Zeny vỗ vai Lin
- Thôi nào, tỉnh lại đi. Làm gì thần thơ, thơ thần vậy hả?_Nó néo má hắn đến méo xệch
- Á đau, ác_Hắn nhăn mặt
- Tưởng cậu chết đứng rồi nữa chứ?
- Chúng ta đi thôi_Zan bay lại chỗ nó
- Mọi người đi đâu vậy?_Hắn hỏi
- Plaza. 2 người đi không?_Zan tươi cười trả lời. Mắt thì liếc liếc nó và hắn
- Cậu đẹp cái ánh mắt đó ngay lập tức nếu không đừng trách tớ ác._Nó lườm Zan
- Ủi, có bạn trai rồi mà còn dữ_Zan làm vẻ mặt sợ sệt. Nó cũng chẳng muốn nói nhiều. Là do nó phao ra tin đó thì giờ nó phải chịu tiếng ác thôi. Chắc cuộc sống trong những ngày này sẽ nhiều vất vả với nó lắm đây._Thôi chúng ta lên xe đi_Nó nói rồi mở cửa xe định bước lên. Nhưng mới bỏ được một chân lên xe thì bị Lin kéo ngược lại
- Yun à, chị nhớ tốc độ của em. Đưa xe với chị nhé!_Lin dùng đôi mắt cún con nhìn nó
- Được thôi_Dứt lời nó lại bước lên xe nhưng cũng như lần trước, nó lại bị Lin kéo giật ngược ra sau
- Không phải đưa xe này. Chị muốn đưa xe moto kìa
- Hử? Moto? Em không có xe
- Nghe nó nói, Lin cười tươi chỉ tay ra cổng
- Chị đã chuẩn bị hết rồi
- Vậy thì đi thôi_Cả bọn kéo nhau ra cổng. Nhìn những chiếc xe đời mới dựng ở cổng, Zan phấn khởi reo lên
- Woa, đẹp quá! Toàn là những chiếc đời mới. Đúng là chị Lin, sài xong rồi vứt
- Mỗi người một chiếc các em tự chọn đi

Sau khi chọn inh 1 chiếc, 6 người bọn nó thượng tọa trên xe. Nó đội mũ bảo hiểm vào. Tất cả mặt của nó đều bị che khuất chỉ chừa lại hai mắt

- Từ đây đến Plaza thì gần quá. Chúng ta sẽ đua nhưng đích đến là cánh đồng bồ công anh ở ngoại ô nha!_Lin quay sang nó
- Chị thích em sẽ chiều. Các cậu cứ thong thả đi sau nhé_Nó nói rồi rồ ga lên
- Chuẩn bị, xuất phát_Tiếng của Zan mở đầu cho cuộc đua của nó và Lin. Cả 2 lên ga và phóng đi với tốc độ kinh hoàng. Bọn hần phải choáng ngợp với tốc độ của nó và Lin
- Yun đua càng ngày càng nhanh_Zeny trần trần nhìn về hướng bọn nó vừa đi
- Khiếp quá!_Gin bàng hoàng lên tiếng
- Chúng ta mau đuổi theo thôi._Nói rồi Zan cũng phóng đi. Nhỏ chạy xe cũng ghê lắm, thuộc hàng cao thủ đấy!

7. Chương 7

30' sau bọn Zan mới đến nơi. Zan nhìn đảo đảo xung quanh để tìm nó và Lin

- 2 người kia đâu rồi nhỉ?
- Kia kìa_Gin chỉ tay về nơi phát ra tiếng cười đùa. Ở nơi xa đó có 2 cô gái đang vui vẻ đùa nghịch với hoa bồ công anh. Nó cầm trên tay bó hoa và hát tung bó hoa đó lên. Những hoa bồ công anh trắng theo gió bay cao giữa nền trời xanh thẳm
- Đẹp thật! Đúng là hoa bồ công anh, thật tự do!_Nó đang say sưa ngắm nhìn khoảng không ngập tràn hoa trắng thì bị tiếng gọi của Zan làm cho giật mình
- Yun, chị Lin!
- Zan, em đến rồi à, xuống đây đi_Lin vẫy tay gọi Zan. Zan vui vẻ khoác tay Zeny chạy đi để lại bọn hần trên đó. Bọn hần cứ đắm chiều nhìn bọn nó đùa nghịch hoa bồ công anh. Nhìn nó hần bỗng nhớ lại mối tình đầu của hần. Lúc đó hần mới 8 tuổi. Một lần cùng chị đi dạo cũng trên cánh đồng bồ công anh nhưng không phải ở đây mà là ở Nhật. Hần đã vô tình nhìn thấy một cô bé rất xinh đẹp. Cô bé mặc một chiếc đầm màu hồng rất dễ thương. Không biết có chuyện gì mà cô bé ngồi khóc sụt sùi. Hần tò mò nên lại gần cô bé gạ hỏi
- Sao cậu lại khóc?_Cô bé nghe giọng lạ nên ngược đôi mắt tím biếc đã dẫm nước lên nhìn hần
- 2 anh tớ đi chơi mà không cho tớ đi
- Vì vậy mà cậu khóc sao?
- Tớ không biết chơi với ai hết nên...hix...huhuhu_Cô bé đó được thể gào khóc lớn hơn. Bỗng hần đưa tay ra trước mặt cô bé, nhoẽn miệng cười
- Vậy chơi với tớ nhé! Tớ có trò chơi này vui lắm!
- Cậu sẽ chơi với tớ sao? Ôi vui quá!_Cô bé đó nín khóc ngay, đưa tay nắm lấy tay hần
- Bây giờ là mùa xuân nên hoa bồ công anh nở rất nhiều. Cậu hãy tung hoa bồ công anh đi, đẹp lắm đấy!_Hần hái một bó hoa đưa cho cô bé đó. Cô bé đó cũng làm theo lời hần. Những bông hoa bay phấp phới
- Woa, đẹp quá! đẹp quá đi_Cô bé xoay tròn nhìn những bông hoa đang bay trong không trung
- Đẹp lắm phải không?
- Ừm, rất đẹp_Cô bé nở nụ cười thật tươi chạy theo những bông hoa. Hình ảnh hồn nhiên ngây thơ đó đã được hần lưu lại trong tim

- Cậu tên gì thế?_Cô bé đó hỏi
- Tớ là Rick, cháu trai của gia tộc Trương Gia, còn cậu?
- Tớ là Yui, con gái của thiên hoàng
- Thiên hoàng sao?_Hắn ngạc nhiên lên tiếng
- Ừm. Mà nè, ngày mai cậu đến đây chơi với tớ nữa nhé! Chơi với cậu vui lắm!
- Ừ, tớ sẽ đến

Và ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa, cả một tuần đầy ngày nào hắn cũng đến cánh đồng đó để chơi với cô bé. Nhưng đến một ngày

- Yui à, mai mình phải theo gia đình về , sẽ rất lâu tớ mới quay lại đây_Hắn mặt buồn rười rượi lên tiếng
- Rick, cậu đi rồi không được quên tớ đấy, nhớ chưa?_Cô bé Yui, mặt đầm nước mắt lên tiếng_Sau khi...hức...Sau khi quay lại...phải đến tìm tớ đấy...hức...nhất định phải đến tìm tớ. Tớ sẽ chờ cậu
- Nhất định, chúng ta móc ghẹo nào_Hai đứa trẻ bọn hắn đã hứa hẹn tại đó nhưng đến khi hắn quay lại, là 7 năm sau. Hắn đã đến tìm Yui. Hắn muốn cùng Yui chia sẻ niềm vui này, niềm vui khi biết hắn và cô bé có hôn ước từ nhỏ, hắn chỉ mới biết đây thôi. Hắn hớn hở chạy đến nhà Yui nhưng người mà hắn mong đợi đã không xuất hiện. Con gái thiên hoàng đang đứng trước mặt hắn nhưng không phải là Yui. Hắn không nhìn thấy hình ảnh năm xưa của Yui trong cô ta. Cô gái đó không ai khác chính là Mĩ Hà
- Yui, Yui đâu ạ?_Hắn nín tay thiên hoàng hỏi
- Yui nào cháu? Đây là Kiwasato Mika, người sẽ kết hôn với cháu đấy
- Không, rõ ràng Yui bảo cô ấy là con của thiên hoàng mà_Hắn không tin vào những điều đang nghe và đang thấy này. Chẳng lẽ kí ức tuổi thơ đó chỉ là một giấc mơ?
- Chắc cháu nhầm ai rồi hoặc có ai đã mạo danh con gái ta đấy
- Không đâu_Hắn chạy đi. Hắn cho người tìm kiếm mọi góc ngách để tìm ra người con gái tên Yui đó nhưng không có kết quả gì. 7 năm là quá lâu để tìm kiếm một người. Khuôn mặt cô bé đó chắc hẳn cũng có phần thay đổi. Và để quên đi mọi chuyện, hắn đã sang định cư và không bước chân về Nhật nữa. Suốt 2 năm qua hắn đã cho người đi tìm cô bé ấy mà vẫn chưa tìm ra. Đến bây giờ, hình ảnh đó lại hiện ra trong nó làm hắn nhớ lại. Quả thật nó rất giống với Yui, nhưng nó là người Anh gốc Việt, tên nó lại là Yun và đôi mắt nó có màu xanh chứ không phải màu tím biếc như Yui
- 2 người ngó ra như vậy đủ chưa?_Zan xua tay trước mặt bọn hắn_Chúng ta đến Plaza thôi
- Khoan...khoan đã. Yun, tôi muốn hỏi cô một chuyện_Gin câu lấy tay nó
- Chuyện gì?
- Cô quen với công chúa Italy à?
- Ừm. Tôi đã cứu cô ấy khi cô ấy rơi xuống hồ
- Hử? Cô ta không biết bơi sao? Làm vợ của Gin đây mà không biết bơi thật là mất mặt_Gin nguyệt dài mà không biết bên cạnh có người đang nỏ đom đóm mắt
- Tuy cô ấy không biết bơi nhưng tôi đảm bảo không có người con gái nào sánh được với sắc đẹp, tài năng và lòng nhân hậu của cô ấy đâu. Vì thế cậu đừng lo sẽ bị mất mặt_Nói rồi nó bỏ đi. Zan thì đứng sững nhìn nó. Tình hình là nhỏ đang cảm động vì những lời nó vừa nói. Rồi nhỏ lại liếc ánh mắt hình viên đạn sang Gin
- Anh chết với tôi._Nhỏ lăm bằm trong miệng
- Tha cho nó đi mà_Zeny vỗ vai Zan_Chúng ta đến plaza thôi.

Sau đó cả bọn kéo nhau đến Plaza. Cả bọn ăn uống mua sắm vui vẻ đến 7h tối thì về lại trường. Vì ngày mai là lễ hội nên bọn nó không được về nhà

8. Chương 8

Vừa đến cổng trường bọn nó đã giáp mặt bà chủ tịch và hiệu trưởng trường. Nó chạy xe vào gara rồi quay qua Zan

- Zan!_Hiếu ý nó, Zan gật đầu rồi cả 2 phóng nhanh lên phòng. 4 người kia dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng chạy theo. Đến cửa phòng nó
- 2 chị vào đi, còn 2 người thì về phòng của mình đi. Đây là phòng con gái, không được vào_Zan nói một lèo rồi đóng sầm cửa lại
- Làm gì ghê vậy? Có chuyện gì không muốn bọn tôi biết sao?_Gin hét toáng lên rồi ùng ùng trở về phòng
- Xung quanh những người đó toàn là bí mật_Hắn đắm chiêu suy nghĩ rồi nổi gót theo Gin. Trong phòng nó
- Mọi người ngồi đi_Nó vừa nói vừa mở máy tính lên. Trong lúc chờ khởi động máy, nó quay qua nói với Zan
- Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, tớ sẽ cho cậu biết thân phận thật sự của tớ. Nếu là bạn thì không nên giấu nhau bất cứ điều gì. Cậu chờ được chứ_Nó sợ Zan sẽ không hiểu nó
- Được, tớ sẽ chờ
- Cảm ơn cậu._Nó thở phào nhẹ nhõm
- Cậu mau mở lên đi, coi bọn họ đã nói gì?_Zan thúc giục nó. 2 cô chị ngồi bên thắc mắc
- Xem gì thế?
- Phim miễn phí ạ_Nó và Zan đồng thanh rồi quay sang nhìn nhau cười. Màn hình tối đen chợt sáng lên. Từng con người trong căn phòng đều được nhìn rõ mặt. Lại là màn ôm ấp hôm trước. Lin và Zeny vừa nhìn thấy mẹ đàn bà đó đang được ông hiệu trưởng ôm ấp thì tá hỏa
- Bà...bà ta ngoại tình_Lin dù biết nhiều chuyện về gia đình thiên hoàng nhưng không ngờ được lại có chuyện này
- Suyt_Zan ra hiệu im lặng. Giọng nói của 2 người trong phòng cất lên
- Anh yêu à, mọi thứ xong chưa?
- Ok cả rồi. Chỉ chờ ông ta thôi
- 2 năm qua em day dưa với ông ta chỉ mong ông ta chấp nhận Mĩ Hà thay con Yui đã chết của ông ta đính hôn với Rick thôi. Bây giờ mọi chuyện đã đạt được rồi, vậy thì nhanh chóng cướp tài sản của ông ta thôi
- Em thật là inh. Chỉ cần dùng con đàn bà đó và em gái của ông ta mà có thể ép ông ta làm mọi thứ
- Quả không sai, bọn họ đã bắt cóc mẹ em_Nó day nghiêng nhìn 2 người trong màn hình
- Anh nói thừa quá! Ông ta rất yêu mẹ Yun đó mà. Chúng ta sẽ dùng 2 con tin đó bắt ông ta giao toàn bộ tài sản ỳnh
- Một kế hoạch hoàn hảo
- Giờ chúng ta hãy đến thăm 2 con đàn bà kia thôi!
- Em...em đâu cần đến đó...Hãy để bọn đàn em mang tới là được rồi_Ông hiệu trưởng có chút gì đó lo sợ
- Em muốn trực tiếp đến đó. Lão già kia bao giờ đến nơi?
- 8h
- 8h sao?_Nó đưa đồng hồ lên xem.Mặt nó hiện lên sự hoang mang, lo sợ thấy rõ_Đã 7h30 rồi_Nó vội lấy điện thoại ra gọi cho ai đó
- 2 chị...cuộc đối thoại đó...chẳng lẽ_Zan thốt không nên lời

- Đúng vậy, Yun chính là con gái của thiên hoàng, tên là Kiwasato Mina_Lin khẳng định chắc chắn một lần nữa.
- Sao?_Zan chết lặng. Nhỏ không ngờ người bạn của nhỏ lại là một công chúa
- Chết tiệt_Nó chửi rủa_Em gọi ba không được
- Giờ chúng ta làm sao đây Yun?_Zeny lo lắng hỏi
- Nó trầm ngâm rồi đưa mắt nhìn những chấm tròn trên màn hình điện thoại. Chấm tròn đó hiển thị địa điểm mà mục tiêu của nó đang tới. Nó đã lên cài thiết bị định vị lên xe bà ta. Bà ta không thể nào ngờ từng đường đi nước bước của mình đã bị nó nắm rõ trong lòng bàn tay. Nó quay sang nói với 2 cô chị và Zan
- Chúng ta phải dùng đến thân phận thật sự của em thôi! Mọi người hãy đến sân bay và chặn ba em lại. Em sẽ đến một nơi rồi đến đó sau. Nhớ đeo mặt nạ và nhớ gọi em là...YUI_Nó mở cửa và phóng ra khỏi phòng. Vừa đúng lúc đó, bọn hắn bước ra. Bây giờ nó không còn thời gian để ý bọn hắn nữa. Nó cứ cắm đầu chạy, khuôn mặt tràn ngập vẻ lo sợ, hốt hoảng. 3 người còn lại chuẩn bị khởi hành. Tuy Zan vẫn còn hoang mang về chuyện của nó nhưng nhỏ biết bây giờ là lúc phải bình tĩnh. Như vậy mới có thể giúp được nó. 3 người vừa mở cửa thì gặp bọn hắn đã đứng trước cửa phòng từ bao giờ
- Yun chạy đi đâu mà hồi hả vậy chị?_Gin tò mò lên tiếng
- Nó...nó_Zeny lắp bắp không biết trả lời thế nào. May sao Zan đã nhanh trí trả lời
- Nó đến Plaza
- Đến đó vào giờ này?_Hắn nghi hoặc hỏi
- Nó bỏ quên 1 vật rất quan trọng ở đó nên quay lại lấy
- Hèn chi mà chạy thực mạng như vậy. Mà mọi người đi đâu vậy? Sao ai cũng mang balô_Gin nhìn những túi lớn nhỏ trên vai 3 người rồi lại thắc mắc. Lin ngẫm nghĩ có nên cho hắn biết không vì dù sao hắn cũng có liên quan đến thiên hoàng, mẹ con Mĩ Hà và cả Yui nữa. Cuối cùng cô nàng đã đưa ra quyết định
- Chúng ta cần người, phải nói cho họ biết_Lin quay qua nhìn Zan và Zeny và nhận được cái gật đầu đồng ý từ hai người
- Các em vào đây_Lin lôi bọn hắn vào trong
- Chuyện gì mà có vẻ quan trọng vậy chị?_Gin hỏi. Zeny tóm lược lại với bọn hắn
- Thiên hoàng đang đến đây, 8h sẽ đến nơi. Có người đã bắt cóc 2 người yêu quý của thiên hoàng để buộc ông giao tài sản cho bọn họ. Chị chỉ có thể tóm gọn lại vậy thôi
- Chúng ta không có nhiều thời gian, chỉ còn 20' nữa máy bay sẽ hạ cánh_Zan nhìn đồng hồ rồi cất tiếng mang theo sự lo lắng.
- Mặt nạ của 2 đứa đây, đừng để lộ danh tính đấy_Lin thấy cho bọn hắn hai cái mặt nạ rồi bước ra cửa. 5 người chạy đến phi trường.

9. Chương 9

Chỉ còn 5' nữa, máy bay sẽ hạ cánh. 5 người không vào trong mà chỉ đứng chờ ở trong xe. 8' sau có một đoàn người từ trong sân bay đi ra. Vừa nhìn thấy người đàn ông cao to, trông rất sang trọng đi giữa đoàn người, Zeny vội reo lên

- Papa kìa!_Mọi người hướng mắt nhìn theo cánh tay của Zeny
- Để họ đi xa phi trường rồi đón_Lin nói rồi rõ ga chờ đoàn người kia đi rồi mới bám theo. Đến một đoạn đường vắng, Lin cho xe chạy lên chắn trước đoàn xe đó. Cô nàng bước xuống xe rồi hét lên
- Mọi người xuống xe đi

- Cô là ai? Sao lại chặn đường bọn tôi_Một tên hùng hổ bước xuống đi đến trước mặt Lin. Lin lớn giọng quát tên trước mặt
- Để tôi vào.
- Để con bé vào đi_Một giọng trầm ấm vang lên. Khóe môi Lin nhếch lên tạo thành một nụ cười rạng rỡ. Cô tiến vào bên trong đoàn người
- Hi, con tưởng ba quên giọng nói của con rồi chứ!
- Sao con biết ta đến đây? Và làm gì lại đeo mặt nạ thế này?
- Chuyện là..._Lin nói chưa hết câu thì nghe một âm thanh phát ra “Vút” rồi lại 3 âm thanh liên tiếp “Phập”, “Cạch”, “Bịch”. Một người đã ngã xuống, chiếc điện thoại rơi lăn lóc bên cạnh. Nguyên nhân cái chết là do một phi tiêu hình chiếc lá cắm sâu vào tim. Đám vệ sĩ hốt hoảng siết chặt vòng vây hơn. 4 người kia cũng vội xuống xe, đứng chắn trước đám vệ sĩ. Một cô gái từ trong bóng đêm bước ra. Khuôn mặt cô bị che khuất một nửa nhờ chiếc mặt nạ màu đỏ.
- Sơ suất quá đấy!_Giọng nói trầm thấp mang chút lạnh lùng vang lên. Mọi người ngược nhìn cô gái đó mà trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi
- Mọi người tránh sang một bên đi_Lin ra lệnh cho tất cả. Zan và Zeny thì đã tránh đi từ bao giờ. Số còn lại thì ngơ ngác nhìn Lin không hiểu. Nhìn thấy bọn họ vẫn hóa đá tại chỗ. Cô gái cất giọng lạnh lùng
- Tránh ra!_Đám vệ sĩ và bọn hắc lập tức dạt sang một bên, tạo thành lối đi cho cô gái đó đi vào. Cô gái tiến đến trước mặt thiên hoàng và nhìn chăm chăm vào ông. Không khí bỗng trở nên căng thẳng. Sau một lúc cô mới mấp máy môi
- Đã hơn 2 năm không gặp rồi, papa nhỉ?
- Yui? Là con phải không?_papa nó ngập ngừng hỏi
- Yui?_Hắn bất ngờ thốt lên_Là cô bé năm ấy_Khóe môi hắn cong lên. Người hắn tìm suốt 2 năm qua giờ đã xuất hiện rồi
- Yui, sao con lại ở đây? Con đang ở cùng bà mà_papa nó vội ôm lấy nó. Đứa con gái hận ông suốt 2 năm qua bây giờ đã đứng trước mặt ông rồi. Nó cũng vòng tay ôm lấy ông
- Con xin lỗi, 2 năm qua con đã hiểu lầm papa rồi. papa tha lỗi cho con
- Không sao, không sao!
- Sao papa không nói cho con biết chuyện của mama? Mãi đến gần đây con mới biết. Bà bảo mama vì hận papa mà bỏ đi du lịch rồi, sẽ lâu lắm mama mới về. Con vẫn cứ nghĩ như vậy. Nếu con không vô tình nghe thấy câu chuyện của bà với thám tử thì có lẽ bây giờ con vẫn cứ sống với ý nghĩ mama đang thực sự sống vui vẻ, chu du ở nơi nào đó_Nó siết chặt vòng tay ôm papa nó hơn
- Papa xin lỗi, xin lỗi con_Hai cha con nó cứ ôm nhau như thế mà quên mất một việc quan trọng cần làm. May sao Lin đã nhắc nó
- Yui, chúng ta còn chuyện phải làm_Nó sực tỉnh lại và đẩy papa nó ra
- Papa hãy quay về Nhật đi. Mọi chuyện ở đây con sẽ giải quyết_Cái giọng lạnh như băng của nó lại vang lên. Âm hưởng đó của nó đã làm cho bọn hắc không thể nhận ra Yui chính là Yun
- Nhưng Yui à, nguy hiểm lắm_Thiên hoàng lo lắng cho đứa con gái nói
- Papa hãy làm theo lời con. Con đã chuẩn bị chuyên cơ cho papa rồi, papa hãy về đi. Nếu papa không làm theo ý con, quãng đời còn lại con sẽ không gặp papa một lần nào nữa_Nó nói rồi bước về phía xe. Còn thiên hoàng thì lặng lẽ đứng nhìn đứa con gái hồi lâu cũng phải theo ý nó lên xe quay lại sân bay. Nó hải lòng quay qua nói với Lin.
- Chị Lin, hãy đi theo để chắc chắn ông ấy đã lên máy bay về Nhật. Dẫn luôn đám người mà papa dắt theo nữa. Chúng ta không cần đến họ đâu

- Ủm_Lin lập tức làm theo lời nó. Nó liền đưa tay vào túi lấy điện thoại ra xem. Trên màn hình điện thoại hiện lên rất nhiều chấm đỏ. 30' vừa rồi nó đã lên đến địa điểm mà bà ta đã đến và cài thêm thiết bị định vị lên những chiếc xe khác. Trên màn hình từng chấm nhỏ được chia thành 2 nhóm. Nhóm đầu là một toán đông đã tập trung tại một chỗ. Nhóm còn lại ít hơn, ở cách xa nhóm đỏ kia và đang di chuyển về hướng nhóm đỏ đó đang tụ tập. Nhìn màn hình, môi nó khê nhếch lên
- Tôi đoán không sai mà. Bà đầu dễ dàng gì thả người như vậy_Nó quay sang nói với Zeny
- Chị 3, nhặt giùm em chiếc điện thoại của cái tên đó_Nó chỉ tay vào người đàn ông đã tắt thở dưới đất rồi bước lên xe. Bọn hần, Zan và Zeny cũng lên theo
- Yui à, chúng ta sẽ đi đâu?_Zan thắc mắc
- Cứu mama và cô tớ_Dứt lời nó lên ga và phóng xe đi

10. Chương 10

Xe nó cứ chạy bon bon trên đường và đã đuổi kịp đoàn xe chở mẹ và cô nó. Nó cho xe chặn đường đoàn xe đó. Nó quay ra sau nói với Zeny

- Chị 3, dùng điện thoại lúc này nhắn tin cho bà ta bảo rằng ông ta xuống máy bay trễ hơn dự kiến, ông ta đang trên đường đến
 - Được. Chị hiểu ý em
 - Zan, làm nhiễu sóng của lữ kia giúp tớ, ít nhất phải được 15'. Có máy tính trong xe đây
 - OK_Dứt lời, Zan trườn người lấy máy tính và bắt tay vào công việc. Nó mở cửa xe ngạo nghễ bước xuống, lớn giọng nói với bọn người trong xe
 - Thả 2 người kia ra
 - Mà là ai mà dám chặn xe của bọn tao_Một tên ngóc đầu ra khỏi cửa xe nói chuyện với nó
 - Tao không muốn nói nhiều_nói rồi nó lấy trong túi ra 10 phi tiêu. Chẳng nói chẳng rằng, một phi tiêu đã rời khỏi tay nó và yên vị ngay chính trán của tên vừa nói chuyện với nó. Máu chảy xuống, chảy xuống rất nhiều. 4 người khác từ trong xe chạy ra cũng bị nó cho đi hầu trà diêm vương
 - Thật tài tình_Gin tấm tắc khen ngợi
 - Xuống giúp Yui một tay nào_Zeny hồ hởi nhảy xuống. Bọn hần cũng đi theo. Khoảng 100 người xã hội đen từ những chiếc xe phía sau đổ xuống. Duy chỉ có 2 chiếc xe sau cùng lại không có bất cứ ai rời khỏi xe
 - 2 người họ đang ở trong 2 chiếc xe đó. Được, ta sẽ xử lý từng tên_Môi nó khê nhếch lên 1 nụ cười tà mị. 5 phi tiêu còn lại trên tay nó lần lượt được phóng đi. Điều đó đồng nghĩa với việc có 5 người đã lìa trần
 - Cho chị tham gia với nào_Cuối cùng Lin cũng quay lại
- Bọn nó tả đột hữu xung, bọn kia lần lượt ngã xuống. Nó chỉ cần lướt nhẹ con dao trên tay cũng đủ khiến bọn người đó chết trong nháy mắt. Chỉ 10' sau, bọn người đó đã chết hơn phân nửa
- Mọi người hãy giải quyết số còn lại đi_Dứt lời nó búng người qua đám người còn lại rồi phóng về 2 chiếc xe cuối cùng. Trên mỗi chiếc xe chỉ có duy nhất 2 tên xã hội đen và hai người phụ nữ thân hình rướm máu, hằn những vết roi quất. Chắc hẳn họ đã bị hành hạ không ít. “Choang” Nó dùng báng súng đập vỡ cửa kính xe đầu tiên. Và “Đoàng” tên lái xe đã đi vào giấc ngủ nghìn thu. Nó đưa súng chĩa vào tên còn lại trong xe. Tay kia vòng ra sau, lấy ra thêm một khẩu súng lục. Nòng súng chĩa vào chiếc xe kia
 - Bước xuống xe mau_Tên trên xe hoảng sợ bước xuống_Đưa cả cô ấy xuống_Âm vực lạnh lùng của nó lại vang lên. Tên kia lại phải cúi đầu đưa người phụ nữ trên xe xuống. Nhìn người phụ nữ đó mà nó xót xa vô cùng. Nó kéo người phụ nữ ra sau mình. Người phụ nữ quan sát nó từ đầu đến chân rồi hỏi
 - Cháu là ai?

- Cháu là Yui đây ạ. Cô út hãy lùi về phía sau đi. Cháu sẽ đi cứu mama

- Yui?_Cô út nó ngạc nhiên. Người đang ở trước mặt bà đây là cháu gái của bà thật sao? Nhưng rồi cô út nó nhớ ra điều gì đó vội nắm tay nó_Mẹ...mẹ cháu không có ở đây. Người...người trên xe đó...là...là giả đấy!_Bà khó nhọc nói, có vết vết thương trên người đang hành hạ bà. Nó ngạc nhiên quay sang nhìn cô mình

- Dạ? Mama cháu không có ở đây ạ?_Đang trong lúc chiến đấu mà nó lại mất tập trung. “Phập” Một con dao cắm vào lưng nó. Nó đau đớn ngã xuống. Thế nhưng mọi người vẫn không hay biết gì. Cái tên bị chĩa súng lúc này là người đã đâm nó. Hắn túm lấy tóc nó kéo giật ngược lên và nói lớn

- Tất cả dừng tay lại, nếu không con nhỏ này sẽ chết._Tên đó nhấc cây súng của nó lên và chĩa vào đầu nó. Mọi người tái mét mặt mày. Họ không biết chuyện gì đã xảy ra. Tại sao tên đó lại tóm được nó?

- Yui à!_Mọi người hết hoảng gọi tên nó. Vì lo cho sự an nguy của nó, tất cả đều buông bỏ vũ khí

- Được rồi, mau trói bọn chúng lại, bắt cả con đàn bà kia nữa_Tên đó ra lệnh cho những ai còn sống sót

- Mày...chết...chắc rồi_Nó khó nhọc cất tiếng. Tên kia không nghe rõ nó nói gì nên trừng trừng nhìn nó, tai thì cố gắng hết mức để nghe rõ những lời nó nói. Bỗng nó hét lên làm hắn giật mình

- Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của mày_Không để tên đó tiếp nhận câu nói. Nó liền hất mạnh cây súng làm cây súng văng ra xa. Đồng thời tay kia thối mạnh vào bụng cái tên đáng chết đó. Tên đó đau đớn, mất đà, lùi dần ra xa. Nó vòng tay ra sau lưng và cố gắng rút con dao trên lưng ra. Dù rất đau nhưng nó vẫn cắn răng chịu đựng. Máu bắt đầu tuông ra xối xả. “Phập” con dao đã an phận trên người tên đó. 5 người kia lập tức phá vòng vây chạy đến bên nó.

- Yui, cậu không sao chứ?_Zan lo lắng nhìn nó. Nó không nói rằng gì, cúi xuống nhặt lại cây súng của mình. Nó hướng súng về chiếc xe còn lại

“Đoàng đoàng” 2 tiếng súng vang lên làm rợn người. Viên đạn phá vỡ cửa kính và găm vào đầu của 2 tên trong xe

- Giải quyết...giải quyết hết...đám người đó đi. Chị Lin ở lại đó_Mọi người dù lo lắng nhưng cũng làm theo lời nó. Rồi nó lại quay sang Lin_Chị Lin, đưa em đi

Lin vội vàng chạy đi lấy xe. Nó bước từng bước khó nhọc về phía cô mình

- Cô, mama cháu...mama cháu đâu?_Nó khó khăn hỏi cô út. Vết thương của nó rất nghiêm trọng

- Yui, về nhà cô sẽ nói_Người cô đưa ánh mắt đau khổ nhìn nó

- Vâng._Nó cố đứng lên nhưng không thể nào nhấc chân lên được

- Yui à, cháu không sao chứ? Để cô dìu cháu._Người cô dìu nó lên xe, trước khi đi nó còn để lại ọi người một câu

- Không được đi theo

Chiếc xe chở nó từ từ lăn bánh và dần khuất trong màn đêm đen tối. Trên xe nó đã thiếp đi từ bao giờ

11. Chương 11

Lin chở nó và người cô đến 1 căn biệt thự gần biển và mời một bác sĩ giỏi đến băng bó vết thương cho nó. Suốt một ngày một đêm hôn mê cuối cùng nó đã tỉnh lại. Vừa mới mở mắt nó đã chạy đi tìm người cô yêu quý của mình

- Cô út, mẹ cháu đâu?

Nhìn nó, cô út đau xót cúi gầm mặt xuống đất. Khóe mắt cô đã cay cay. Nước mắt đã trào ra. Cô khẽ cất giọng run run bảo nó

- Mẹ cháu...mẹ cháu mất rồi.

Cái tin chấn động đó ập vào tai nó làm nó sững sờ. Cô út nó vừa bảo mẹ nó chết rồi sao? Nó lắc đầu trong vô thức miệng lẩm bẩm chỉ một câu nói: Không đâu, cô nói dối, mẹ cháu không chết đâu

Lin nhìn nó đau khổ không kìm nổi nước mắt. Nhỏ lấy tay bịt chặt miệng mình để không một tiếng nấc nào có thể thoát ra ngoài. Không gian bỗng trở nên buồn thảm, thê lương vô cùng. Lin và cô thì ôm mặt khóc còn Nó thì thờ thẩn như người không hồn. Cười cũng không được mà khóc cũng không xong. Không hiểu sao nó không thể nào rơi nước mắt được. Vì nó không thương mẹ hay vì nỗi đau này đến quá đột ngột khiến nó không thể nào tiếp nhận được? Một lúc sau, nó hướng mắt sang cô út, đôi mắt xanh biếc của nó chiếu rọi vào người cô nhưng dường như không phải thế. Nhìn mà cứ như không nhìn. Mối nó bắt đầu mấp máy

- Mẹ cháu mất từ bao giờ và tại sao lại chết? Cô út hãy nói cháu biết đi

- Một tháng trước cô và mẹ cháu đã trốn thoát khỏi tay mụ đàn bà đó. Nhưng không may, bọn chúng đã bắt được cô. Còn mẹ cháu thì bị bọn chúng dồn đến vách đá. Vì...vì_Nói đến đây, người cô nghẹn ngào_vì không muốn bọn chúng lấy mình ra uy hiếp anh 2 nên chị 2 đã nhảy xuống vách đá đó tự vẫn rồi. Dưới vách đá là biển với vô số đá ngầm. Nhảy xuống đó chỉ có nước chết mà thôi. Và cô...cô đã tận mắt thấy...một màu đỏ tươi hòa quyện vào vùng nước ở đó_Nó chết sững. Một hồi lâu nó mới có phản ứng

- Cháu muốn đến đó. Vách đá đó ở đâu ạ?_Nó chống tay vào ghế đứng dậy.

- Từ đây chỉ cần chạy thẳng về phía Bắc 2km là tới

- Cháu đi đây ạ. 2 người không cần đi theo đâu

- Nhưng...

- Cháu muốn ở một mình với mẹ_Dứt lời nó bỏ đi. 2 người kia nhìn theo bóng hình mỏng manh, yếu đuối của nó mà thở dài.

Nó chạy xe đến cái vực đó. Ngồi xuống bên mép vực, nó hướng mắt nhìn vào xa xăm. Nước mắt bắt đầu tràn khoeo mi nó. Những kỉ niệm vui vẻ bên mẹ lần lượt ùa về.

- Mẹ bỏ con thật rồi sao? Mẹ không còn thương con nữa sao? Con ghét mẹ, con ghét mẹ lắm! huhuhu...mẹ bỏ con đi thật rồi_ Nó cứ như thế mà khóc than mãi. Đến khi chiều tối vẫn không thấy nó trở về, Lin bèn chạy đến vách đá tìm nó. Nó vẫn ngồi đấy. Khuôn mặt vô cảm, trong đáy mắt ánh lên một nỗi buồn vô tận, một nỗi đau đớn tột cùng. Lin đã chạy đến bên an ủi, động viên. Nhỏ đã dùng hết mọi lời nói từ nhẹ nhàng đến quát mắng nhưng vẫn không có tác dụng gì. Nó cứ như không có ở đây vậy. Một câu, một chữ cũng không thể lọt vào tai nó. Lin bất lực ngồi xuống bên cạnh nó. Trong khi đó, tại kí túc xá

- Sao lại giấu em? Mọi người biết rõ em đang tìm Yui mà. Sao lại giấu em tung tích của Yui chứ? Đùa giỡn với tình cảm của em, mọi người vui lắm sao?_Hắn lớn tiếng quát Zeny và Zan

- Em im đi. Nếu để lộ chuyện của Yui, con bé sẽ không tha thứ cho em đâu. Còn tại sao bọn chị giấu em tung tích của Yui là vì bọn chị có lí do riêng. Đợi đến khi em đối mặt với Yui, bọn chị sẽ nói_Zeny nói rồi bỏ về phòng Zan. 3 người kia cũng vào theo. Hắn dễ gì cho qua như vậy

- Cô quen Yui sao, Zan?_Gin nghi hoặc hỏi_Và nếu Yui là con gái của thiên hoàng vậy còn Mĩ Hà. Tôi nghe bảo thiên hoàng chỉ có một cô con gái thôi mà

- Pama tôi là bạn của thiên hoàng và vợ của ông ấy tức bà Triệu Thiên Nhi mẹ của Yui. Nếu các cậu muốn biết tường tận nguyên nhân thì xem cái này đi_Zan mở laptop và bật đoạn video cho bọn hắn xem còn mình thì ngã người ra ghế, vẻ mặt đầy sự mệt mỏi_Đó là lí do tại sao tôi vào đây học. Còn kéo theo cả Yun nữa.

Xem xong đoạn video, máu của hắn đã lên tới não. Dám lừa dối gia tộc hắn, dám bắt cóc mẹ của Yui, dám chiếm vị trí của Yui. Hắn sẽ không tha thứ cho bọn người đó. Hắn đứng bật dậy định bước đi nhưng đã bị giọng nói của Zan lôi lại

- Đừng làm hỏng chuyện của Yui. Xin cậu ngồi một chỗ đi, đừng làm gì cả

Hắn bất lực ngồi bịch xuống. Zan thở dài rồi quát ánh mắt sang nhìn Zeny

- Chị à, Yui biết võ sao?
- Ừm. Yui được đào tạo như một vệ sĩ thực thụ. Từ năm 10t nó đã bắt đầu học võ rồi. Nó siêng học lắm nên bây giờ nó đã được xếp vào loại bậc thầy của võ thuật rồi. Cả đám bọn chị nhào vào đánh cũng chẳng si nhê gì với nó. Nhưng con bé rất ít khi động tay động chân._Zeny hồ hởi nói về nó
- Chị hiểu rõ Yui quá nhỉ? Em mang tiếng là bạn của nó mà chẳng hiểu gì về nó cả_Mắt Zan cụp xuống. Lần đầu tiên nhỏ thấy mình không xứng đáng với danh bạn của nó. Lần đầu tiên nhỏ thấy bản thân nhỏ vô dụng trước nó. Nhìn mặt cô em dễ thương đang bí xị, Zeny khẽ bật cười
- Yui rất vui vì có em làm bạn đấy, Zan à. Yui bảo lần đầu tiên nó có một người bạn dễ thương như em, nhí nhảnh như em. Yui rất yêu quý em đấy
- Yui nói vậy sao ạ?
- Ừm_Zan rưng rưng như sắp khóc. Yui yêu quý nhỏ đến vậy sao? Đương trong lúc cảm động thì nguồn cảm xúc của Zan bị cắt đứt bởi câu hỏi của tên Gin
- Nè, nè mọi người nói chuyện này giờ có thấy thiếu ai không? Đây là phòng của Zan vậy Yun đâu?
- Yun á hả? Cậu ấy sợ ma, không dám ngủ một mình nên đêm qua đã về nhà tôi rồi_Zan biết thế nào bọn hần cũng hỏi tới nên đã sớm nghĩ ra một lí do chính đáng_Mà 2 người không định về phòng hả? Sao cứ ở đây hoài thế?
- Không cần đuổi, bọn tôi về đây_Nói rồi Gin lôi tuột hần về phòng. Bọn hần vừa đi khỏi thì Zan thở phào nhẹ nhõm. Nhỏ nhắc máy gọi cho nó và Lin nhưng không được, nhỏ lo lắng
- Còn về phía mục chủ tịch và ông hiệu trưởng thì
- Sao lại để bọn chúng trốn thoát như thế chứ?_Mục đàn bà đó quát um sùm cả căn biệt thự
- Anh không biết. Người của chúng ta đều bị giết cả. Theo camera gắn trên xe thì do một con nhỏ nào đó cầm đầu
- Là con gái à? Ông ta thuê sát thủ sao?
- 2 người đó vẫn không biết ai là người chỉ huy vụ giải thoát đó. Mọi chuyện thú vị còn ở sau

12. Chương 12:

Ngày hôm sau, cả ngày hôm sau nữa, nó vẫn ngồi ở vách đá đó. Tính đến nay đã 3 ngày rồi. Lin không chịu được nữa. Đầu nhỏ bắt đầu hoạt động. Nhỏ tìm đủ mọi cách để kéo nó về nhưng không có tác dụng. Cuối cùng nhỏ đưa ra một quyết định

- Phải nhờ Zan thôi. Có thể con bé sẽ giúp được Yui_Dứt lời Lin lái xe đi. Trong khi đó, tại kí túc xá trường magic
- Chị Lin gọi về bảo Yui không sao rồi. Yui và cô đã về nước rồi_Zan báo lại với bọn hần và Zeny nhưng liệu bọn hần có biết tất cả chỉ là nói dối
- Sao? Về nước sao?_Hần đứng bật dậy
- Em không tìm được con bé đâu. Nó sẽ không về Nhật đâu_Zeny quả quyết
- Chị biết cô ấy đi đâu?_Hần nhe răng hỏi Zeny
- Không nhưng chị biết rõ tính con bé_Hần nghe những lời khẳng định của Zeny thì mặt xị xuống
- Zan, mở cửa nhanh lên_Tiếng của Lin ở ngoài cửa vọng vào
- Chị, chị về rồi! Chị biết Yun ở đâu không?_Zan tỏ vẻ vui mừng. Câu hỏi của nhỏ mang ý như bảo Lin dẫn nhỏ đến gặp nó vậy
- Chị đến đây cũng...học...cũng vì...học...Yun đây_Lin vừa thở vừa nói

- Yun có chuyện gì hả chị?_Zan đứng bật dậy

- Yun làm sao?_Hắn cũng hốt hoảng không kém. Nhìn biểu hiện của hắn, Zeny trêu

- Em làm gì phản ứng ghê vậy? Lo cho Yun lắm sao?

Hắn nhận ra phản ứng quá lớn của mình vội ngồi xuống, mặt cúi gằm xuống đất để mọi người không thấy khuôn mặt đang chuyển dần sang màu đỏ của hắn. Hắn trầm tư suy nghĩ

- Rốt cuộc lòng mình đang hướng về ai cơ chứ? Yui hay Yun. Nếu hai người đó là một thì tốt biết mấy. Nếu là như thế mình đã không phải suy nghĩ thế này (Thì hai người đó là một mà anh)

- Thôi chuyện gì để nói sau. Mọi người mau theo tôi đi gặp Yun đi. Mama vừa mới qua đời vì tai nạn. Giờ nó cứ như người mất hồn vậy._Lin luống cuống nói với bọn hắn

- Qua đời vì tai nạn sao?_Hắn và Gin mở to mắt. Còn Zeny và Zan thì vội bịt miệng. Chuyện gì đang xảy ra với nó thế này.

- Là thật sao chị. Mama đã chết rồi sao?_Zan không tin hỏi lại. Nhỏ mong câu trả lời là không phải. Mama nó đã yêu thương và coi Zan như là con ruột vậy. Định mệnh đã cho nhỏ gặp nó và mama nó. Sao bây giờ lại đem bà đi như vậy chứ. Lin không nói gì chỉ gật đầu. Lin biết Zan đang đau khổ thế nào. Nhỏ đã có một thời gian vui vẻ bên bà mà. Hướng hồ chỉ bà còn là bạn của mama nhỏ

- Không đâu. Chị nói dối. Mama không bỏ bọn em mà đi đâu. Không đâu_Nhỏ lắc đầu trong vô thức. Gin bắt giác ôm lấy nhỏ. Để nhỏ mặc sức mà gào thét trong lòng mình

- Zan à, chị biết em rất buồn. Yun cũng thế và bọn chị cũng vậy. Chúng ta đã có những hồi ức không thể quên bên mama. Mama đã rất yêu quý chúng ta nhất là em và Yun. Giờ này Yun đang rất cần em đấy. Chị đã chịu thua rồi. Chị đã dùng mọi cách nhưng tất cả đều không được. Con bé như một người chết không hơn không kém._Lin nắm lấy bờ vai đang run rẩy của Zan. Nhỏ đang cố trấn tĩnh Zan. Cứ tưởng Zan cũng như nó nhưng không Zan đã đẩy Gin ra và đứng lên. Nhỏ nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt con vượn vãi trên mặt rồi quay sang Lin

- Đưa em đến chỗ Yun đi

- Ừm._Lin cười tươi nhìn Zan. Sau đó cả bọn ra xe và phóng đi. Chiếc xe lăn bánh mang theo những con người lo lắng cho nó từng phút từng giây. Vì hôm nay là ngày thứ 4 của lễ hội nên chẳng ai để ý đến bọn hắn làm gì. Dù bọn hắn có biến mất mọi người cũng chẳng biết.

Chiếc xe chạy thẳng đến vách đá-nơi mà nó cấm trụ suốt mấy ngày nay. Vẫn là hình ảnh đó. Khuôn mặt nhợt nhạt và vô cảm. Đôi mắt không hồn nhìn vào xa xăm. Cô vận một chiếc quần Jean màu đen kết hợp với một chiếc áo màu trắng. Khoác ngoài là chiếc áo da cũng màu đen. Nhờ chiếc áo khoác mà không ai có thể trông thấy vết thương của cô-vết thương đã lâu ngày không thay băng đã thấm đỏ cả một mảng lưng của chiếc áo trắng mà cô đang mặc. Chiếc xe dừng lại ở phía sau cô nhưng cô cũng chẳng có phản ứng gì. Nhìn thân hình bé nhỏ đó đang chịu đau đớn, hắn cảm thấy trái tim mình như bị ai đó bóp nghén lại. Zeny và Zan đã rơi nước mắt từ bao giờ.

- Con bé đã 3 ngày không ăn không uống rồi. Nếu còn tiếp tục nhịn đói, nó sẽ ngã quỵ mất thôi

- Đã 3 ngày không ăn rồi sao?_Hắn hỏi lại. Zan vội mở tung cửa chạy đến bên nó. Nhỏ lau vội những giọt nước mắt trên mặt rồi nở nụ cười thật tươi với nó

- Yun à_Nó khẽ hướng ánh mắt nhìn sang Zan rồi lại nhìn vào xa xăm. Khuôn mặt vô cảm của nó bây giờ đầy sự mệt mỏi

- Yun à, cậu sao vậy? Cậu không nhận ra tớ sao?_Zan lay lay người nó nhưng chẳng có tác dụng gì. Đúng như Lin nói nó bây giờ cứ như người không hồn vậy. Zan nhìn nó như thể không cảm nổi nước mắt. Nhìn nó như thế, tim hắn đau lắm. Hắn tự hỏi: Cảm giác này là sao?

- Tớ biết mama đã mất. Tớ biết cậu đang đau khổ thế nào. Nhưng tớ xin cậu đừng Yun, hãy trở về là cậu đi. Cậu như thế này tớ đau lắm. Xin hãy vì tớ, hãy vì tớ mà sống đi. Đúng rồi cậu còn bà mà. Nếu bà thấy

cậu như thế này thì sao?_Zan nói với nó trong nước mắt nhưng cuối cùng kết quả mà nhỏ nhận được chỉ là con số không tròn trịa. Nó vẫn như thế. Zan bắt lực đứng bật dậy.

- Được rồi. Nếu cậu cứ như vậy. Tớ sẽ nhảy xuống dưới cho cậu xem. Tớ sẽ đi tìm mama và cho bà biết cậu như thế nào để rồi xem bà sẽ đau lòng vì cậu ra sao_Vẫn không có tác dụng gì. Zan đau xót nhìn nó. Nhỏ thả người xuống vách may sao Gin đã kịp níu lại. Cậu kéo Zan lên và quay sang nó

- Cô để mặc cho Zan nhảy xuống vậy sao? Cô là bạn kiểu gì vậy hả?_Gin quát lên. Nhưng chẳng có lời nào xuyên vào được tai nó. Hấn tức giận đi lại phía nó. Hấn vung tay tát nó một cái thật đau rồi lên tiếng quát mắng nó

- Đây, sao cô lại thành thế này hả? Mẹ cô có muốn cô như thế này không? Bà có nhắm mắt nổi không? Cô chỉ là một đứa con gái bất hiếu. Cô tỉnh lại cho tôi_Hấn lại vung tay tát nó thêm cái nữa. Giờ nó đã hoàn toàn nhận thức được. Hấn nói đúng. Nó là một đứa con gái bất hiếu. Thù mẹ chưa trả xong thì nó không được ngã quỵ. Nó hất tay hấn ra rồi đứng lên. Vì đã 3 ngày không ăn không uống gì nên nó đã mèm ngã nếu không có hấn đỡ

- Đừng làm phiền tôi_Giọng nói lạnh lùng của nó vang lên làm cả bọn lạnh sống lưng. Lần đầu tiên bọn họ thấy nó như vậy

- Yun à, cậu còn yếu lắm_Zan níu lấy tay nó nhưng nó đã gạt tay Zan ra.

- Tôi không muốn ai thương hại tôi cả. Đi đi_Nó lững thững bước về phía xe, mở cửa, rồ ga và phóng xe đi mất. Cả bọn chỉ biết đứng nhìn nó đi khuất. Mỗi người đều mang chung một nỗi lo lắng về nó

13. Chương 13:

Trong ngôi biệt thự xinh đẹp gần biển

- Vâng cứ làm vậy đi ạ. Con sẽ cho bọn người đó sống dở chết dở.

- Vâng. À papa hãy huy động người tìm kiếm mama giúp con. Con không tin mama đã chết đâu, con chỉ tin khi tận mắt nhìn thấy xác của mama thôi

- Vâng. Con cảm ơn ba. Con đã cho chuyên cơ đưa cô út đi rồi. Chắc sắp tới rồi đấy ạ.

- Vâng tạm biệt papa ạ_Nó cúp máy. Nó ngã người ra ghế. Khuôn mặt bộc lộ rõ sự hận thù.

- Tôi sẽ cho bà nếm trải những khổ đau mà mẹ tôi đã chịu. Cả gia đình yêu quý của bà nữa

Nó đứng lên và lấy moto phóng đến trường. Nó ngạo nghễ bước vào kí túc xá và đến phòng mình

- Yun!_Zan mừng rỡ reo lên

- Mọi người đều ở đây

- Em ăn gì chưa, nhìn mặt em nhợt nhạt quá!_Zeny lo lắng hỏi

- Chúng ta sẽ đi ăn ngay bây giờ nhưng trước tiên em có chuyện muốn nói_Nó bày ra bộ mặt hết sức nghiêm túc làm 5 người kia cảm thấy hơi sợ

- Chuyện gì vậy?_Hấn lên tiếng hỏi nó

- Chắc muốn xin lỗi bọn này về chuyện ở vách đá đó chứ gì?_Gin chưng hửng nói. Gin hiện đang rất giận nó. Dám đối xử lạnh nhạt với Zan sao? Còn làm Zan xem mất mạng nữa chứ

- Tôi sẽ quay về Anh._Lời nó vừa nói ra làm hấn sững người. Vậy là nó phải quay về Anh sao? Nhưng nó chỉ mới nhập học chưa được một tháng mà thậm chí nửa tháng cũng chưa tới. 4 người kia cũng bàng hoàng không kém

- Yun, cậu nói gì vậy, vẫn chưa được nửa tháng mà_Zan nước mắt lưng tròng nhìn nó

- Tớ phải quay về ngay vì tớ còn bà. Bà vẫn chưa biết gì về chuyện này và tớ còn chuyện phải giải quyết. Nói đến đây trong đáy mắt nó ánh lên tia chết chóc. Tay nó nắm chặt lại thành nắm đấm. 2 chị đã trông thấy biểu hiện của nó. Lin bèn lên tiếng hỏi
 - Em quay về là vì chuyện đó
 - Vâng. “Người đó” cũng biết rồi. Chắc hẳn hai người kia cũng biết nhanh thôi.
 - Em đã nói mọi chuyện cho “người đó”?
 - Tất nhiên. Sao em lại phải giấu?
 - Em nhất định phải làm thế sao? _Lin đau khổ nhìn nó
 - Như vậy mẹ em mới có thể nhắm mắt. Và những người đó cũng muốn vậy
 - Họ muốn em chiến đấu?
 - Họ không muốn cũng chẳng còn cách nào. Họ không thể nào thay đổi ý kiến của em
 - Bọn chị ủng hộ em. Cần giúp gì hãy nói với bọn chị _Zeny vỗ vai nó
 - Em cần mọi người giúp một việc
 - Việc gì? Cậu nói đi _Zan ngược mắt nhìn nó
 - Khi tôi chưa đến tìm mọi người tuyệt đối mọi người không được tìm đến tôi
 - Nhưng... _Zan ấp úng
 - Sẽ nhanh thôi. Chỉ vài ngày thôi mà Zan. Và đến khi gặp lại, tớ sẽ không còn là Yun yếu đuối của bây giờ nữa đâu _Nó cười tươi với Zan
 - Cậu sẽ...
 - Ừm. Cũng sắp đến lúc rồi.
 - Mọi người đang nói chuyện gì vậy. Tôi nghe mà không hiểu gì cả _Gin thắc mắc lên tiếng. Bọn hắn đã bị 4 cô gái đá ra ngoài cuộc nói chuyện từ nãy giờ. 4 người cứ nói chuyện một cách úp úp mở mở thật khó chịu
 - Này Zan... _nó ghé sát tai Zan nói gì đó
 - Được rồi, tớ sẽ gửi cho cậu ngay khi có tin mới _Một nụ cười nham hiểm nở trên môi Zan
 - Cảm ơn cậu nhiều nhé! Giờ chúng ta đi ăn thôi. Trước khi đi, tớ phải tính hết nợ với nhỏ Mĩ Hà đã. Không thể để bị lỗ được. _Nó bước đi với nụ cười tà mị ở trên môi. Zan và 2 chị hồ hởi đi theo. Bọn hắn dù không hiểu gì cũng nối gót theo bọn nó
- Vừa bước vào căn tin, bọn nó rất ngạc nhiên. Căn tin hôm nay chật ních người. Ngày thường đâu có vậy. Rồi cả bọn mới nhớ ra hôm nay là hội. Mọi người đã tốn nhiều sức để thi đấu nên giờ này họ phải quây quần ở đây để bổ sung năng lượng. Trong căn tin chỉ còn một bàn duy nhất là cái bàn sau bàn của hiệu trưởng. Ông ta đang dùng cơm với người đàn bà đó và con gái của bọn họ. Nó khẽ nhếch môi rồi tiến về phía bàn trống đó. Khi đi ngang qua 3 người kia, nhỏ Mĩ Hà đã liếc nó xém cháy áo. Nếu cái nhìn có thể giết người thì nó đã chết từ lâu rồi
- Nào nào mọi người ăn gì để tôi đi mua _Nó cố lấy lại vẻ tươi cười hằng ngày nói với 5 người kia
 - Snack, gà chiên, ốp la... _Vô số các thức ăn được kê ra. Nó thở dài rồi cũng cất bước đi. Nó phải đi đi lại lại mấy vòng mới mua hết thức ăn ọi người. Lần cuối cùng là một khay thức ăn cho nó gồm một tô canh nóng hổi vừa mới nấu xong và một đĩa cơm với toàn ớt bột. Nhìn vào đĩa cơm của nó mà ai cũng phải ớn lạnh. Nhỏ Mĩ Hà thấy nó đi tới thì đưa chân ra định gạt nó. Nó đã nhìn thấy đôi chân “trắng nõn nà” của nhỏ đặt giữa đường đi. Nó khẽ nhếch môi vẫn cứ thẳng tiến. Khi đến gần chỗ nhỏ, nó giả vờ vấp té khiến tô canh và đĩa cơm trên khay ập hết lên người nhỏ Hà. Nặng nhất vẫn là đôi chân của nhỏ. Nhỏ la oai oái lên. Tô canh nóng như thế không bỏng mới lạ. Nguyên một đĩa ớt đầy ập lên vết bỏng đó thì ôi rất ôi là

rất, nóng ơi là nóng. Mọi người đều hướng mắt vào nhỏ Hà mà không để ý đến cái cười ngạo nghễ của nó. “Chát” bà chủ tịch vung tay tát nó. Nó đã đụng vào con gái cưng của bà ta mà.

- Từ nay cô bị đuổi học

- Hừ_Nó hừ lạnh rồi sau đó nhếch môi khinh bỉ_Để xem bà đuổi học tôi được bao lâu và để xem bà giữ được cái trường này trong bao lâu. Nhưng tôi đảm bảo chưa đến 1 năm đâu. Bà đã chọc nhảm người rồi. Hãy nhớ: đến khi tôi quay lại cái trường này cũng chính là mốc báo hiệu những chuỗi ngày khổ cực của bà đã đến. Những thứ bà có sẽ biến mất, không còn một thứ gì, một tí cũng không_Giọng nói lạnh như băng của nó vang lên. Âm điệu cùng lời nói đó làm bà ta có chút sợ sệt nhưng với thân phận của bà ta hiện giờ thì ai có thể làm gì được bà ta chứ? Bà ta vẫn vênh mặt lên thách thức nó

- Người nghèo kiết xác như cô thì làm gì được tôi chứ

- Đừng khinh thường tôi. Để rồi coi ai là người nghèo hơn._Nó quay bước về phía bọn hần để lại bà ta với nhiều câu hỏi vây quanh. Nó là ai? Thân phận thế nào? Sao lại dám đe dọa bà ta như vậy? Không chỉ riêng bà ta thắc mắc những điều đó mà bọn hần cũng vậy và tất cả những học sinh chứng kiến cảnh vừa rồi cũng không khác gì

- Hay lắm Yun. Bà ta đã có một phen sợ hãi rồi_Zan đưa ngón trỏ về phía nó

- Hết muốn ăn rồi. Tở đi đây. Hẹn gặp lại

- Cô đi thật sao?_Hần hỏi nó mà trong lòng dâng lên một nỗi buồn khó tả. Hần yêu ai? Yêu nó hay yêu Yui? Yêu chính bản thân nó hay yêu hình ảnh của Yui ẩn hiện trong nó

- Ừm. Tạm Biệt_Dứt lời nó quay bước về phòng. Hành lí đã được nó xếp xong từ lúc nào. Nó ung dung bước ra cửa. Vậy là nó đã đi rồi. Bao giờ hần mới gặp lại nó. Hần không thể hiểu nổi cảm giác hần dành cho nó là như thế nào. Dù nó đi xa nhưng Zan vẫn thường xuyên liên lạc với nó. Mọi thân phận của nó, nó đều đã nói cho Zan. Zan tuy bất ngờ nhưng nhỏ cũng thông cảm cho nó. Tối hôm đó Zan đã gửi cho nó một đoạn video

- Con nhỏ giấu mặt đó đã báo thời gian giả cho ông ta. Trưa nay ông ta đã đến và gọi cho em_Người đàn bà đó nằm gọn trong lòng ông hiệu trưởng mà nũng nịu

- Vậy chúng ta vẫn còn cơ hội. Chúng ta cho người đóng giả hai con đàn bà kia và trao đổi với ông ta

- Chuyện đó tính sau đi, bây giờ phải lo cho lễ hội và bữa tiệc ở Nhật của Mĩ Hà trước đã

- Ừ...Ừm, anh quên khuấy đi mất.

- À, anh điều tra con nhỏ lúc sáng chưa

- Rồi nhưng không được gì. Thông tin của con nhỏ đó đã bị phong tỏa hoàn toàn. Còn nhỏ đó đã đi đâu chúng ta cũng không thể tìm ra được

- Con nhỏ đó rất nguy hiểm đấy

- Anh sẽ cho người lục soát mọi nơi_Dứt lời ông ta hôn tới tấp mụ chủ tịch. Đúng là đôi gian phu dâm phụ. Nó nghe xong chỉ nhếch môi, ngửa người ra ghế đánh một giấc. Còn bọn Zan thì chẳng còn hứng để chơi đùa nữa. Nó đã đi rồi.

14. Chương 14:

Sáng ngày hôm thứ 6 của lễ hội, toàn trường kéo nhau ra sân bay để sang Nhật riêng chỉ có Zan là ở lại vì nhỏ Mĩ Hà không cho phép Zan đi. Lí do vì Zan quá nghèo, Tham gia bữa tiệc sẽ làm mất mặt nhỏ. Toàn trường đã đi, bây giờ chỉ còn 5 người bọn hần ở lại thôi

- Này, cô không đi sao?_Gin khều vai Zan

- Anh không nghe nhỏ đó nói gì à? Tôi nghèo nên tôi không được đi_Zan giận dỗi lên tiếng. Dám xem thường nhỏ à, để nhỏ cho biết ai là kẻ nghèo hơn

- Tôi nghĩ nhà cô cũng không nghèo đến nỗi không mua được một vé máy bay nhỉ?_Gin mỉm cười_Còn nhớ lúc chúng ta gặp nhau lần đầu chứ? Chiếc xe các cô chạy có thể đổi được hơn 100 vé máy bay đấy
 - Ừ...ừm....đó...đó..._Zan đáp ứng không biết nói thế nào. Thái độ của Zan càng làm hắn thêm nghi ngờ thân phận của nhỏ. Cả những lời nó nói trong căn tin, nghe cũng đủ biết thân phận của nó không tầm thường. Hắn dựa lưng vào xe suy nghĩ. Trong đầu hắn lúc này cứ lộn xộn hình bóng của nó. Hắn cứ trầm tư như vậy đến khi có tiếng Lin gọi
 - Chúng ta đi thôi. Zan tự biết lo cho bản thân mình mà. Hai em cũng lên xe đi_Zeny và Lin bỏ lên xe. Hai nhỏ biết chắc chắn Zan sẽ đến
 - Nhưng chị à, chúng ta để Zan ở lại đây sao?_Gin chau mày nhìn hai người chị
 - Không sao đâu. 2 em mau lên xe đi. Chúng ta không thể vắng mặt trong bữa tiệc này đâu
- Gin quay lại nhìn Zan một lần nữa rồi bước lên xe. Còn Zan thì đang phờ phạc mang trợn mắt nhìn hai bà chị. Dù biết Zan sẽ đến nhưng ít nhất cũng phải quan tâm đến nhỏ chứ. Zan đứng đờ đẫn về nhà
- 7h tối tại biệt thự Kiwasato tại Nhật
- Woa, biệt thự nhà Mĩ Hà đẹp quá_Hs 1 reo lên
 - Đúng là nhà của thiên hoàng có khác_Hs2
 - Mọi người nhìn kia, đó là anh của Mĩ Hà đấy_Một nữ sinh chỉ tay vào phía chàng trai đang nói chuyện với bọn hắn
 - Woa, anh ấy đẹp trai quá_Ns1
 - Mình nghe nói Mĩ Hà có đến 2 anh trai mà. Người kia đâu?_Ns2 ngó quanh ngó quắt. Đám nữ sinh cũng ngó xung quanh. Bỗng một nữ sinh reo lên
 - Kia rồi. _Ns3 chỉ tay vào chàng trai đang nói chuyện điện thoại trong góc sân khấu_Anh ấy trông giống người kia thật
 - Nghe bảo họ là anh em sinh đôi mà_Ns4 đưa đôi mắt thèm muốn nhìn anh
 - Mĩ Hà hạnh phúc nhỉ?_Ns1 trầm trồ khen
 - Nhờ Mĩ Hà mà chúng ta có cơ hội diện kiến nhiều gương mặt nổi tiếng. Toàn là những người có máu mặt không à_Ns3_Trường ta thật may mắn nhỉ?
 - Không biết nữ hoàng Anh, công chúa Anh và công chúa xứ Italia có đến không nữa. Tổ rất muốn gặp mặt họ_Ns2
 - Ừm. Mong là được. Họ ít khi lộ diện lắm nên người được diện kiến họ chỉ đếm được trên đầu ngón tay
- Cuộc nói chuyện vẫn tiếp tục. Ở chỗ bọn hắn
- Ba đâu rồi anh?_Lin hỏi
 - Ba đang ở trong phòng_Một người con trai với mái tóc màu nâu đỏ lên tiếng. (Màu tóc giống nó)
 - Em đang hỏi hộp lắm đây, Họ đến chưa, anh 2?_Zeny đưa đôi mắt trong veo nhìn anh
 - Kevin đang nói chuyện với họ đấy!
 - Sao giờ này mà vẫn chưa đến chứ?_Lin sốt ruột, mắt thì cứ hướng ra cửa
 - Còn sớm mà em_Anh vòng tay qua eo Lin
 - Anh 2 à_Chàng trai mang tên Kevin với mái tóc đen nhánh bước đến
 - Họ đến chưa?
 - Dạ rồi nhưng 2 đứa nhóc đó bỏ đi đâu đó rồi

- Cái gì?_Anh hét lên làm mọi người quay lại nhìn. Anh cười trừ rồi quay sang Kevin_Đã đến rồi sao 2 đứa nó còn đi đâu nữa chứ?
- Em không biết, chúng ta ra ngoài đón họ thôi
- Ừm. Phải đi chứ_anh rời khỏi eo Lin và cùng Kevin tiến ra cửa
- Trời ơi, 2 đứa ham chơi. Mình đã lo phát sốt lên rồi vậy mà còn bỏ đi_Lin giận đến mặt đỏ tím tai
- Thôi mà, hạ hỏa đi. Đã lâu rồi bọn nó không về Nhật nên chắc đi tìm kỉ niệm xưa thôi_Zeny vuốt lưng Lin
- Họ là ai mà anh Kun coi trọng vậy ạ, cả chị cũng thế_Hắn khoanh tay trước ngực nhìn chị mình. Lin không trả lời vội lấy điện thoại gọi cho ai đó
- [Alo]_Một giọng nói thánh thót vang lên
- Em đang ở đâu đó?
- [Đang ở quầy quần áo ạ. Đồ của bọn em bị bẩn nên phải thay gấp]
- Chị xin bọn em đấy, nhanh lên đi, gia tộc bọn chị sắp đến rồi. 2 em phải có mặt trước khi họ đến
- [Bọn em biết rồi. Tút...tút...tút]
- * Giới thiệu nhân vật:
- Kiwasato ren: Kun, con trai trưởng của thiên hoàng, anh 2 của nó. Đẹp trai khôi ngô nhưng chưa bằng hẳn. Rất giỏi võ. IQ 200/200
- Kiwasato Rin: Kevin, anh 3 của nó, con trai thứ của thiên hoàng, anh em sinh đôi của Kun. Anh đẹp trai thì em sao khác được sinh đôi mà. IQ: 200/200

2 anh của nó đang tiếp quản công ty của ba nó. Vì chuyện của mẹ nó mà ba nó ngày càng bỏ bê việc công ty. 1 năm trước công ty bị đánh bật khỏi vị trí đứng đầu của top 10 và rơi xuống vị thứ 2. Từ đó thiên hoàng quyết định giao công ty lại cho hai cậu con trai khi hai cậu chỉ mới 17t. Còn ông thì chuyện tâm vào việc cứu người vợ yêu quý. Tất nhiên việc chuyển nhượng chiếc ghế điều hành, mục đàn bà đó không hề biết chứ không bà ta đâu để yên như vậy.

15. Chương 15:

2 anh của nó hơn nó 1 tuổi. Kun hiện là vị hôn phu của Lin còn Kevin là vị hôn phu của Zeny. Có đôi có cặp hết rồi nhỉ?

2 anh chàng ra ngoài một lúc, sau đó vào với 3 người mà không ai không biết. Người đi đầu khoác tay Kun và Kevin là một cụ bà khoảng gần 60t. Người đó chính là Nữ hoàng Anh quyền quý mà bao nhiêu người đang mong gặp mặt. Đi sau là một cặp vợ chồng khoảng chừng ngoài 30. Và cặp vợ chồng này không phải ai khác chính là pama Zan-quốc vương và hoàng hậu xứ Italy (cái này mình không biết à, mình chỉ bịa thôi). Tất cả mọi người vừa trông thấy họ liền cúi đầu. Thiên hoàng cũng xuống từ bao giờ. Vừa trông thấy họ ông đã đi lại bắt chuyện

- Kính chào nữ hoàng ạ_Ông cúi chào
- Ừm. Ta đã hiểu lầm con rồi. Ta xin lỗi_Bà nói nhỏ chỉ đủ hai người nghe
- Không có gì đâu ạ. Mà con bé đâu ạ?_Thiên hoàng ngó quanh quất tìm bóng hình mà mình mong đợi bấy lâu nay nhưng rồi ông lại thất vọng khi không thấy người đó đâu
- con bé chưa đến. Nó và Sophia chạy đi đâu đó rồi. Tí nữa bọn nó sẽ quay lại_Mẹ Zan lên tiếng
- Oh, 2 cậu cũng đến rồi sao?
- Cậu có đúng là bạn của bọn tớ không vậy. Vừa thấy nữ hoàng Anh đã quên bọn mình_Ba Zan bĩu môi. Còn thiên hoàng chỉ biết cười trừ.

- Mọi người, bọn cháu xin phép ra ngoài đón hai đứa nhóc kia đây_Kun và Kevin cúi đầu lễ phép
- Ừm, các con đi đi_Thiên hoàng cười hiền
- 2 chàng vừa quay bước đi thì cánh cửa mở ra. 2 cô gái một mặc váy trắng một mặc váy hồng từ ngoài bước vào. Mọi người đều tá hỏa nhìn 2 con người đó
- Sao 2 con nhỏ đó lại ở đây?_Mĩ Hà chưa chút lên tiếng
- Đồ nghèo kiết xác mà đến được đây à_Lần này là đến nhỏ Mĩ Trân cất giọng chua lét. Bọn hần cũng trở mắt nhìn hai con người đó
- Cuối cùng cũng đến rồi_Lin khoanh tay trước mặt nhìn hai người đó. Bọn hần nghe Lin nói thì đồng loạt quay lại nhìn nhỏ
- Chị biết họ sẽ đến?
- Tất nhiên phải đến rồi. Bữa tiệc hôm nay không thể thiếu sự hiện diện của hai đứa bọn nó
- Rốt cuộc bọn họ có thân phận như thế nào?_Hần buộc miệng hỏi chị mình. Lin không trả lời chỉ cười cười cho qua chuyện. Bọn hần lại hướng mắt nhìn vào 2 con người đó. Đang lúc mọi người đang ngơ ngác, bàn tán xôn xao thì có hai thân ảnh lao tới ôm lấy người con gái mặc áo trắng trước mặt tất cả mọi người. Tất cả lại được một phen bất ngờ và ngạc nhiên. Không khí trở nên im lặng. Trong các vị quan khách ở đây có một người mặt đang xám xịt lại, trong lòng đang nổi lên một trận giông tố mà chính bản thân người đó cũng không biết tại sao mình lại như vậy
- Cuối cùng em cũng về rồi_Kun ghen ngào nói
- Anh nhớ em lắm, con bé ngốc này_Kevin xiết chặt vòng tay ôm nó hơn. Nó nằm trong lòng hai anh chàng chơi với.
- Buông...buông em ra...khó...khó thở quá!_Hai chàng vội buông nó ra. Nó vội hít lấy hít để. Sau đó đưa ánh mắt hình viên đạn nhìn hai ông anh
- Nhờ hai anh mà em suýt được đi đàm đạo với vương ca rồi đấy!_Đôi môi anh đào của nó chu lên trông rất dễ thương
- Vương ca mà dám bắt em đi đàm đạo, bọn anh sẽ xuống giáo huấn ông ấy_Kun giả giọng trẻ con nói
- hihi_Nó phải phì cười vì ông anh của mình. Bỗng đằng sau có tiếng của Zan vọng tới làm 3 người giật mình
- 2 anh lo nghênh đón nó mà bỏ mặc em à, không công bằng mà_Zan phụng phịu quay mặt đi hướng khác
- O đâu, bọn anh luôn hoan nghênh em mà công chúa dễ thương của anh_Kevin nhéo đôi má phụng phính của Zan làm cô nàng la oai oái
- hix, huhu mặc em méo xệch rồi. Em ghét anh, đại ma vương Kevin_Zan nước mắt lưng tròng nhìn Kevin
- Anh xin lỗi mà. Sao em lại khóc chứ?_Kevin lung túng gỡ đầu không biết làm gì
- Haha, Kevin bị gọi là đại ma vương kìa_Kun cười thích chí trên nỗi đau của cậu em trai
- Hứ, còn anh là quân sư của đại ma vương, cũng đâu có thua gì đâu_Zan lại đá mắt sang Kun, tay nâng niu đôi má đỏ ửng của mình
- Thôi thôi cho tôi xin, chúng ta đang ở trước mặt nhiều người làm trò hề đây_Nó nhắc khéo mọi người. 3 người kia giờ mới nhớ ra là mình đang ở đâu. Ôi mắt mặt quá đi. Vội lấy lại hình tượng vốn có, hai chàng đưa khủy tay ra cho bọn nó khoác vào. 4 người cùng nhau tiến vào trong
- Con chào papa ạ_Zan cúi chào papa nó
- Oh con gái con đến rồi sao?_Thiên hoàng cười tươi với Zan rồi lại hướng mắt qua nó
- Con...về rồi_Ông nói nhỏ với nó. Trên khóe mắt còn đọng vài giọt nước mắt, nước mắt của sự vui mừng

- Vâng.

“Cạch” Cánh cửa lại một lần nữa mở ra thu hút sự chú ý của mọi người. Một đoàn người tiến đến chỗ bọn nó

- Đến rồi. Chúng ta lại đó chào hỏi thôi__Lin nói rồi kéo tay hấn đi

- Oh, anh sui, anh đến rồi__Thiên hoàng niềm nở chào đón những người đó

- Chúng tôi đến hơi trễ, thành thật xin lỗi

- Anh đừng nói quá như thế chứ? Bọn tôi cũng vừa đến thôi__Ba Zan lên tiếng

- Ôi ông bạn yêu quý của tôi, anh đến rồi đó ư?__Ba hấn đột nhiên ôm lấy ba Zan, có vẻ như lâu rồi hai người không gặp nhau

- Bọn cháu kính chào các bác ạ__4 người bọn hấn lễ phép cúi chào những người lớn ở đây

- Oh, đây là hai con rể tương lai của ta phải không?__Ba Zan vui vẻ hỏi

- Hừm? 2 con rể?__Hấn và Gin nhìn nhau không hiểu. Sao lại đến hai con rể?

- 2 con đừng làm bộ mặt đó chứ? Rick, con cũng là con rể của ta vì vợ con là con của ta mà. Vợ con đã gọi ta là papa thì con cũng gọi như vậy đi cho thân thiết

- Ô, Vợ con...là con của người sao? Mĩ Hà sao có thể...

- Sao em lại không thể?__Nhỏ Mĩ Hà và mẹ nhỏ sáp tới. Nó nhìn điệu bộ của nhỏ chỉ cười khinh bỉ. Ba Zan liếc mắt nhìn nhỏ rồi buông một câu làm nhỏ què muốn độn thổ.

- Cô không thể.

- Ô, papa, papa nói gì vậy?__Ôi đúng là mặt dày. Dám gọi papa ngọt sớt kìa

- Ai là Papa của cô, tôi hay anh bạn thiên hoàng của tôi hay là một kẻ khác?__Ông nhìn mẹ con nhỏ bằng nửa con mắt. 2 mẹ con nhỏ chỉ là một con rắn độc đội lốt người mà thôi. Xung quanh lại có tiếng xôn xao

- Nè, ông kia, đừng nghĩ là bạn của chồng tôi thì muốn nói gì thì nói nha

- Ai là chồng cô cơ chứ?__Ba nó cuối cùng cũng lên tiếng

- Papa, papa nói gì vậy?__Nhỏ Mĩ Hà nũng nịu. Ba nó bực bội hất văng cánh tay nhỏ

- Cứ thích nhận bừa nhỉ?__Một giọng nói mang sự chế giễu vang lên. Và chủ nhân của giọng nói đó không ai khác chính là Zan

- Cô đang nói gì vậy?__Nhỏ Mĩ Hà trừng mắt nhìn Zan

- 2 năm là đủ rồi__Âm giọng trầm thấp vang lên. Mọi người đều hướng mắt vào con người đó. Hàng trăm ánh mắt đều dõi theo nó. Họ cố lắng nghe nó đang nói gì

- Con nhỏ kia, cô và nhỏ bạn của cô đang bày trò gì ở đây hả?__Mẹ nhỏ Mĩ Hà lên tiếng bảo vệ con bà ta mà nói chính xác hơn là bảo vệ chính bản thân bà ta

- 2 năm là đủ rồi. Bây giờ thì bà về vị trí vốn có của bà đi và trả vị trí lại cho tôi và mẹ tôi. Vị trí mà bà đã cướp từ 2 năm trước.__Đôi mắt lạnh lùng của nó quét khắp người mẹ đàn bà đó. Cuộc tranh chấp sẽ như thế nào? Mọi người đón xem tiếp theo nhé

16. Chương 16:

Mọi người được một phen bất ngờ. Bọn hấn cũng thế duy chỉ có gia đình nó, gia đình Zan và đoàn người vừa tiến vào là không có phản ứng gì. Còn mẹ con mẹ đàn bà đó thì tái xanh mặt mày. Nó càng mạnh dạn nói thêm

-Đừng bảo với tôi hai người không nhận ra tôi nhé!

- Sao lại không nhận ra? Cô là học sinh cũ của trường tôi, tên là Yun vừa mới bị đuổi học mấy ngày trước
- Bà nhầm rồi tên tôi không phải là Yun. Yun đó chỉ là tên của người mẹ xấu số của tôi bị bà hãm hại giờ không biết sống chết thế nào thôi. Tên thật của tôi là Kiwasato Mina hay còn gọi là YUI, người mà hai năm trước bà rắp tâm hãm hại. May sao ông trời thương tôi, cho tôi con đường sống và tìm về đây tìm bà báo thù_Nghe nó nói hần sững người. Thì ra người hần nghĩ giống Yui lại chính là Yui thật. Bây giờ thì hần đã không còn đau đầu về thứ tình cảm rắc rối của mình nữa rồi. Nhưng sao đôi mắt nó lại là màu xanh mà không phải màu tím. Hần vẫn không hiểu (Anh không hiểu, để tg nói tí nữa sẽ hiểu thôi)
- Cô nói dối. Sao cô dám bịa chuyện hại mẹ con tôi. Mẹ con tôi có làm gì hại đến cô đâu chứ?_Nhỏ Hà nước mắt dần gìa nhìn nó. Trông nhỏ thật là “đáng thương”
- Vẫn chưa chịu thừa nhận sao đồ giả mạo? Sự thật thì tôi chính là con gái của thiên hoàng còn cô chỉ là giả mạo mà thôi
- Là cô bịa thôi. Nếu thật sự cô là con gái thiên hoàng thì cô cũng chỉ là em gái của tôi thôi. Cô chỉ là con rơi_Nhỏ Hà vẫn cứng rắn nói
- Vẫn còn mạnh miệng sao? Được, vậy cô có biết nhà Kiwasato có một đặc điểm gì mà những người khác không có không?_Nó nhướn mày hỏi nhỏ. Nhỏ Mĩ Hà tái mét mặt, nhỏ không biết đó là cái gì thì làm sao mà trả lời. Nhỏ cúi gằm mặt xuống đất thay cho câu trả lời
- Bí rồi chứ gì? Bởi vì cô không phải là con cháu nhà Kiwasato nên cô không thể nào biết và không thể nào có đặc điểm đó. Cái mà tôi nói đến chính là đôi mắt màu tím. Đôi mắt chỉ duy nhất nhà Kiwasato mới có. Mắt cô có màu nâu đậm nên không thể nào cô là con cháu nhà Kiwasato được_Nó khoanh tay trước ngực nhìn nhỏ
- Vậy còn cô? Mắt cô cũng đâu phải màu tím. Vậy cô cũng không phải là con cháu nhà Kiwasato, cô cũng chỉ là một kẻ mạo danh mà thôi_Nhỏ Hà vênh mặt lên nhìn nó. Nó khế nhếch môi nhìn nhỏ rồi ngược lên trời. Nó đưa tay lấy kính áp tròng xuống rồi đưa đôi mắt màu tím thuần khiết nhìn nhỏ Hà. Kính áp tròng này là do nó tạo ra. Nhìn vào thì cứ như mắt thật vậy. Mọi người trở mắt nhìn nó. Hần cũng vậy. Người hần tìm suốt bao năm qua lại ở sát bên cạnh hần như thế này. Hần rất vui nhưng cũng rất buồn. Buồn vì nó không nhận ra hần
- Tôi còn món quà tặng mẹ con cô đây “Tách”_Nó búng tay, màn hình tivi lớn tại sân khấu sáng lên, từng người trong đó đều có thể nhìn rõ mặt. Trong phim là một đôi gian phu dâm phụ đang tính toán kế hoạch chiếm đoạt toàn bộ tài sản của thiên hoàng và Trương gia. Xem đoạn video, mọi người lại hướng đôi mắt sắc lạnh thêm chút khinh thường về phía mẹ con nhỏ Mĩ Hà. Mẹ con nhỏ quá xấu hổ, vội vàng xô cửa chạy mất dạng.
- Thật là đại đột khi động vào nhà Kiwasato này_Nó đứng đưng buông một câu
- Bọn anh chịu đựng bà ta 2 năm là đủ rồi_Kun và Kevin tiến đến bên nó
- Bà ta chưa xong chuyện với em đâu. Nếu mẹ xảy ra chuyện gì, em sẽ băm vằm bà ta thành trăm mảnh rồi đem làm mồi cho cá_Lúc này, hàn khí đang bao phủ xung quanh nó. Khuôn mặt lãnh đạm, giọng nói lạnh lùng mang theo sự chết chóc càng làm tôn thêm vẻ đẹp quyền rũ và quyền thế của nó.
- Yui à, chuyện đó để sau đi, bây giờ chúng ta còn chuyện quan trọng hơn phải làm đây_papa nó khế vỗ vai nó. Nó ngược đôi mắt nghi hoặc lên nhìn papa mình. Còn chuyện quan trọng gì nữa mà nó không biết
- Chuyện gì vậy ba?
- Hôm nay là lễ đính hôn của con và Zan_Papa Zan hồ hởi thông báo. Nó và Zan nghe xong thì đồng thanh hét to
- Gì ạ? Đính hôn sao?_Zan và nó hét lên

17. Chương 17:

Nó và Zan hoảng hốt không biết làm gì. Gin cũng hoang mang không kém vì nghe tin Zan sắp đính hôn. Cậu đang tìm xem trong đám người đến dự tiệc này, kẻ nào đã hắt tay trên cửa cậu (Thật bó tay cho anh này). Còn hẳn tuy có chút bất ngờ nhưng sau đó lại cười thầm trong lòng vì hẳn biết người sắp đính hôn với nó không ai khác chính là hẳn.

- Papa, papa nói thật sao?_Nó méo máo nhìn ba mình
 - Ừm. Bốn bên gia đình quyết định hết rồi. Các con không muốn sao?_Papa hẳn tiến tới trước mặt nó
 - Ô, papa, không phải đâu ạ, chỉ là bất ngờ quá thôi!_Nó đan tay vào nhau, vẻ mặt đầy sự ngượng ngùng
 - Con dâu tương lai à, không cần ngượng như thế đâu!_Papa Gin tiến đến vỗ vai Zan làm cô nàng giật thót. Còn Gin thì phải đơ ra khi nghe papa mình gọi Zan là con dâu tương lai. Quan khách có mặt ở đây cũng lâm vào tình trạng hóa đá. Ở đây, không ai không biết người đính hôn với Gin là công chúa xứ Italy. Nói như vậy công chúa Italy không phải là Zan sao? Trong lúc mọi người đang ngơ ngác ngác thì nó và Zan vẫn đang bối rối không biết phải làm thế nào đây? Bỗng bà nó tiến đến nắm lấy tay nó và Zan
 - 2 cháu của bà hãy sống hạnh phúc nhé! 2 cháu rể tương lai sẽ chăm sóc tốt cho các cháu._Rồi bà lại hướng mắt sang nó_Yui à, cháu hãy sống cho chính mình đi. Việc tìm mẹ hãy giao lại cho ba và bà. Cháu hãy sống thoải mái với chính bản thân mình đi
 - Bà ngoại_Hai tiếng bà ngoại thốt ra từ miệng nó làm mọi người một lần nữa lâm vào tình trạng lúc này. Hai kẻ mà họ chê là nghèo lại là những người giàu bậc nhất thế giới. Nhất là nó, vừa là công chúa Anh, vừa là công chúa NB. Thế lực của nó quá lớn. Rồi nó sẽ trừng phạt bọn họ ra sao khi đã đối xử tệ bạc với nó trong thời gian qua. Nó và Zan nhìn bà rồi khẽ gật đầu rồi nó quay sang ba mình
 - Cứ làm theo như đã định đi ạ.
 - Vậy thì chúng ta mau làm lễ thôi_Papa nó cười cười rồi tiến lên sân khấu. Ông cầm micro rồi nói lớn
 - Hôm nay là lễ đính hôn của con chúng tôi, cảm ơn mọi người đã đến đông đủ thế này và cũng xin lỗi vì để quý vị phải chứng kiến những chuyện vừa rồi_Papa nó đồng dạng nói. Ở phía dưới một tràng vỗ tay vang lên
 - Sau đây xin mời 4 nhân vật chính bước lên sân khấu cùng với tôi_Nghe thấy lời papa, nó liền hướng mắt sang hẳn và bắt gặp ánh mắt của hẳn. Hẳn cười tươi nhìn nó rồi đưa tay cho nó khoác vào. Cả 2 cùng nhau sánh bước lên sân khấu. Cậu của Gin cũng vậy. Sau một hồi luyện thuyên cuối cùng cũng đến màn trao nhẫn. Mọi thứ đã xong. Giờ nó đã chính thức trở thành vị hôn thê của hẳn rồi. Nó và Zan vừa bước xuống đã bị hai anh lôi đi
 - Nè cầm đi_Kun đưa cho nó và Zan một khay thức ăn. Bọn nó không hiểu gì cả, đưa mắt nhìn nhau. Rồi một đùi gà, một thịt bò...và vô số thức ăn khác được 2 anh chàng gấp bỏ vào đĩa của bọn nó
 - Anh à, đủ rồi đấy. Mọi người đang nhìn kìa_Zan nhăn mặt đau khổ nhìn hai ông anh
 - Bọn em phải ăn nhiều vào, người gì mà như cây tăm_Kun vừa gấp thức ăn vừa đáp lại Zan
- Trong lúc 2 anh đang say sưa gấp thức ăn thì nó khều tay Zan
- Cậu có đang nghĩ giống tớ không?
 - Giống à_Nói rồi bọn nó đặt đĩa thức ăn xuống và chuẩn bị cong chân chạy thì
 - Định chạy đi đâu đó? Lại đây_Bọn nó bị Kun và Kevin tấn xuống bàn_Ăn hết đi. Nó và Zan dùng đôi mắt cúm con nhìn 2 anh
 - Tha cho bọn em đi mà 2 anh yêu quý của bọn em_Ôi trời giọng ngọt như mía lùi luôn
 - Không, ăn đi_2 chàng đồng thanh. Bất quá bọn nó mới cầm dao nĩa lên. Nhiều đồ ăn thế này sao bọn nó ăn hết
 - Sao lại bắt ép 2 đứa đó như vậy_Tiếng Lin đằng sau vọng tới. Kun lập tức quay lại giận dữ nhìn Lin

- Bọn em qua thăm 2 đứa nó hoài mà sao không giúp bọn anh chăm sóc 2 đứa nó. Coi bọn nó ốm như thế nào kìa
- 2 đứa đó có bao giờ nghe lời bọn em đâu_Zeny đi sau cùng bọn hần
- Đúng rồi, 2 nhóc tiểu yêu này thì nghe lời ai được chứ?_Kevin cốc đầu bọn nó
- Anh, bọn em đang ăn mà. Anh muốn bọn em đi hầu trà diêm vương lắm sao?_Nó và Zan hét lên, miệng chu lên trông rất dễ thương. Nhìn nó bây giờ thật khác thường ngày, thật khác ngày xưa. Cả bọn cứ vui đùa như thế đến 1h sang mới chịu đi ngủ.

18. Chương 18:

Sáng hôm sau, toàn trường đã được người của nó dẫn đi tham quan NB. Dù gì bọn họ cũng đến đây rồi phải để họ chơi cho thỏa thích chứ. Còn nó bây giờ vẫn còn đang say giấc nồng. Đúng 8h sang, chiếc đồng hồ của nó reo ồm ồm. Nó loạng quạng tìm đồng hồ rồi thẳng tay ném nó ra xa. “Bốp...á” Nghe âm thanh lạ, nó liền mở mắt nhìn về hướng chiếc đồng hồ vừa bay đi. Khuôn mặt nó bỗng nhiên biến đổi. Nó hét hoảng cất tiếng nói

- Anh...anh 3, sao anh lại ở đó?_Nó ba chân bốn cẳng chạy đến bên Kevin. Thì ra cái đồng hồ đã bay vào mặt Kevin làm anh chàng la toáng lên
- Hix, đây à quả gặp mặt buổi sáng sao Yui?_Kevin meo máo nhìn nó. Bỗng một dòng máu đỏ chảy xuống. Từ mũi rồi chảy đến miệng của Kevin. Nghe mùi tanh, Kevin liền đưa tay lên mũi mình. Anh chàng vô cùng hoảng hốt khi thấy trên tay mình là máu.
- ÁÁÁ_Kevin hét lên rồi quay qua nhìn nó nhưng nó đã biến đi đâu mất.
- Kiyasato Mina, anh không tha cho em đâu_Kevin dùng dùng bỏ xuống dưới nhà. Ai nhìn thấy mặt anh cũng phải hoảng sợ.
- Kevin, mặt em bị làm sao vậy?_Kun trơ mắt nhìn Kevin
- Con tiểu yêu kia đâu rồi? Bước ra đây mau. Làm anh bị chảy máu thế này rồi bỏ trốn là được sao?_Kevin la hét um sùm, nó thì chỉ biết bịt tai lại. Ngay cả tên cúng cơm của nó cũng gọi ra thì nó biết anh đang giận như thế nào. Bây giờ chỉ có thể cầu hòa thôi. Nó từ trên lầu đi xuống.
- Anh làm gì là hét ghê vậy? Ai bảo sáng sớm đã vào phòng em làm gì
- Sao không trốn nữa đi?_Kevin trừng mắt nhìn nó_Dám ám sát anh sao?
- Chỉ là vô ý thôi mà, tất cả là do anh, ai bảo anh đứng ở đó_Nó chu mỏ với anh rồi lấy khăn lau sạch máu trên mặt anh. Thật là chảy máu thì không lo chỉ biết la hét thôi. Bó tay cho anh em nhà này
- Anh có lòng tốt muốn gọi em dậy mà. Ai ngờ vừa mới mở cửa, cái đồng hồ đã đập thẳng vào mặt anh_Kevin nhăn mặt kể lại sự kiện vừa nãy
- hi, em xin lỗi
- Tất cả là tại anh thôi, em đã bảo anh đừng gọi nó dậy rồi mà anh không nghe. Cái con nhỏ này không thích ai phá giấc ngủ của nó đâu. Khi em còn sống với nó không biết đã phải cùng nó ra tiệm đồng hồ bao nhiêu lần rồi_Zan thở dài nhìn nó. Nhỏ cũng phải bó tay vì thói quen kì cục của bạn mình
- Tự anh rước họa vào thân thôi, ráng chịu_Zeny lè lưỡi trêu Kevin
- Mô phật, may Kevin chạy trước chứ không bây giờ người ngồi đó tắm bông là anh rồi. Anh cũng đang tính gọi em dậy đó Yui_Kun làm ra vẻ vừa mới thoát kiếp nạn, đưa tay lên vuốt ngực. Cả bọn được một tràng cười thật sảng khoái
- Thôi Yui à, con lên phòng vsen đi rồi xuống đây, papa có chuyện cần hỏi_Papa nó đặt tách cafe xuống rồi nói với nó. Nó lập tức vâng lời, chạy ngay lên phòng, 10' sau, nó bước xuống và ngồi bên cạnh người bà yêu quý của nó

- Có chuyện gì vậy ạ?

- Bà con sắp về Anh rồi, con sẽ ở lại đây hay về Anh với bà? _Papa nó hỏi nó. Trong lòng ông mong nó sẽ ở lại. Cũng đã 2 năm ông không gặp nó rồi. Ông nhớ nó, ông muốn tự tay chăm sóc nó. Nó đưa đôi mắt buồn rầu nhìn papa mình. Nó hiểu ông muốn gì, nó cũng muốn ở lại lắm nhưng nó không thể. Nó còn nhiều việc phải làm khi về Anh.

- Con sẽ quay về Anh với bà ạ. Con có vài chuyện cần phải làm

- Nếu là chuyện của mama con thì hãy để papa, con đừng bận tâm đến chuyện đó nữa

- Không phải ạ. Con có chuyện khác cũng quan trọng không kém chuyện của mama. Chuyện của mama con xin giao lại cho papa. Papa nhất định phải tìm thấy mama._Nó vừa nói vừa cụp đôi mắt xuống. Cứ nhắc đến chuyện này nó lại nhớ mẹ. Hấn nhìn rõ từng biểu hiện của nó và hấn cũng biết nó đang cảm thấy như thế nào. Mọi chuyện về mẹ nó, hấn đã được nghe từ Zeny và Lin kể lại. Nhìn nó đau, hấn cũng đau vậy. Người con gái hấn yêu đang phải chịu những khổ đau như thế mà hấn chỉ biết đứng nhìn. Hấn không thể làm gì được cho nó. Hấn hận bản thân mình lắm

- Được rồi nhưng con nhớ giữ liên lạc với papa đấy_Thiên hoàng đau buồn nhìn nó. Vậy là con gái ông sắp đi nữa rồi.

- Papa à_Tiếng của Kun vang lên. Thiên hoàng quay qua nhìn Kun và bắt gặp đôi mắt cún con của anh nhìn mình. Cả cậu con trai thứ của ông cũng đang nhìn ông như thế. Ông phải rợn tóc gáy vì cái nhìn đó của hai người

- Các con muốn gì?_Hiểu được ý của 2 đứa con nên ông vào thẳng vấn đề

- Bọn con sang Anh với Yui được chứ ạ?

- 3 đứa cũng lâu rồi mới gặp nhau, 2 con cứ đi đi

Hai anh nghe nói thì nhảy cẫng lên. Nhìn hai người cứ như trẻ con vậy.

- Vậy thôi, papa và bà nói chuyện đi ạ. Con đi thăm quan NB đây ạ. Không biết bây giờ có khác xưa nhiều không nữa_Nó đứng dậy, vươn vai hít một hơi thật sâu rồi bước đi. 7 người kia cúi chào 2 người lớn rồi cũng đi theo

- Chúng ta cứ đi theo cặp thôi_Lin lớn tiếng nói_Trong gara có nhiều xe moto lắm. Giờ này mà đi xe hơi dễ bị kẹt xe lắm à

- Vậy đi._Nó nói rồi quay sang hấn_Nè nè, cậu rành đường phố NB không?

- Nó ấy hả?_Lin chỉ tay vào hấn rồi phẩy phẩy tay nói_ Chắc không đâu. 7 năm sống ở rồi lại thêm 2 năm nữa sống ở thì làm gì biết đường mà rành_Lin cố tình nhấn mạnh “7 năm” mong nó nhớ ra điều gì đó nhưng cuối cùng lại công cốc. Hấn thở dài nhìn nó. Trong nó, hấn không có một Kí lô nào sao? Nó chẳng thể nào nhớ ra chuyện ngày xưa

- 2 đứa mù đường đi cùng nhau lỡ lạc thì sao? Thôi mặc kệ đi. Chúng ta cũng không thể nào làm kì đà cản mũi được, phải không Rick?_Nó quay qua hỏi hấn nhưng hấn đã lủi thủi vào gara lấy xe từ bao giờ. Nó trèo lên xe và ngồi sau hấn. Dù không muốn nhưng nó vẫn phải ôm chặt lấy hấn nếu không muốn mặt hôn lầy đường. 4 chiếc xe lao vun vút trên đường với tốc độ chóng mặt. Họ đi hết nơi này đến nơi khác.

- Giờ chúng ta đi đâu đây Yui?_Zeny quay sang nhìn nó. Cô nàng đang ôm lấy Kevin rất chặt. Nó cũng muốn tạo điều kiện cho cái ôm đó thêm dài một tí nên bắt đầu suy nghĩ. Còn nơi nào mà nó chưa đi. Nó ngẫm lại tất cả rồi sực nhớ ra. Nó quay qua hỏi Kun, nó sợ nơi đó bây giờ không còn nữa.

- Anh 2 à, cánh đồng bồ công anh mà em thường đến lúc nhỏ đấy, bây giờ còn không?

Hấn bắt giác giật mình khi nghe nó nhắc đến nơi đó. Nó ngồi sau ôm lấy hấn nên cảm nhận được tất cả. Nó cũng rất ngạc nhiên vì biểu hiện đó của hấn nhưng cũng chẳng muốn hỏi làm gì. Nó nhìn hấn rồi lại nhìn sang Kun

- Nơi đó vẫn không có gì thay đổi. 1 người có thể lực đã mua cánh đồng đó và không cho ai động vào_Kun vừa nói vừa liếc mắt sang hân
- Một người có thể lực à? Nơi đó chắc quan trọng với người đó lắm nhỉ? Vậy chúng ta vào được không?_Hân nghe nó nói chỉ khẽ thở dài, vậy mà tưởng nó đã nhớ ra rồi chứ
- Chuyện này..._Kun lại quay qua nhìn hân. Nhận được cái gật đầu của hân Kun lại nói tiếp_Không có ai bảo vệ ở đó nên chúng ta cứ vào, không sao đâu
- Ừm, vậy chúng ta đến đó thôi_Cả bọn lái xe đến cánh đồng bỏ công anh. Vừa đến nơi, nó và Zan đã khoác tay nhau chạy xuống dưới. Hân và mọi người vẫn ở trên đồi theo nó. Cánh đồng vẫn thế, không có gì thay đổi mặc dù thời gian đã trôi qua. Bao nhiêu kỉ niệm vui đùa năm xưa lại quay về trong trí óc của hân. Cảnh vật ở đây, người cũng ở đây nhưng sao lại quá xa cách, nhưng sao lại không nhận ra nhau. Hân dõi mắt theo hình bóng bé nhỏ đang nô đùa ở dưới mà tim khẽ đau. Suốt 9 năm qua, nó không hề nhớ về hân dù một chút hay sao?
- Rick à,_Tiếng của Kevin kéo hân thoát khỏi những suy nghĩ về nó. Hân đưa mắt nhìn Kevin. Khuôn mặt anh bỗng dưng sao buồn thế. Hân đang rất thắc mắc không biết anh đang muốn nói gì
- Rick...em có biết sau khi em đi, Yui đã nhớ em biết nhường nào không?_Kevin chuyển ánh mắt đang nhìn nó sang hân. Còn hân thì đang bất động vì phải tiếp thu những gì Kevin vừa nói
- Sau khi em đi, ngày nào con bé cũng đến đây đợi em về, ngày nào cũng thế_Kun tiếp lời. Anh đau lòng nhìn cô em gái bé bỏng. Rất cuộc đã có chuyện gì xảy ra với nó?

19. Chương 19:

Mọi người bảo Yui đã chờ em sao? Không thể nào có chuyện đó được. Cô ấy đã không nhận ra em. Lúc em giới thiệu tên, cô ấy đã không nhận ra em. Ở bữa tiệc, cô ấy cũng không có biểu hiện gì nhớ ra em là cậu bé năm xưa. Dường như trong trí nhớ của cô ấy không hề có em_Hân uất ức nói. Nó đã quên hân thật rồi. Nó đã không nhận ra hân thì không lí nào nó lại chờ hân suốt thời gian qua.

- Nó sẽ không bao giờ nhận ra em đâu, Rick à_Lời Lin nói ra làm hân chết sững._Chị đã thử nhiều lần rồi nhưng đều là công cốc mà thôi
- Hửm? Ý chị là sao?
- Yui...nó đã bị mất trí nhớ_Kun ghen ngào nói. Còn hân thì lâm vào tình trạng hóa đá
- Anh...anh vừa nói gì?_Hân ngơ ngác nhìn Kun
- Để em kể lại cho_Zeny lên tiếng_3 năm trước, Yui và mẹ đã sang Anh tìm bà ngoại tức nữ hoàng Anh vì nghe tin bà ngoại của nó đang sống ở Anh. 2 người đã định cư ở đó để tìm bà. Trong ngày 2 mẹ con háo hức vì sắp được gặp bà thì bọn người do mục đàn bà đó thuê đã tìm đến và bắt cóc mama. Bọn chúng đã muốn giết Yui. Chúng đã đánh con bé bị thương nặng ở đầu, hôn mê bất tỉnh. Bọn chúng còn cho phóng hỏa nơi đó nữa. May sao con bé đã được một người tốt bụng cứu thoát và nó lập tức được đưa đến bệnh viện. Đến khi tỉnh lại Yui...Yui đã bị mất một khoảng trí nhớ. Mọi chuyện nó đều nhớ, duy chỉ có kí ức giữa nó và em là bị lãng quên_Zeny từ tốn kể lại
- Bác sĩ bảo rằng kí ức mà Yui đã quên là kí ức mong manh nhất của cô bé. Suốt 7 năm dài đằng đẵng chờ em nhớ em, hình ảnh em luôn ở trong tim của Yui. Nhưng do thời gian chờ đợi quá lâu, trong lòng dâng lên nhiều nỗi lo lắng dần sẽ phát triển thành nỗi đau. Khi bị tổn thương, lí trí cô bé muốn quên đi em để khỏi phải đau khổ, khỏi phải chờ đợi nữa và kí ức về em đã biến mất_Lin nắm lấy bờ vai của hân và giải thích. Nhỏ biết hân đang khóc vì bờ vai của hân đang run lên
- Tất cả là tại em...tại em về quá trễ. Nếu em về sớm hơn một tí thì đã gặp Yui rồi_Hân tự dằn vặt mình
- Đúng, mọi chuyện là tại em mà ra. Em biết thì tốt_Lin ôm lấy em trai mình_bây giờ không phải lúc em tự trách mình đâu. Em phải giúp Yui tìm lại những kí ức bị lãng quên đó. Em có làm được không, Rick?_Lin đẩy hân ra và dùng ánh mắt kiên định nhìn hân

- Được, em nhất định sẽ làm Yui nhớ lại_Hắn đưa tay quạt đi những giọt nước mắt yếu đuối trên mặt
- Thế mới là em trai của chị chứ_Lin cười tươi. Hắn không nói gì, lẳng lặng đưa mắt nhìn nó. Bỗng hắn phát hiện ra nó cũng đang nhìn mình. Nó chăm chăm nhìn hắn như đang suy nghĩ gì đó. Trong đầu nó lúc này bỗng hiện lên hình ảnh hai đứa nhỏ
- Đừng khóc...chơi cùng tớ nhé...Tớ phải đi_Những câu nói, những sự việc không có một mảy may nào hiện ra trong đầu nó. 2 đứa nhỏ không rõ mặt mũi tên tuổi kia cứ chập chờn, lúc ẩn lúc hiện trong đầu nó. Nó ngồi thụp xuống, tay ôm lấy đầu. Nó rất muốn nhìn rõ mặt 2 đứa nhỏ kia nhưng càng muốn nhìn thì đầu nó càng đau
- Yui!_Hắn thấy nó như vậy vội đứng bật dậy và chạy đến bên nó. 5 người kia cũng chạy theo. Zane mãi đuổi theo những cánh hoa bồ công anh cũng phải hốt hoảng chạy lại khi thấy nó như thế
- Yui à, cậu sao thế_Zane lay lay cánh tay nó. Nhỏ hoảng sợ đến nỗi rơi nước mắt
- Em đừng cố nhớ lại nữa? Em sẽ ngất đấy_Kun ôm nó vào lòng. Kevin vội nắm lấy tay nó. 2 người không thể nào nhìn cô em gái yêu quý của mình chịu đau khổ thế này được. Nó ở trong lòng Kun dần dần buông bỏ suy nghĩ. Nó nhắm mắt lại và cảm nhận hơi ấm của hai người anh trai truyền cho nó. Hắn nhìn nó mà tim quàng thắt từng hồi. Hắn có làm cho nó nhớ lại được không? Bỗng điện thoại nó reo làm hắn và nó quay về thực tại
- Alo_Nó cất giọng trầm thấp
- Tôi sẽ về ngay, cứ thông thả đi
- Ừm, được rồi. Tôi tắt máy đây_Nó không đợi người bên kia nói gì đã vội tắt máy. Rồi nó bấm số gọi cho ai đó. Sau vài giây, một giọng nói lạnh lớt vang lên trong điện thoại
- Thuê bao quý khách...
- hix_Mặt nó buồn rười rượi. Trong lòng thầm oán trách người đó
- Anh không thương em. Đã 2 tháng rồi sao anh chưa về?
- Em sao vậy Yui? Sao mặt buồn thế?_Kevin lo lắng hỏi nó. Đó cũng là câu mà hắn và mọi người muốn hỏi. Nó đưa ánh mắt buồn rầu nhìn Kevin. Bỗng nhiên trong đầu nó lóe lên ý nghĩ gì đó rồi nó lại quay qua nhìn Kun. Một nụ cười nở trên khóe môi nó. Nụ cười đó làm Kun và Kevin phải xanh mặt, nuốt nước bọt ừng ực. Nó đứng bật dậy
- Chúng ta về nhà thôi!
- Sao Yui thay đổi tâm trạng nhanh thế?_Gin ngạc nhiên nhìn nó. Đúng là sáng nắng chiều mưa mà
- Thảm rồi_Kun và Kevin đồng thanh rồi cất bước theo nó
- Là sao?_Hắn đưa khuôn mặt không hiểu gì cả nhìn hai bà chị và Zane nhưng chỉ nhận được một cái nhún vai không hiểu gì từ ba người.

20. Chương 20:

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, bọn nó liền kéo nhau ra xe để đến phi trường. Dù nó đã ra sức cản nhưng 5 người kia vẫn nằng nặc đòi theo. Zane thì bù lu bù loa lên muốn đi theo nó. Gin thì lấy cớ là vị hôn phu của Zane nên phải đi theo. Hắn thì cũng lí do y hệt Gin, lấy thân phận vị hôn phu của nó mà xin bà đến Anh tham quan nơi nó ở. Bà cũng đã cho phép hắn rồi. Đúng là tên cáo già mà. 2 chị kia thì lấy lí do hết sức chính đáng: đi theo để giữ chồng (Ôi trời, thật là bó tay cho 2 chị này). Nó bất lực phải để bọn họ đi theo. Nhưng chỉ gia hạn cho bọn họ một tuần để ăn chơi ngủ nghỉ. Sau một tuần lập tức cuốn gói về nước. Riêng 2 anh nó thì được ở lại, nhưng muốn ở lại thì phải giúp nó làm vài việc. Bây giờ nó đang chào tạm biệt papa nó.

- Con đi đây papa_Nó ôm lấy papa mình

- Sao không để papa tiễn con?_Papa nó trách nó. Nó nhìn papa nước mắt lưng tròng
- Con sẽ khóc mất. Con không cho phép bản thân mình yếu đuối
- Con thật là_Papa nó ôm chặt lấy nó. Đứa con gái bé bỏng của ông lại phải xa ông rồi
- Con sẽ về thăm papa thường xuyên. Giờ papa vào nhà đi_Nói rồi nó quay người thiên hoàng lại và đẩy ông vào nhà_Papa hãy giữ gìn sức khỏe, con sẽ thường xuyên liên lạc với papa
- Ừm. Thay papa gửi lời chào đến bà nhé!
- Vâng ạ_Sau khi đẩy papa mình vào nhà, nó liền quay lại nói với đám vệ sĩ
- Hãy bảo vệ papa tôi thật tốt, luôn có người rình rập quanh đây đây
- Vâng thưa công chúa_Cả bọn vệ sĩ cúi chào nó. Nó hài lòng bước đến vị trí cầm lái. Một bác khoảng 40 tuổi đang khúm núm trước nó
- Công chúa, để tôi đưa người đi
- Không cần đâu bác. Tự cháu đi được rồi. Sẽ có người đem xe về, bác đừng lo_Nói rồi nó bước lên xe. Nó nhấn ga và xe lao đi. Xe đi với vận tốc trung bình. Khi xác định ngôi biệt thự, nơi mà nó lớn lên đã khuất xa tầm mắt, nó bỗng nhiên trở nên lạnh lùng
- Mọi người giữ chặt vào, hai anh chăm sóc bà giúp em_Mọi người chưa kịp hiểu gì thì bị giật ngược ra sau vì nó đột ngột tăng ga. Chiếc xe chạy như bay trên đường. Zan ngồi bên cạnh nó hoảng sợ hét toáng lên
- Cậu làm gì mà chạy xe ghê thế?

Mặc cho Zan có hỏi, nó vẫn tập trung lái xe

- Yui, em sao thế? Chạy như vậy dễ gây ra tai nạn lắm_Kevin cũng không khác gì Zan. Dù là một cao thủ đua xe, anh cũng phải ngợp vì tốc độ của nó lúc này. Nó không nói gì khẽ liếc nhìn qua gương chiếu hậu. Hắn nhìn thấy biểu hiện khác thường của nó nên quay lại xem. Có một chiếc xe đang đuổi theo bọn nó. Giờ hắn đã hiểu, thì ra nó đã phát hiện có kẻ theo dõi nên không cho papa đi tiễn và tự lái xe đến phi trường. Trong khi nó đang tập trung lái xe, Kevin và đám người kia không ngừng làm phiền nó. Thấy vậy, hắn vội lên tiếng ngăn cản hành động gây chết người này

- Mọi người im lặng đi, nhìn phía sau kìa

Mọi người nghe hắn nói đồng loạt quay lại nhìn. Nó nhìn hắn gật đầu cảm ơn rồi tập trung lái xe. Vừa lái xe, nó vừa suy nghĩ.

- Làm sao để thoát đây. Cứ chạy với tốc độ này thì sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp thôi. Ở đây lại quá đông người, không thể dùng tốc độ tối đa được. Nếu muốn dùng tốc độ tối đa thì phải ra đường cao tốc. Nhưng làm thế có kịp chuyển bay không

- Zan, còn bao lâu nữa sẽ đến giờ bay_Zan nghe nó nói lập tức nhìn đồng hồ

- Đúng 30' nữa

- 30'. Nếu men theo đường cao tốc đến sân bay thì không đủ thời gian. Chỉ còn cách...QUAY LẠI (Mọi người dừng thấy lạ khi Yui biết đường nhé! Vì lúc sáng nó đã được 2 anh dẫn đi hết thành phố rồi. Vả lại nó lớn lên ở đây, dù có xa cách 2 năm thì vẫn còn nhớ mang máng)_Nó nhìn qua gương chiếu hậu rồi khẽ nhếch môi. Hắn ngồi sau quan sát nó này giờ

- Cô ấy đang tính toán điều gì?_Hắn suy nghĩ về nó. (Tg cũng muốn biết nó đang tính toán điều gì). Kế hoạch của nó ra sao? Mọi người đón xem tiếp theo nhé!

21. Chương 21:

Nó cho xe chạy thẳng đến đường cao tốc. Vừa bước vào con đường, nó đã cho xe chạy với tốc độ tối đa. Tất cả mọi người trong xe đều phải choáng ngợp

- Yui, cậu làm tớ sợ đấy_Zan méo máo nhìn nó. Dù nhỏ đã đi với nó nhiều lần nhưng nó chưa bao giờ chạy đến tốc độ này
- Nếu theo đường này chạy đến sân bay chúng ta sẽ trễ mất_Kun vẫn bình tĩnh lên tiếng_Chúng ta chỉ còn 20'
- Bà vẫn khỏe chứ ạ?_Nó không thèm để ý đến lời của Kun làm anh chàng tức điên lên
- Ủm, bà không sao đâu
- Bà hãy nhắm mắt lại đi ạ_Nó vẫn hướng mắt về phía trước. Bà nó dù không hiểu gì nhưng vẫn làm theo lời nó_Ai cảm thấy sợ cũng nhắm mắt lại đi. Zan cậu cũng làm thế đi
- Không, tớ không sợ đâu_Zan mạnh miệng lên tiếng. Và Gin lại có chuyện để chọc Zan.
- Vậy lúc này, ai la toáng lên bảo sợ mà_Cậu làm vậy ý muốn làm Zan tức giận để lẩn át nỗi sợ đang làm le này. Và hai người lại lớn tiếng cãi nhau, ngay cả lúc đang gặp nguy hiểm như bây giờ. Việc này làm nó không thể tập trung lái xe được. Chết giọng lạnh lùng của nó vang lên, làm không gian trở nên im ắng
- Hãy hoán đổi vị trí chỗ ngồi đi. Anh 3 ngồi bên chị 3. Gin ngồi bên Zan. Chị Lin xuống ngồi với Rick. Còn anh 2, anh trông bà nhé! Mọi người tự bảo vệ nhau đi.
- Nhưng Yui à_Zan lưỡng lự không đi
- Lúc này, lời tớ là mệnh lệnh không được cãi_Nó quát lớn. Zan chỉ biết im lặng làm theo lời nó. Sau khi mọi thứ đều đã vào đấy, nó lại nhìn qua gương chiếu hậu một lần nữa. Chiếc xe ở sau bị nó bỏ một đoạn khá xa
- Muốn đua xe với tớ? Các người chưa đủ trình độ đâu. Hôm nay tôi không có hứng đua xe, xin lỗi nhé!_Ánh mắt nó bỗng trở nên sắc bén lạnh lùng. Trong đáy mắt còn lóe lên tia chết chóc
- Tất cả giữ chặt_Sau lời thông báo, nó đột ngột quay xe. Trọng lực của xe được dồn cả về hai bánh sau. Chiếc xe xoay tròn 180 độ, đối đầu với chiếc xe kia
- Tôi sẽ tiễn các người một đoạn_Dứt lời nó phóng xe về hướng ngược lại với vận tốc tối đa. Xe nó cứ lao vun vút trên đường, nhắm thẳng chiếc xe kia mà chạy. Nó không có ý định tránh né, cứ cho xe lao thẳng vào. Mọi người trên xe đều khiếp sợ nhưng không dám la hét vì sợ làm nó mất tập trung. Chiếc xe kia thấy xe nó lao tới gần thì hoảng sợ. Tên cầm lái không kịp suy nghĩ gì, vội bẻ lái để tránh xe nó và chiếc xe đó lao thẳng đến vách đường. Nó dừng xe lại, ngắm nhìn cảnh khổ tâm đó một lúc rồi lại chạy đi. Mọi người vẫn ngoái đầu lại xem cảnh tượng đó cho đến khi chiếc xe vượt qua khúc quanh
- Bà ơi, xong rồi. Bà mở mắt ra đi_Kun bỏ bà ra
- Xong rồi sao?_Người bà vẫn không biết chuyện gì vừa xảy ra. Chỉ nghe thấy một âm thanh lớn mà thôi. Đúng là nhắm mắt thì không biết gì mà. Trong khi cả bọn hoảng sợ thì chỉ có bà vẫn bình thản thôi
- Xong hết rồi ạ. Giờ chúng ta đến sân bay vẫn kịp_Chiếc xe của nó lại lao vun vút trên đường. Cuối cùng bọn nó vẫn đến sớm hơn giờ bay 5'. Cả bọn đã có một phen hoảng sợ. Nhưng lại được chứng kiến một màn đua xe đặc sắc và cách xử lý tài tình của nó
- Mọi người vào trong đi. Tôi vào nhà vệ sinh một tí_Dứt lời nó chạy đi. 5' sau máy bay cất cánh mang nó và bà cùng những người bạn quay về ngôi nhà thân thương ở Anh

22. Chương 22

Sau nhiều tiếng ngồi máy bay mệt mỏi, cuối cùng bọn nó cũng đặt chân xuống đất nước Anh xinh đẹp

- Bà ơi, cháu vào nhà vệ sinh tí nha. Bà và mọi người cứ ra ngoài. Vệ sĩ đang chờ ở ngoài đấy_Dứt lời nó bỏ đi
- Con nhỏ này, sao cứ đi thăm nhà vệ sinh của sân bay hoài vậy nhỉ?_Zan nghi hoặc nhìn nó đang khuất dần sau bức tường. Mọi người phải phì cười vì câu hỏi của Zan. 8 người tiến bước ra cửa sân bay. Một toán

vệ sĩ khoảng 20 người chạy đến cúi chào rồi vây quanh 8 người. Bọn nó được bảo vệ như vậy cũng dễ hiểu thôi. Bọn nó toàn mang những thân phận cao quý, nên đi đâu cũng có kẻ ám sát. Nhất là bây giờ, rất thích hợp để bọn chúng hành động. Vừa đến giữa sân bay, bỗng nhiên có tiếng thét chói tai vang lên

- Tất cả nằm xuống_Mọi người dù không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng làm theo. Rồi một tiếng súng vang lên. Một tên đã nằm sõng soài ra đất. Một tên con trai với cái mũ sụp che khuất mặt chạy đến đứng trước mặt đám vệ sĩ. Tất cả mọi người trong sân bay vội bỏ chạy toản loạn. Như vậy càng khó để bắt những tên ám sát đó

- Mau lùg sục bắt sống tất cả_Nghe khẩu hiệu cũng như chất giọng thì cũng đoán biết được người này chính là chỉ huy của đám vệ sĩ. Đám vệ sĩ vâng lệnh chạy đi, chỉ còn 10 người ở lại để bảo vệ. 10' sau, bọn vệ sĩ quay lại với 5 tên bị bắt trói

- Thưa chỉ huy, đã tóm gọn

- Tốt lắm, chúng ta đi thôi_Tên con trai đó sải bước đi, bỗng bước chân cậu ta dừng lại

“Cạch” Tiếng đạn lên nòng nghe thấy rõ

- Nằm xuống_Cậu ta hét lên rồi chạy về phía bà nó. “Đoàng” Tiếng súng vang lên nghe thật chói tai. Mọi người đều được mở mang tầm mắt về cách xử lý tình huống của tên con trai đó. Làm sao cậu ta có thể nhận ra vẫn còn kẻ ám sát ở quanh đây? Làm sao cậu ta có thể phản ứng nhanh như vậy

- Bắt cho bằng được tên đó_Cậu ta lập tức đứng bật dậy và chỉ huy đám vệ sĩ. Đúng là một chỉ huy giỏi. Nếu giờ phút này mà người chỉ huy mất bình tĩnh thì đám vệ sĩ cũng hoang mang lo sợ theo. Như thế khó mà có thể hoàn thành nhiệm vụ. Cậu con trai đó không hề hay biết rằng chiếc mũ trên đầu đã rơi khi cậu nhào tới xô ngã bà nó. Chiếc mũ rơi xuống làm lộ ra mái tóc dài màu nâu đỏ.

- Là con gái sao?_Lin thốt lên. Người chỉ huy mà bọn họ vẫn tưởng nhầm là con trai kia lại là một cô gái, một cô gái có mái tóc màu nâu đỏ thật đẹp

- Thưa chỉ huy, đã bắt sống được tên đó

- Giao tên đó về cho papa tôi xử lý

- Vâng

- Này cháu ơi, vai cháu bị thương rồi kìa_Bà nó tiến đến nắm lấy tay cô gái đó. Lúc này, cô gái đó đã đỡ cho bà nó một phát đạn chí mạng_Xin lỗi, vì ta mà cháu bị thương

- Không sao đâu ạ, chỉ là vết thương nghề nghiệp thôi ạ. Nếu đã là vệ sĩ thì phải chịu bị thương thôi ạ_Cô gái đó quay lại nhìn bà

- Yui?_Cả bọn hét lên

- Yui! Cháu...cháu..._Người bà hốt hoảng la lên

- Ố_Bây giờ nó mới đưa tay lên đầu_Rơi mất rồi à

- Yui vai cậu chảy máu kìa_Zan xuất xoa. Mọi người đều đang rất lo lắng cho nó. Bỗng hần từ sau đi đến băng bó cho nó. Hần đã xé ống tay của một chiếc áo sơ mi để cầm máu cho nó.

- Cảm ơn._Nó thoáng đỏ mặt nhưng vội lấy lại tinh thần. Nó quay qua mọi người_Chúng ta phải đi thôi. Ở đây không an toàn_Mọi người đồng loạt gật đầu rồi tiến bước ra xe về nhà

Tại căn biệt thự của nữ hoàng Anh

- Thưa chỉ huy, ông chủ có gửi đến cho cô một vị bác sĩ khá mát tay đấy ạ_Một tên vệ sĩ cúi đầu trước nó

- Papa biết rồi à?

- Vâng

- Lần sau đừng làm vậy nữa. Papa sẽ lo đấy_Nói rồi nó quay bước vào nhà. Theo sau là bọn hần và vị bác sĩ. Vừa vào đến nhà, nó đã ngất lịm đi vì mất máu. Hần vội vã bế nó lên phòng để bác sĩ chữa trị cho nó.

Rồi hấn lại đi xuống, trong lòng thì không khỏi lo lắng cho nó. Nó đã vì mọi người mà hết lần này đến lần khác bị thương. Thật tội nghiệp cho nó!

23. Chương 23:

Cả bọn tập trung ở phòng khách chờ tin tức từ bác sĩ. Không một lời nói hay âm thanh nào phát ra. Im lặng đến phát sợ. Và người lên tiếng phá vỡ không gian buồn thê lương đó là Zan

- Sao Yui lại là chỉ huy của đám vệ sĩ đó?

Còn bao nhiêu điều về nó mà nhỏ không biết. Sao nó lại có nhiều bí mật và thân phận như thế. Bây giờ nhỏ mới biết bản thân mình chưa hiểu được nó. Cần phải có thời gian. Còn rất nhiều câu hỏi nhỏ muốn hỏi nhưng ai có thể trả lời những câu hỏi đó ngoài nó. Liệu nó có trả lời những điều nhỏ thắc mắc không?

- Chuyện này bà không biết. Chỉ nghe nó được papa nuôi đào tạo như một vệ sĩ mà thôi. Còn việc nó là chỉ huy của đám vệ sĩ đó thì bà chưa từng nghe qua

- Yui không nói cho ai biết chuyện đó cả_Kun mệt mỏi ngả người ra ghế

- Papa nuôi của cô ấy là ai vậy ạ?_Hấn hỏi

- Là bác của cháu đấy. Ông Trương Hàn Minh Kha

- Dạ?_hấn và Gin hét lên

- Sao...sao bác cháu lại là papa nuôi của Yui?_hấn lắp bắp hỏi

- Hai người họ gặp nhau rồi thương tình mến cảm sao đó mà nhận cha con luôn ý mà_Kevin phe phẩy tay_Bọn này không có điểm phúc được làm con nuôi của bác ấy như Yui đâu. Bao nhiêu võ thuật, kĩ năng sử dụng vũ khí,ông ấy đều truyền lại cho Yui. Bọn này dù đã nài nỉ hết mức có thể nhưng bác ấy vẫn không đồng ý. Ngay cả Rena, con của bác ấy cũng không được như Yui đâu

- Bọn em cũng đã xin bác ấy học võ thuật nhưng kết quả cũng không khác gì bọn anh_Gin tiu nghỉu nói. Cậu không ngờ nó lại có sức ảnh hưởng lớn như vậy. Mọi người đang bàn luận sôi nổi thì phải ngưng lại khi cánh cửa phòng nó mở ra. Mọi người lập tức bật dậy chạy đến bên vị bác sĩ. Người sốt sáng nhất vẫn là hấn

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

- Tôi đã khâu vết thương lại rồi. Bệnh nhân bị hôn mê vì mất quá nhiều máu. Người nhà nên lưu ý không để bệnh nhân cử động mạnh

- Vâng, cảm ơn bác sĩ_Cả bọn đồng thanh. Sau khi bác sĩ ra về thì mọi người thở phào nhẹ nhõm. Hấn lúi thủi đi lên phòng nó. Nó vẫn đang hôn mê. Mặt mày tái nhợt trông rất khó coi. Hấn ngồi xuống bên cạnh và chăm chăm nhìn nó

- Yui, tớ đã tìm kiếm cậu suốt 2 năm qua. Tớ đã cho người đi khắp nơi tìm cậu nhưng không có kết quả gì. Tớ cứ nghĩ nếu gặp lại cậu tớ sẽ nhận ra nhưng cuối cùng thì thế nào? Dù cậu ở trước mặt tớ nhưng tớ vẫn không nhận ra cậu là Yui. Tớ xin lỗi

- Tớ thật ngốc mà. Tớ không đủ tự tin để mang những kí ức năm xưa về cho cậu. Tớ có làm được không khi đã để cậu chờ tớ suốt 7 năm trời dài đằng đẳng. Tớ xin lỗi_Hấn cúi xuống hôn vào trán nó rồi bước xuống nhà. Sau khi cánh cửa đóng lại, một đôi mắt mở ra. Đôi mắt tím biếc đó nhìn về phía cửa. Trong đôi mắt ấy chất chứa nhiều nỗi buồn, hoài nghi và lo sợ

- 2 năm tìm kiếm sao? 7 năm chờ đợi? Là mình chờ cậu ta sao?_Nó lại hướng mắt ra cửa sổ và nhìn vào xa xăm. Từ khi bác sĩ khám xong thì nó đã tỉnh lại rồi. Chỉ là mệt mỏi nên nhắm mắt thôi. Nó không ngờ lại được nghe hấn thổ lộ thế này. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Sao nó lại không nhớ gì về hấn? Nó và hấn có gặp nhau trước đây sao? Sao hấn lại bảo 2 năm tìm kiếm và 7 năm nó chờ đợi hấn?

24. Chương 24

* Giới thiệu nhân vật mới nè

- Trương Hàn Mỹ Hoa (Rina) 16t con của papa nuôi nó, chị họ của hần. Vì nhỏ tuổi hơn và Rina cũng kính trọng hần nên gọi hần là anh. Cô nàng có một khuôn mặt hết sức baby, tính tình thì nhí nhảnh, luôn hòa đồng với mọi người. Là một thành viên của bộ tứ. IQ: 195/200

- Lê Tuấn Vỹ: (Rey) 16t em họ của Gin. Có rằng khềnh hết sức dễ thương. Đẹp trai, ga lăng. Là bạn trai của Rina và là thành viên của bộ tứ IQ: 195/200

- Nguyễn Hàn Anh Minh tên nhật là Kiwasato Ranky (Keny) 16t con của chú nó. Ba nó có hai người em là papa của Keny và cô út nó. Anh này có phong cách ăn mặc giống hệt nó. Chỉ thích màu đen, đỏ và trắng giống nó. Được nó khuyến mãi cho cái kính áp tròng biến đổi màu mắt. Keny cứ coi nó như là báu vật vậy, đi đâu cũng đeo. Cốt yếu cũng muốn không lộ thân phận là con cháu nhà Kiwasato mà thôi. Là thành viên của bộ tứ. IQ: 198/200

- Lallie varone tên tiếng việt là Trần Xuân Hương (Jen) 16t em họ của Zan. Là bạn gái của Keny. Cô nàng này có 2 má lúm đồng tiền nên cười lên trông rất đẹp, rất hút hồn. Đó là một vũ khí giết người đấy. Tính tình của cô nàng này lại hết sức hòa đồng. Rất thích làm bạn con trai điều đúng nên rất hay cười. Keny đã nhiều lần phải nỏ đom đóm mắt vì cái tính nết không ai có này của bạn gái mình. Là thành viên của bộ tứ. IQ: 198/200

Gia thế của 4 người này thì khỏi nói, đều nằm trong top 10. Trình độ quậy phá của họ thì khỏi chê. Những đất nước mà họ đi qua không ai không biết đến bộ tứ siêu quậy này mà người cầm đầu không ai khác chính là Keny. 4 người bọn họ chỉ tôn sùng và nghe lời một mình nó. Dù ai có nói gì bọn họ cũng không nghe nhưng nếu là mệnh lệnh của nó thì có chết họ cũng nhảy vào. (Sùng bái nó quá đáng haizz!). Và cả 4 người đều gọi nó bằng chị 2. Cách gọi nghe thân mật quá nhỉ?

Tất cả mọi người lại quây quần dưới phòng khách. Cả bọn đã quá mệt mỏi sau chuyến bay và sau chuyện của nó. Họ định chờ nó tỉnh lại rồi mới đi nghỉ nhưng họ nào có biết nó đã tỉnh lại từ lâu rồi.

- Các cháu uống nước đi. Bà đã cho người làm cơm trưa rồi._Bà nó vừa cười vừa nói. Bà vừa ngồi xuống ghế thì nghe một âm thanh lớn vang lên “Rầm” rồi 4 thân ảnh từ đâu chạy đến. Là bộ tứ đấy ạ.

- Chị 2 sao rồi ạ?_4 người đồng thanh. Hần và Gin thì đang trở mặt ra nhìn 4 người đó.

- Cháu nghe chị hai bị thương, có nặng không ạ? Chị hai đang ở đâu vậy bà?_Rina vội lay tay bà nó hỏi

- Cháu bình tĩnh đi. Yui đang ở trong phòng đấy nhưng..._Bà nó chưa kịp nói hết câu thì bộ tứ đã vọt thẳng lên phòng nó. Vừa định mở cửa bước vào thì nó đã từ trong bước ra.

- Chị 2, chị không sao chứ?_4 người loạn lên rồi bắt đầu kiểm tra quanh người nó. Nhìn thấy miếng băng ở vai nó, Jen bắt đầu sụt sùi

- Hix, chắc chị 2 đau nhiều lắm.

- Không sao đâu mà. Đừng làm quá như thế_Nó nhăn mặt đau khổ nhìn Jen. Cô nàng này rất mót ướm, hờ tí là khóc.

- Tên nào đã làm chị bị thương? Em sẽ xử đẹp tên đó_Keny hùng hổ.

- Papa xử lí rồi. Chị chỉ cần bọn em ngồi yên một chỗ là được

- Phải bảo papa xử lí bọn người đó thật nặng mới được_Rina lên tiếng rồi ngay lập tức móc ra một con iphone 5s gọi cho papa nhỏ. Nó vội đưa tay dứt lấy cái điện thoại của Rina.

- Chị xin bọn em đấy. Đừng gây rối nữa._Nó quát lớn

- Bọn em lo cho chị mà. Hix huhuhu. Sao chị lại mắng bọn em?_Jen bật khóc thành tiếng. Ôi trời ơi, nó còn phải dỗ nhỏ này nữa sao?

- Đúng vậy, chị hai không còn thương bọn em nữa rồi_Rey vừa nói vừa hất mặt qua hướng khác. Cậu nhóc đang dỗi đây mà. Nó chóng mặt ôm đầu đi xuống dưới nhà. Bộ tứ cũng lủi thủi theo sau. Jen thì vẫn khóc. Rey thì vẫn dỗi. Rina và Keny cũng chẳng thêm nói lời nào. Mọi người ở dưới nhà từ đầu đến cuối đã chứng kiến tất cả. Họ đã được xem một màn kịch thật hay. Nó mệt mỏi thả người xuống bên cạnh hân. Nhớ lại những điều hân nói, nó bất giác đỏ mặt. Thật là, đang yên đang lành sao lại nói những lời đó chứ? Sao tim nó cứ đập liên hồi vậy cả? Jen thấy nó không để ý gì đến mình nên khóc lớn hơn nữa. Nó phải đau đầu vì bọn nhóc này. Nó lập tức quay sang Zan
- Nè Zan, cậu làm cho con bé nín khóc cái coi. Cả Gin, anh 2, anh 3 và cậu nữa Rick. Giải quyết mấy đứa đó giùm tôi đi. Đau đầu quá!
- Cậu cũng biết bọn nhóc coi trọng cậu còn hơn cả tớ mà_Zan khinh khỉnh trả lời. Gì chứ với bộ tứ này, nó cũng phải chịu bó tay
- 4 đứa giận chị đấy à?_Trước câu hỏi của nó, chẳng ai thèm trả lời. Người khóc thì vẫn khóc, người dỗi thì vẫn dỗi
- 16t rồi chứ ít ỏi gì mà cứ như con nít không bằng_Lời nó nói ra làm Jen khóc to hơn. Mọi người đều chăm chú xem nó sẽ giải quyết chuyện này thế nào
- Nếu vẫn cứ giận chị thì sẽ mất quà đấy nhá!_4 người nghe đến quà thì mắt sáng rỡ. Gì chứ quà của nó thì vô cùng đặc biệt
- Bọn em hết giận chị rồi_Cả 4 đồng thanh. Mọi người đều trở mắt nhìn bộ tứ. Hết giận nhanh vậy sao?
- Quà của bọn em đâu chị 2?_Keny ngó quanh quất tìm quà
- 4 vé máy bay về được chứ?
- Hura, vui quá. Sắp được về rồi_4 người nhảy cẫng lên. Nó nhìn 4 đứa em yêu quý mà nở nụ cười tươi tắn.
- Mà nè Rina, Rey, bọn em quen Yui và mọi người sao?_Hân khoanh tay trước ngực hỏi
- Rina là con của papa nuôi của tôi. Còn Rey là bạn trai của nó_Nó trả lời thay cho bọn nhóc
- Ừm. What? Rey là bạn trai của Rina_Hân và Gin cùng hét lên
- Hi, bọn anh chưa biết sao? Cả tộc ta đều biết rồi mà_Rey và Rina đồng thanh. Rồi hai đứa lại nhìn nhau. Đúng là tâm đầu ý hợp
- Tại bọn anh không có về nhà nên không biết_Hân gãi đầu.
- Mà chị hai à, em thấy hơi lạ. Sao nhà chị hôm nay trông trơn thế?_Rey nhìn quanh nhà. Nhà nó chẳng có vật dụng nào cả. Thường thì những ngôi nhà lớn thường có bình cổ hay đá quý gì đó. Đằng này nhà nó chẳng có gì? Sao vậy nhỉ? Câu hỏi của Rey làm mặt nó tối sầm lại
- Em còn hỏi được nữa hả? Bao nhiêu đồ đạc trong nhà chị đều bị bọn em đập phá hết rồi. Chị cũng đau điên đến nỗi mua đồ mới về cho các em đập phá nữa. Thà để thế này còn hơn._Nó lớn tiếng nói khiến bộ tứ tái mặt
- Hi, bọn em xin lỗi_Rina cười cười cho qua chuyện rồi quay qua nhéo Rey_Sao cậu lại nhắc về chuyện đó?
- Tớ quên. Sorry

Cả bọn nói chuyện vui vẻ. Lâu lắm rồi mới có dịp ngồi bên nhau thế này. Dù sau này có bao nhiêu chông gai, thử thách thì nó tin nó có thể vượt qua vì bên nó luôn có những người bạn, người thân tin tưởng và thương yêu nó hết lòng

25. Chương 25:

Cuối cùng một tuần ăn chơi của nó cũng đã hết. Nó bắt đầu lao vào làm việc. Bọn hân, 3 nàng kia và tứ quý đã bay về , chỉ còn Kin và Kevin vẫn ở lại để giúp nó làm vài việc. Nói là vài nhưng thật ra rất nhiều là đằng khác. Hai chàng bây giờ mới biết khổ là gì. Nó bắt 2 anh mình làm việc quần quật từ sáng đến tối,

không cho chợ mát. Cuối cùng mọi việc cũng đã xong. Hôm nay là chủ nhật, ba anh em nó tự thưởng mình một ngày nghỉ ngơi lí tưởng. Nhưng mọi chuyện đâu theo ý anh em nó. Có một cuộc điện thoại đến máy nó, là số lạ. Nó hoài nghi bắt máy

- Alo

- [Tôi gọi từ sở cảnh sát . Chúng tôi đã tìm ra thi thể của mẹ cô. Thi thể đã bị biến dạng vì đang trong quá trình bị phân hủy. Nhưng theo nhận dạng đồ vật trên thi thể thì chúng tôi chắc chắn đây là bà Triệu Thiên Nhi, mẹ của cô]

“Bịch” Điện thoại rơi xuống đất. Nó vô lực ngã xuống. Nước mắt trào ra. Kun vội vàng chạy đến bên nó hỏi han còn Kevin thì nhặt điện thoại nó lên và tiếp tục câu chuyện của nó

- [Alo, cô còn nghe chứ?]

- Có...có chuyện gì thế?_Kevin khó nhọc hỏi. Đã có chuyện gì xảy ra mà nó lại phản ứng dữ dội như vậy? Lòng anh cứ bất an không thôi

- [Xin hỏi anh là ai?]

- Tôi là Kiwasato Rin

- À, là cậu 3 nhà Kiwasato. Tôi rất tiếc nhưng tôi phải báo với cậu rằng mẹ cậu đã qua đời. Chúng tôi vừa tìm thấy thi thể bà bị vướng vào một nhánh cây gần vách đá ở Kiên Giang. Hiện thi thể đã được chuyển về bệnh viện trung ương thành phố. Mong cậu và những người nhà còn lại mau gặp bà lần cuối để chúng tôi còn xử lí xác]

- Có thật...có thật là thi thể của mẹ tôi?

- [Đích thực là thi thể của bà Triệu Thiên Nhi thưa cậu]

- Không...không thể nào. Mẹ tôi chưa chết_Kevin la lên rồi cũng khụy xuống như nó. Bà nó thì lên huyết áp mà ngất đi. Còn Kun thì chết sống.

- Kevin, em vừa nói gì?

- huhu...mẹ...hix...mẹ chúng ta bỏ chúng ta đi rồi_Những giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt tựa thiên thần của Kevin. Thật là khó để 3 người bọn nó chấp nhận sự thật này. Nó chống tay xuống đất, gượng người đứng dậy

- Quần gia, mau gọi chuyên cơ cho cháu._Rồi nó lại quay qua nhìn 2 anh mình_Chúng ta phải về thôi. Chắc chắn đó chỉ là nhầm lẫn. Mẹ của chúng ta chắc chắn vẫn còn sống_Nói rồi nó bỏ lên phòng. Từng bước, từng bước nặng nhọc, nó leo lên cầu thang. Chỉ đem theo vài bộ quần áo, nó leo lên chuyên cơ rồi phóng về với vận tốc nhanh nhất có thể. Chuyên cơ rời đi mang theo 3 con người với nỗi lo sợ mất đi người mẹ thân yêu

26. Chương 26:

Chỉ vài tiếng sau, bọn nó đã có mặt tại bệnh viện trung ương thành phố, rất nhiều kí giả vây quanh nơi đây. Nó cùng hai anh tiến vào trong. Qua nhiều căn phòng, cuối cùng 3 người cũng đến được phòng mẹ nó. Bọn hần, 3 nàng kia và tứ quý đang đứng ở ngoài. Zan thì đang ôm lấy Gin mà khóc. Rina và Jen cũng chẳng khác gì. 2 nàng đang mượn bờ ngực rắn chắc của người yêu mà dựa vào. 2 chị thì ôm lấy nhau mà cùng rơi lệ. Khung cảnh thật ảo não và thê lương vô cùng. 3 người bọn nó khựng lại. Bọn nó không dám đi tiếp. Nếu đi tiếp, bọn nó sợ sẽ nhìn thấy những gì mình không muốn thấy. Bọn nó không đủ can đảm.

- 3 người về rồi_Người phát hiện ra bọn nó đầu tiên là Gin

- Yui!_Hần nhìn nó đau xót. Mọi người bỏ nhau ra và nhìn về phía nó và hai anh. Họ biết tâm trạng bọn nó đang hỗn loạn thế nào. Trong phòng vang ra tiếng khóc thương của một người đàn ông. Và người đó không ai khác chính là papa của nó. Nó và 2 anh từng bước, từng bước tiến đến cửa.

- Người nằm đó...là...là mama của chúng ta sao?_Kevin khó khăn lắm mới thốt nên lời. Nước mắt anh lại rơi. Kun cũng không khác gì anh. Anh đau khổ đâm mạnh vào cửa. Một dòng máu đỏ từ tay anh chảy xuống

- Mama ơi, con xin lỗi. Con đã không bảo vệ được ama. Con là kẻ bất tài, là kẻ bất tài_Kun quỳ hai chân xuống đất. Toàn thân vô lực dựa vào cửa. Nước mắt rơi thành hàng, chảy dài khắp gương mặt và rơi xuống đất. Mọi người không có gì bất ngờ khi thấy 2 anh phản ứng như vậy. Nhưng sao nó chẳng có biểu hiện gì? Nó đang cảm thấy như thế nào? Sao lại đứng bất động như thế

Nó không tin. Nó không tin người nằm đó là mẹ của nó. Nó nhìn từ trên xuống dưới thi thể rồi dừng mắt tại đôi tay ngọc ngà đã bị biến dạng. Trên tay trái của thi thể còn đeo một vòng tay ngọc bích, chiếc vòng tay mà ba anh em nó đã tặng ẹ nhân ngày sinh nhật 5 năm trước của bà. Vậy người nằm đó thật sự là mẹ nó sao? Mẹ nó đã chết thật rồi sao? Nó làm sao có thể chấp nhận sự thật này.

- Mama ơi!_Nó đưa tay như muốn với tới mẹ mình nhưng bàn tay chưa kịp động tới người bà, nó đã ngã nhào xuống. Một bàn tay ấm áp đã đỡ lấy nó. Là hân. Nó được thể ôm lấy hân gào khóc. Nỗi đau thương của nó, nó đã bộc lộ ra ngoài. Nó không phải là một cô gái mạnh mẽ. Làm sao nó có thể chịu được nỗi đau mất mát này chứ? Sau khi đã mệt nhoài vì khóc, nó ngất lịm đi. Trong cơn mê, nó luôn gọi mẹ. Nhìn nó như thế, hân đau lòng lắm. Đã 3 ngày rồi, nó vẫn chưa tỉnh lại. Hân vẫn ở bên cạnh nó không ngủ. Đến lúc quá mệt không còn đủ sức trông nó nữa, hân mới thiếp đi. Tay hân vẫn nắm lấy tay nó, nắm rất chặt. Trong cơn mê, nó cố đuổi theo hình bóng mẹ nó. Nó vừa chạy, vừa khóc, vừa gọi mẹ. Bỗng nhiên có đôi tay ở sau kéo nó lại, không cho nó chạy nữa. Đôi tay ấm áp đó là của ai? Nó ngược lên nhìn người đó. Là hân.

- Yui, quay về thôi_Dứt lời hân lôi nó đi, đi mãi. Dù đi nhưng nó vẫn ngoái đầu lại nhìn mẹ. Bà đang vẫy tay tạm biệt nó

- Sống tốt nhé Yui_Bà cất giọng ấm áp

- Mẹ_Nó bừng tỉnh. Thì ra chỉ là mơ. Nhưng mơ có khác gì thật. Nó định đưa tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán nhưng tay nó không thể nào nhúc nhích được, lại có một cảm giác ấm áp truyền vào tay nó. Thì ra là hân. Dù đang ngủ nhưng hân vẫn nắm chặt lấy tay nó. Nó khẽ nằm xuống. Hình ảnh của mẹ lại dấy lên trong đầu nó. Nước mắt lại trào khóe mi. Mẹ nó đã bỏ nó đi rồi.

- Mama ơi...hix...huhuhu...Con nhớ mama lắm!_Tiếng khóc của nó vang đến tai hân làm hân tỉnh giấc. Vừa mở mắt, hình ảnh nó đang khóc đập vào mắt hân

- Yui à_Hân vòng tay ôm lấy nó_Cậu phải mạnh mẽ lên. Còn nhiều người yêu thương cậu và cần cậu bảo vệ mà.

- hix...hix_Nó vùi đầu vào lòng hân mà khóc

- Yui, mẹ cậu đã được mai táng

- Đã mai táng rồi sao?_Nó đẩy hân ra

- Ừm, 2 ngày trước

-..._Nó im lặng rất lâu. Nó bước xuống giường định đi xuống nhà nhưng nó không còn sức nữa. Nó liền ngã khụy xuống đất

- Cậu không sao chứ?_Hân hốt hoảng hỏi

- Tôi thật vô dụng. Đến đi cũng không được thì bảo vệ được ai cơ chứ_Nó tức giận đâm liên tục xuống sàn nhà

- Dừng như thế! Tay cậu chảy máu rồi kìa_Hân nắm tay nó mà xuyết xoa. Rồi hân nhấc bổng nó lên. Nó đỏ mặt la lên

- Thả tôi xuống, cậu làm gì thế?

- Để tớ giúp cậu. Cậu còn yếu lắm_Hân bế nó tiến bước ra cửa

- Cảm ơn_Nó nhỏ giọng nói. Mặt thì đỏ như trái cà chua vậy. Nó bắt đầu cảm nhận hơi ấm của hân. Người hân toát ra một mùi gì đó thơm lắm nhưng không phải nước hoa. Đây là mùi đặc trưng của hân. Nó thích mùi này.
- Tên này cũng đáng để mình chờ đợi đấy chứ?_Nó nghĩ thầm nhưng rồi lại buồn khi nhớ đến mẹ, người mẹ đã bỏ nó đi. Nó thề sẽ không để bọn người đó sống yên, sẽ không. Nó phải báo thù ẹ. Nó nắm chặt tay lại. Móng tay bấm vào da thịt đến bật máu. Nó hận, hận vì bây giờ không thể đến tìm mẹ đàn bà đó và cho bà ta một trận. Nhưng có câu “Quân tử trả thù mười năm chưa muộn”. Nó sẽ chờ. Sẽ có lúc gia đình bà ta gánh chịu hậu quả mà mình đã gây ra

27. Chương 26

Vừa trông thấy nó, mọi người đã vội xúm lại

- Yui, em không sao chứ?_Lin ân cần hỏi. Nhỏ sợ nó lại như lần trước, sẽ trở thành một cái xác không hồn
- Em không sao. Xin lỗi vì đã làm mọi người lo lắng
- Không sao thì tốt_Lin gật gù. Nhỏ đã nhẹ nhõm phần nào
- Biển đẹp nhỉ?_Nó hướng mắt ra cửa sổ. Ngoài kia là biển mênh mông rộng lớn với từng đợt sóng nhấp nhô. Bọn Lin đã đưa nó về căn biệt thự mà nó đã từng dưỡng thương trước đây. Ngắm nhìn biển một lúc lâu, nó lại nhìn sang mọi người
- Tí nữa tôi sẽ về Anh.
- Về Anh?_Cả bọn hét lên. Sao nó lại quay về Anh chứ?
- Ừm. Đừng phản ứng quá khích như vậy chứ. Công chuyện ở Anh vẫn còn đang dang dở mà. Tôi phải quay về giải quyết._Nó với tay lấy ly trà, đưa lên miệng nhấp nhai
- Nhưng cậu vẫn còn yếu mà. Bà lại không có ở Anh_Zan lo lắng nhìn nó. Sức khỏe nó thế này không thể đi đâu được chứ nói chi đến làm việc. Mà nó làm việc gì? Nó vẫn còn là vị thành niên mà
- Tớ không sao. Tớ tự biết chăm sóc ình mà._Nó cố gắng nở một nụ cười thật tươi. Nụ cười cuối cùng mà nó dành ọi người. Bọn hân nhìn nó rồi thở dài.
- Để tớ đi với cậu._Hân sốt sắng lên tiếng. Hân không thể để nó đi một mình như thế được. Nhưng nó đã lắc đầu
- Tôi sẽ đi một mình. Các cậu ở đây và tiếp tục việc học đi. 2 chị thì sang Nhật chăm sóc 2 anh giùm em. Em sợ 2 anh ấy nghĩ quẩn rồi làm những chuyện nguy hiểm.Còn Zan và bộ tứ thì tiếp tục theo dõi mẹ con mẹ đàn bà đó giúp tớ. Chỉ cần 5 tháng thôi. 5 tháng sau tớ sẽ quay lại._Nó đặt ly trà xuống bàn rồi dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn Zan_Zan, cậu chuyển lời đến anh ấy. Nếu anh ấy không về, tớ sẽ đến tận nơi lôi anh ấy về đây. Tớ không ngán cho anh ấy một trận đâu, cả cậu nữa công chúa Sophia
- Cậu...cậu biết anh ấy ở đâu?_Zan lắp bắp lên tiếng
- Ờ..._Nó ờ lạnh rồi bỏ đi. Đối với nó, việc tìm người thì quá dễ chỉ là nó có muốn lôi người đó ra hay không thôi
- Thảm rồi!_Zan mặt ỉu xù
- Cứ để anh ấy tự làm tự chịu, cho anh ấy bỏ thói ăn hiếp chị 2 đi. Anh ấy mà gặp em, em sẽ cho anh ấy một trận tới bởi hoa lá luôn. Ai bảo làm chị 2 em chịu khổ chi_Jen hùng hổ lên tiếng rồi lại có thêm 3 cái miệng hưởng ứng
- Đúng đấy. Bọn em cũng không tha đâu_3 người đó không ai khác ngoài Keny, Rey và Rina
- Anh ấy sống chết ra sao chị cũng mặc. Sao chị lại phải chịu chung cảnh ngộ với anh ấy chứ?_Zan vò đầu bứt tóc rồi bỏ lên phòng. Sau khi bọn nó bỏ đi, 2 chị cũng đứng lên chuẩn bị cơm trưa. Dù gì cũng phải

cho nó no bụng trước khi đi chứ. Lúc này chỉ còn lại bộ tứ và bọn hần. Cuộc tra khảo bắt đầu diễn ra. Mở đầu chính là câu hỏi của hần. Và những câu hỏi tiếp theo cũng chỉ xoay quanh một người “Anh ấy”

- “Anh ấy” mà mọi người nói đến là ai vậy?_Hần nhìn 4 đứa nhóc trước mặt tình tứ mà có chút khó chịu. Người thì ôm eo, kẻ thì vác vai, thật tự nhiên làm sao? Bao giờ hần và nó mới được như thế? (Anh đã ôm chị ấy rồi mà còn đòi gì nữa? Thật là được voi đòi tiên mà!) Rồi hần lại nghĩ tới cái kẻ mà nó gọi là “Anh ấy” một cách thân mật kia. Người đó là ai? Có quan hệ gì với nó? Anh ta đã làm khổ nó sao? Hàng vạn câu hỏi hiện ra trong đầu hần. Ngọn lửa GHEN trong hần đã dâng cao ngút trời. Hần giận nó. Dù nó không nhớ những kỉ niệm năm xưa giữa hai người nhưng cũng đừng gọi “Anh ấy” trước mặt hần chứ, Vì thế nào hần cũng là vị hôn phu của nó mà

- “Anh ấy” á hả? Là bạn trai của chị 2 đấy anh à._Rina lém lỉnh trả lời

- Cái gì?_Hần và Gin cùng hét lên. Mọi người trên dưới đều nghe. 2 chị vội chạy ra chỗ bọn hần còn nó và Zan thì ở trên hỏi vọng xuống SAO VẬY? Hai người bọn hần xua tay bảo không sao.

- Không bình thường_4 người bọn nó đồng thanh rồi ai làm việc nấy. Bọn hần lại tiếp tục màn tra khảo

- Yui có bạn trai rồi sao?_Hần hỏi mà tim quặng thất._Cô ấy đã có bạn trai sao còn đính hôn với anh?

- Chứ chẳng lẽ hủy hôn, mất mặt lắm!_Rina phe phẩy tay

- Đã có hôn phu mà Yui vẫn không chia tay với tên đó à?_Gin kinh ngạc hỏi

- Chia tay, chia chân gì? Hai người đó yêu nhau nhiều lắm, dù gì cũng sống chung một nhà ở Anh mà. Có hôn phu thì sao chứ? Bạn trai vẫn là nhất. Có hôn phu rồi kết hôn. Hôn phu trở thành chồng. Chỉ cần làm chồng một ngày rồi li dị cũng được mà. Đâu có gì là khó, vấn đề cốt yếu vẫn là tình yêu giữa hai người. Không yêu mà sống bên nhau chỉ đau khổ thôi phải không Rina_Jen góp lời. Bọn nhóc này rành về tình yêu quá nhỉ

- Câu này quen lắm! Mình nghe ở đâu rồi nhỉ?_Gin xoa cằm suy nghĩ._Rõ ràng là nghe ở đâu rồi

- Yui đã từng nói như thế với đám Mĩ Hà_Hần hồ hững nói. Giờ hôn hần đang ở phương trời nào rồi. Gin nghe hần nói thì vỗ tay cái bốp

- Đúng rồi, là cái hôm đi ngắm hoa bồ công anh ở ngoại ô. Vậy mấy lời Yui nói là ám chỉ cô ấy à không nói đúng hơn là dựa vào mình mà cô ấy nói ra

- Tổ lên phòng đây_Hần lững thững bước đi. Tim hần đau lắm, đau như bị ai bóp nghén vậy. Người con gái hần yêu đã có bạn trai rồi. Quan hệ giữa hần và nó chỉ là hôn phu và hôn thê, không còn gì khác. Hần có nên buông tay để nó sống với hạnh phúc của mình không? Nhưng như thế hần sẽ chết mất. Hần không thể sống thiếu nó được. Hần lên phòng và đóng sầm cửa lại. Gin cũng chạy lên tìm Zan nói chuyện nhưng có thật là nói chuyện không? Sao trong phòng lại vang ra những tiếng chí chóc thế kia? Còn bộ tứ thì đang ngồi cười vất vẻo dưới phòng khách. Bọn nhóc đó đang có gì vui à? Sao lại cười thoải mái như thế, bọn nhóc lại cười vào những lúc như thế này nữa chứ? Mẹ nó mai táng chưa được bao lâu mà. Sao họ có thể cười được chứ?

Sau đó, cả bọn đã ngồi dùng cơm với nhau. Hần tuy nuốt không trôi cơm nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài vì không muốn nó thấy vẻ ủ dột của hần. Trong lúc ăn, hần cứ nhìn lên nó. Trái tim hần không ngừng rỉ máu. Thời gian có chữa lành vết thương của hần không. Dù gì hần cũng yêu Yui suốt một thời gian dài, 9 năm chứ ít gì, không thể nói quên là quên ngay được.

Sau khi ăn xong, nó chào tạm biệt mọi người rồi lên chuyên cơ bay về Anh. Mọi người cũng theo sự phân công của nó mà làm. Hần thì cứ ôm nỗi đau đó mà sống. Cứ bảo sẽ quên nó nhưng càng muốn quên lại càng không thể quên. Tình yêu là thế đấy. Hần không như những người khác. Hần không dùng rượu để giải sầu vì hần biết càng uống sẽ càng sâu hơn mà thôi. Và hần quyết định học học và học. Học để không có thời gian nghĩ tới nó, không có thời gian để đau vì nó nữa. Hần sẽ không buông bỏ tình yêu đẹp này của mình. Hần vẫn giữ lấy tình yêu đó và khắc sâu vào tim. Hần sẽ để cho nó tự do. 5 tháng sau nó quay lại, hần sẽ để cho nó tự do và hần sẽ sống với tình yêu đơn phương này của mình. (Cao thượng quá nhỉ?)

28. Chương 27

5 tháng sau

Sân bay Tân Sơn Nhất, 8h sáng

- Đón 4 người bạn họ có cần đi đông vậy không? Tôi còn phải học mà_Hắn nhăn mặt
- Cậu tính trở thành nhà bác học hay sao mà học nhiều thế?_Zan lém lỉnh trêu hấn
- Chắc hơn cả thế luôn ấy chứ? Ngày nào nó cũng đâm đầu vào học mà_Gin lên tiếng trêu chọc hấn. Cả bọn đã khá ngạc nhiên khi thấy hấn thay đổi đột ngột như thế. Họ rất thắc mắc lí do hấn lại trở nên như vậy.
- “Máy bay khởi hành từ Anh, Pháp, Nhật, Mỹ đã đến nơi. Xin quý hành khách lưu ý, hãy ra đúng số cửa quy định”_Tiếng nhân viên sân bay vang lên. Mọi người từ trong sân bay đổ ập ra
- Họ kìa!_Zan reo lên khi nhìn thấy bọn Kevin. Nhỏ vẫy tay ra hiệu cho 4 người. Nhìn thấy bọn hấn, 4 người nở nụ cười thật tươi rồi tiến về phía bọn hấn.
- Lâu lắm rồi mới gặp lại các em đấy!_Lin vui vẻ lên tiếng
- Mới có 5 tháng mà trông mấy đứa trưởng thành hơn rồi đó._Zeny cười mở
- Còn anh chị thì càng ngày càng già đi. Hihi_Rina tinh nghịch chọc Zeny
- Cái con nhóc này_Zeny cốc yêu Rina
- Chúng ta về nhà thôi! Anh đói bụng lắm rồi_Kun xoa bụng tỏ vẻ tội nghiệp, mắt thì liếc liếc sang Lin_Có người nhăn tâm cho anh nhìn đói từ sáng đến giờ
- Vậy giờ chúng ta đi ăn_Keny vui vẻ quay lưng đi, vô tình cậu đụng trúng một người nào đó
- “Choang” Cái điện thoại của người đó rơi xuống đất và vỡ tan tành. Ôi là con Iphone 5s đấy!
- Xin lỗi chị, tôi vô ý quá! Tôi sẽ đền cho chị cái máy khác_Keny riu rít xin lỗi. Thật là vô ý quá đi. Cô gái đó cúi xuống nhặt lại chiếc Iphone
- Em có đền nổi trình trong máy cho chị không, Keny?
- Chị 2?_Keny la lên. Cả bọn 11 con người, 22 con mắt nhìn chăm chăm vào nó. Sau 1’ ngắn tò te, Zan, Rina, Jen và hai chị lập tức bay vào ôm nó
- Con bé này, sao về mà không báo?_Lin trách cứ nó
- Em muốn tạo bất ngờ thôi. Sao mọi người lại ở đây đông đủ thế này?
- Bọn em đi đón anh Kun, anh Kevin và hai chị_Jen vừa bá cổ nó vừa nói. Nó như sắp chết ngạt vì mấy người này. Nó chối với la lên
- Thả tôi ra được không?_Mọi người lập tức thả nó ra. Nó vội hít lấy hít để. 2 anh nó cũng lại ôm lấy nó. Ai cũng góp lời chào đón nó nhưng chỉ có hấn vẫn im lặng. Nó cũng chẳng đoái hoài gì đến hấn. Sau 5 tháng, nó đã thay đổi rất nhiều, giống như hấn vậy. Không biết mọi người có nhận ra không, từ khi gặp lại bọn hấn nó không hề nở một nụ cười. Hấn nhìn nó hồi lâu rồi cũng tiến về phía nó
- Tổ cần nói chuyện với cậu_Rồi hấn lại quay sang mọi người_Gặp lại ở Plaza nhé!_Rồi hấn kéo nó ra xe và phóng đi. Trên xe, cả hai không nói với nhau câu nào. Nó để cho hấn muốn đưa đi đâu thì đưa. Bỗng hấn dừng lại làm nó chúm nhủi tới trước. Nó đưa ánh mắt khó hiểu nhìn hấn
- Cậu...Sao vẫn còn...đeo chiếc nhẫn đó?_Hấn là người bắt đầu cuộc nói chuyện. Hấn dẫn lòng mình để hỏi nó. Hấn buộc mình phải buông tay nó ra. Hấn đã hứa đến khi nó về, hấn sẽ để nó tự do. Bây giờ đã đến lúc rồi. Cứ day đưa thế này, cả hai sẽ đau khổ thêm mà thôi. Nó đưa ánh mắt khó hiểu nhìn hấn. Hấn tốt bụng lặp lại câu hỏi một lần nữa.
- Sao cậu vẫn còn đeo chiếc nhẫn đó trong khi cậu đã có bạn trai cơ chứ?

- Bạn trai? Ai? Tôi à?

- Cậu đừng giả ngây ngô như thế! Nếu cậu đính hôn với tớ là vì thể diện của gia đình thì chúng ta hủy hôn đi. Tớ không muốn cậu là vị hôn thê của tớ trong khi cậu đã có bạn trai. Những kí ức năm xưa của chúng ta cũng không cần cậu nhớ lại đâu. Cậu chỉ thêm đau khổ thôi. Chỉ mình tớ sống với những kí ức đó là được rồi. Tớ xin lỗi vì phải để cậu chờ đợi tớ suốt một thời gian dài. Tớ sẽ để cậu tự do coi như là bù đắp cho cậu_Hắn nói hết mọi suy nghĩ trong lòng mà chẳng để nó nói lời nào.

- Bây...

- Tớ sẽ hủy hôn ước giữa chúng ta. Cậu hãy đến với người cậu yêu thương đi_Hắn ngậm ngùi quay mặt đi hướng khác

- Cậu đang luyên thuyên gì thế hả? Chẳng lọt được lời nào hết_Nó ngoáy ngoáy lỗ tai. Hắn quay đầu lại nhìn nó. Nó nhìn thấy khóe mắt hắn đã đỏ hoe. Đừng nói với nó là hắn đang khóc nhé!

- Cậu nghe không rõ sao?_Hắn hỏi nó

- Tôi nghe rõ từng chữ một nhưng cậu đang nói về ai đấy? Ai có bạn trai rồi hủy hôn cái gì chứ? Chẳng hiểu gì cả. Còn nữa, 7 năm chờ đợi của tôi mà cậu nghĩ có thể bù đắp bằng việc hủy hôn là đủ sao? Cậu lời quá rồi đấy!_Nó tức giận quát lên. Tuy chẳng nhớ cái gì về kí ức năm xưa nhưng bù đắp như thế thì không công bằng

- Cậu...cậu...cậu nhớ lại rồi sao?_Hắn ngạc nhiên nhìn nó. Hắn rất mong câu trả lời của nó là rồi nhưng kết quả lại ngược lại

- Chưa. Lúc tôi hôn mê vì bị trúng đạn, cậu đã nói cái gì mà 7 năm tôi chờ cậu rồi 2 năm cậu tìm tôi. Nghe mà tôi chẳng hiểu gì cả_Nó nhăn mặt quay đầu ra cửa sổ xe

- Vậy mà cứ tưởng cậu đã nhớ ra rồi_Hắn thất vọng vô cùng. Một sự hụt hẫng chiếm hữu trái tim hắn.

- Kí ức đã mất của tôi có liên quan đến cậu à?

- Ừm.

- Cậu đã hứa với bản thân rằng giúp tôi tìm lại kí ức mà. Định nuốt lời sao?_Nó quay qua nhìn hắn_Trước khi tôi tìm lại được kí ức năm xưa, tôi sẽ không hủy hôn_Hắn bắt ngờ nhìn nó rồi lại rũ mặt xuống

- Vậy còn bạn trai cô thì sao? Cậu ta không ghen sao?

- Ghen gì? Tôi chưa có bạn trai mà

- hả? Vậy...vậy sao bộ tứ bảo cô đã có bạn trai. Còn sống cùng nhà nữa mà. Là “anh ấy” mà trước khi đi cô đã nhắc tới đấy_Hắn há hốc miệng nhìn nó

- “Anh ấy” là anh của Zan, anh ấy là bạn trai của chị Rena đấy. Cậu bị bọn nhóc đó lừa rồi

- Hả?_Hắn khá bất ngờ vì chuyện này. Cuối cùng 5 tháng qua hắn sống như một cỗ máy là vì cái gì chứ? Chẳng phải vì nghe tin nó có bạn trai hay sao?

- Cái bọn nhóc chết tiệt đó, mình sẽ không bỏ qua cho bọn chúng đâu_Hắn đạp nghiêng, tay nắm chặt lấy vô lăng. Rồi hắn lại quay qua nhìn nó. Bề ngoài của nó vẫn không có gì thay đổi, vẫn đẹp như ngày nào. Nhưng sao trông nó có vẻ cô đơn và lạnh lẽo thế?

- Nè nè, đừng ngăn người ra như thế chứ? Đến plaza thôi!_Nó quơ tay trước mặt hắn làm hắn đang phiêu bạt nơi nào lập tức về với xác. Hắn ậm ừ rồi phóng xe đến plaza. Chắc bọn người kia đã đến nơi và đang đánh chén vui vẻ rồi.

29. Chương 28

Vừa bước vào plaza, nó đã bị cả bọn lôi đi khắp nơi. Nào là mua quần áo, mua đồ trang sức, mua mỹ phẩm... và cuối cùng nơi bọn nó đến chính là nhà hàng sang trọng ở đây. Vừa yên vị trên ghế, một người phục vụ

đã đến và đưa cho bọn nó một quyển Menu. Cả bọn bắt đầu gọi thức ăn. Vô số thức ăn được kê ra, đến lượt nó thì

- Cho tôi một ly sữa nóng

- Em ăn uống gì kì vậy? Chỉ một ly sữa thì sao no?_Kun nhăn mặt quở trách nó rồi quay qua cười tươi với nhân viên_Đem tất cả các thức ăn ở đây ra cho tôi (nv: Sao anh không nói sớm để tôi khỏi ghi. Mỗi tay chết được) Nhân viên đi vào và mang thức ăn ra

- Em không quen ăn nhiều, đừng gọi ra rồi bỏ, lãng phí lắm!

- Cậu soi lại mình trong gương đi. Coi cậu ốm như thế nào?_Zan chỉ tay vào nó. Nhưng đúng là nó ốm thật, nó cứ như một cây sào di động vậy.

- Biết rồi. Tôi ăn là được chứ gì. Mọi người không cần cần nhằn đâu_Nói rồi nó cầm dao nĩa lên ăn. Thật là nếu nó biết điều một tí thì mọi người đâu phải nói nhiều như vậy.

- Anh 2, anh 3, 2 người về đây chi vậy? Chẳng lẽ biết em về nên sang đón_Nó vừa ăn vừa hỏi 2 anh nó

- Em không có giá đến vậy đâu!_Kun bĩu môi nhìn nó rồi lại nói tiếp_ Bọn anh về đây là do nghe tin trường Magic đã đổi chủ tịch. Bọn anh muốn gặp người đó

- À, em cũng có nghe mọi người nhắc đến chuyện đó!_Zan góp lời_Nghe đầu mục đàn bà đó thiếu nợ người ta nên phải bán trường để trả nợ. Cũng đúng thôi! Chỗ dựa vững chắc nhất của bà ta đã mất mà. Nếu không có papa (papa nó) thì bà ta đã chết từ lâu rồi

- Nhưng sao mọi người lại muốn xem mặt chủ tịch mới. Có gì thú vị à?_Người im lặng nhất từ nãy giờ cuối cùng đã lên tiếng. Chỉ là hần mãi ngấm nó nên không nói chuyện thôi

- Chẳng là bọn anh vừa rao bán 20% cổ phần của công ty Mỹ Anh, công ty của mục đàn bà đó. Chỉ trong vòng 15' đã có người mua. Anh cứ ngỡ sẽ không ai mua chứ? Vì tình hình công ty Mỹ Anh đang tuột dốc mà, vả lại bọn anh bán số cổ phần đó với giá khá đắt 200.000 bảng anh đấy (Anh bán kiểu này thì có kẻ điên mới mua. Và đã có kẻ điên xuất hiện rồi kìa) Người đó đã mua 20% cổ phần đó với giá 500.000 bảng anh._Kevin kể lại câu chuyện khiến anh ngạc nhiên đến mất ăn mất ngủ.

- Kẻ nào mà điên dữ vậy?_Gin vừa gấp thức ăn cho Zan vừa hỏi. 2 anh chị này trong 5 tháng qua đã có những tiến bộ vượt bậc. Gin bây giờ là vị hôn phu kèm bạn trai của Zan. Gin hết dám lén phén với ai rồi. Vì Zan quản chặt quá mà. Vả lại bên cạnh có người đẹp như tiên nữ thì còn cần gì ai

- Trên đời đầy rẫy người điên mà_Zeny chêm thêm. Pó tay cho hai chị em nhà này

- Mà chuyện đó thì có liên quan gì đến chủ tịch mới của trường bọn em?_Hắn ngược mặt hỏi Kun rồi lại cầm cúi cắt cho xong đĩa thịt bít tết của mình._Sao mà nó dai vậy nhỉ?_Hắn tự nhủ

- Cái người đã bỏ số tiền lớn ra mua số cổ phần đó chính là hiệu trưởng trường bọn em đấy. Người đó đã bán số cổ phần đó ụ ta. Nhưng vì mục ta không có tiền trả nên phải bán ngôi trường đó. Đổi 500.000 bảng anh để lấy ngôi trường đó, chẳng phải người đó bị lỗ nặng sao?_Kun xoa cằm suy nghĩ

- Thôi anh, mặc kệ đi. Mấy người đầu óc rung rinh nên suy nghĩ cũng lung linh ý mà_Lin vỗ vai Kun. Anh quay qua cười tươi với Lin rồi tiếp tục ăn. Mọi người cứ huyền thuyên nãy giờ mà không biết có một người im lặng lắng nghe từ đầu đến cuối câu chuyện. Khóe môi người đó khẽ nhếch lên, một nụ cười chua chát.

- Woa, xong rồi_Hắn reo hò trong lòng. Hắn đẩy đĩa bít tết sang cho nó_Yui, cậu ăn đi_Nó nhìn hắn gậy đầu rồi tiếp tục đánh chén. Sau đó, cả bọn kéo nhau về nhà nó. Ngôi nhà mà gia đình nó từng ở khi về. Tất cả mọi thứ ở đó đều do một tay mẹ nó tạo nên. Vì vậy, nó rất yêu quý nơi đó, nơi chứa đựng bao nhiêu kỉ niệm đẹp đẽ mà nó từng có với mẹ nó.

30. Chương 29

Ngày hôm sau, 6h20 sáng

Reng...reng...reng. Cái đồng hồ của nó reo inh ỏi. Và vẫn là kết cục cũ. Chiếc đồng hồ bây giờ đã có tên trong danh sách những thành viên ra thiên đường bãi rác. Nó lồm cồm ngồi dậy. Thật là nó chẳng muốn rời chiếc giường thân yêu một tí nào cả. Nhưng nếu không dậy, nó sẽ muộn mất. Nó làm vsen rồi bước xuống nhà. Mọi người đã có mặt đầy đủ tại phòng ăn

- Yui, em xuống rồi đây à?_Kun tươi cười với nó nhưng đáp lại anh chỉ là một cái gật đầu từ nó. Kun nhìn nó khe thở dài. Nói chuyện thì nó vẫn nói đó nhưng chẳng khi nào nó nở một nụ cười. Với nó lúc này cười là không thể. Nó kéo cái ghế bên cạnh hất ngồi xuống. Rồi nó bắt đầu ăn chẳng thèm để ý đến ai. Mọi người cũng chẳng muốn nói thêm gì nữa. Ai cũng tập trung vào việc ăn uống. Không gian rơi vào im lặng, chỉ còn lại tiếng chén đĩa va nhau kêu lanh lảnh. Ăn xong cả bọn lại tập trung ở phòng khách. Nó ngạc nhiên nhìn mọi người. Chẳng phải hôm nay họ đi học sao? Sao lại thành thơi như thế?

- Mọi người không đi học à? Sao còn ngồi đó?_Nó đưa cái nhìn ngạc nhiên vào từng người.

- Em không muốn đi. Chỉ ở nhà một mình sẽ buồn lắm_Jen nũng nịu lên tiếng. Những người còn lại cũng gật đầu. Nó thở dài nhìn cả bọn. Bọn họ đang suy nghĩ cái gì vậy nhỉ?

- Thật là... Tôi không muốn trễ học nên đi trước đây_Nó mang balo trên vai rồi bước đi trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Trường của bọn nó cho phép mặc đồ thường đi học nên cả bọn không nhận ra cũng đúng. Bọn nó chỉ mặc đồng phục vào những ngày lễ và những ngày đặc biệt thôi! Cả bọn vội vàng đi lấy balo rồi đuổi theo nó. Cả bọn mắt tròn mắt dẹt nhìn nó và người đầu tiên lên tiếng là Gin

- Cô đi học lại sao?

- Ừm.

- Nhưng cô bị đuổi rồi mà.

- Bị đuổi sao? Mụ đàn bà đó không có khả năng đuổi tôi đâu._Nó nở một nụ cười nửa miệng. Nói cho chính xác thì mọi chuyện ngày hôm đó đều do nó bày ra mà thôi. Đuổi nó? Bà ta không thể

- Thôi nào, Yui đi học lại là vui rồi_Zan vui vẻ vác vai nó (chị này cứ như con trai ý!)

- Hura, chị hai đi học. Chị hai đi học_Bộ tứ nhẩy căng lên. Sao 4 đứa nhóc lại phản ứng mạnh vậy nhỉ? Nó đi học thì có gì vui à?_Chị hai đi học, chị hai đi học. Kể đầu trò đã quay lại rồi

Cả bọn rất thắc mắc nhưng cũng chẳng thể hỏi vì bộ tứ đã lôi nó chạy đi từ bao giờ

Trước cổng trường Magic, có hàng trăm nữ sinh đang tụ tập tại đó. Có chuyện gì sao? Hay là có đánh nhau. Không, họ đang chờ các thần tượng của mình. Đó là bọn hắc. Sân trường đã loạn và càng loạn hơn khi một chiếc lamborghini màu trắng và một chiếc siêu xe tiến vào trường. Trên thế giới chỉ có hai chiếc siêu xe mà thôi! Dễ gì bọn họ được diện kiến chúng. Vậy mà giờ đây lại có một chiếc xuất hiện ở trước mắt bọn họ để bọn họ chiêm ngưỡng. Họ phải thỏa sức mà ngắm, thỏa sức mà bình luận chứ! Cả trường đang mãi ngắm chiếc xe thì 5 người từ trong xe bước ra làm họ tá hỏa. Người vừa bước xuống là hắc, 2 chị Lin và Zeny còn người vừa khiến mọi người tá hỏa không ai khác ngoài 3 anh em nhà nó. Những người còn lại trên chiếc lamborghini kia cũng bước xuống, tiến đến đứng bên cạnh nó. Tất cả, ai cũng mắt chữ A miệng chữ O nhìn bọn nó và nhất là nó

- Sao...sao họ lại ở đây?_Hs1 lên tiếng

- Yun, à không là Yui mới phải. Yui... Yui quay lại rồi_hs2

- Sao cô ta có thể quay lại đây? Mẹ mình đã đuổi học nó rồi mà_Nhỏ Mĩ Hà trên lầu đang nghiêng nhìn vào nó. (Mẹ người là cái thá gì mà đòi đuổi nó chứ? Plezz)

Nó dẫn đầu đoàn người tiến vào trong trước ánh mắt ngạc nhiên xen ngưỡng mộ của mọi người. Nó đã quay lại rồi. Nó bước thẳng đến lớp. Nó chẳng buồn nói gì, bước thẳng đến chỗ ngồi trước kia của mình. Nhưng thay vì ngồi với Zan thì nó ngồi với hắc. Nó cũng chẳng muốn chia cắt đôi uyên ương kia nên cho phép Zan đổi chỗ. Từ khi bước vào lớp, nó chẳng nói chẳng rằng chỉ ngồi lướt web. Còn hắc thì gục đầu xuống bàn và chăm chú nhìn nó. Đôi lúc nó liếc mắt sang hắc thì nhìn thấy hắc đang cười tươi với nó. Thật bó tay. Rồi một lúc sau, bà giáo cũng bước vào cùng với hai anh của nó. Bắt đầu từ hôm nay, họ chính thức trở thành học sinh của Magic. Sau một tràng dưới thiệu dài dòng, cuối cùng 2 người kia cũng về chỗ. 2 anh ngồi bên

cạnh nó. Họ ngồi theo cặp. Kun với Lin còn Kevin với Zeny. Bọn nó có 10' để chuẩn bị cho tiết học. Đang ngồi lướt Web thì nhỏ Mi Hà và Mi Trân bước tới hất văng cái điện thoại của nó. Ôi là con Iphone 6 đấy. Nó mới mua chưa được 12 tiếng đồng hồ cơ mà. Tiếc quá đi. Nó trừng mắt nhìn nhỏ Hà

- Sao mày lại quay lại đây? Mày bị đuổi khỏi trường rồi mà _Nhỏ Hà vênh mặt nhìn nó

- Cô nghĩ mẹ con cô đuổi được tôi à? Các người chỉ là một hạt cát dưới chân tôi thôi. Tôi muốn dẫm nát lúc nào thì dẫm. Tự mà biết điều đấy _Nó cảm phần nhìn nhỏ

- Cô...

“Chát” Nhỏ Mi Trân vung tay tát nó. Nó ngược mặt lên rồi nhìn Mi Trân với ánh mắt nãy lửa. “Chát, chát, chát” Nó vung tay tát nhỏ 3 cái liên tiếp. Tất cả mọi người phải mở to mắt nhìn nó và nhất là bọn hần. Lần đầu họ thấy nó giận dữ như vậy.

- Tôi là người ăn một miếng trả lại ba miếng đấy và còn kèm theo một món quà tuyệt vời nữa kia _Khóe môi nó khẽ nhếch lên _Rina, Jen, xử đi _Nói rồi nó ngồi xuống. Hần vội vàng vuốt lưng nó

- Hạ hỏa, hạ hỏa đi. Nóng không tốt cho sức khỏe đâu _Hần quan tâm nó từng li từng tí làm ai nhìn vào cũng ghanh tị. Bỗng hai tiếng “Rắc rắc” vang lên thu hút sự chú ý của hần. Hần hướng mắt về phía hai âm thanh đó phát ra. Đập vào mắt hần là hình ảnh nhỏ Mi Hà và Mi Trân đang nằm ôm tay quần quai ở dưới đất. Rina và Jen đã bẻ gãy hai tay của nhỏ đó chỉ trong tích tắc. Hần phải phục hai người bọn họ sát đất. Rồi hần lại quay qua nhìn nó. Nó thật tàn nhẫn. Nhưng sao nó lại trở thành như vậy? Lúc trước nó có thể đâu?

- Tôi sẽ trả lại gấp 3 những thứ tôi đã nhận từ cô. _Ánh mắt lạnh lẽo của nó rơi vào hai kẻ đang đau đớn dưới đất _Trước hết tôi sẽ làm cho nhà cô tan gia bại sản vì đã làm hỏng cái điện thoại yêu quý của tôi với những dữ liệu đáng giá bạc triệu ở trong đó. Nhưng có lẽ gia sản nhà cô không đủ để trả số tiền đó đâu _Nó nhếch mép cười. Keny bắt giắc lạnh người vì lời nói của nó. Cậu nhóc có cùng chung cảnh ngộ với nhỏ Hà không, khi đã làm hỏng cái điện thoại yêu quý kia của nó

- Sau đó, tôi sẽ làm cho các người phải trả giá vì đã làm ẹ tôi và cô tôi chịu đau khổ. Và cuối cùng tôi sẽ tiễn cả gia đình các cô xuống dưới tìm vương ca và mẹ tôi mà trò chuyện. Đến khi đó nhớ xin lỗi mẹ tôi đấy _Một nụ cười ngạo nghễ hiện lên trên mặt nó. Nó đã cười nhưng không còn là nụ cười hồn nhiên của ngày xưa nữa. Nụ cười của nó bây giờ chất chứa nhiều nỗi buồn, sự cô đơn và chết chóc. Nó sẽ làm gì đây? Kế hoạch trả thù của nó như thế nào?

31. Chương 30

Một lúc sau, nhỏ Hà và nhỏ Trân đã được đưa đến bệnh viện. Giờ nó không có chuyện gì để làm nên gục xuống bàn ngủ. Với nó bây giờ chỉ có chán chán và chán. Bỗng có người nắm cổ áo nó lôi lên. Là Kun

- Đau em _Nó nhăn mặt khó chịu

- Em tính trả thù sao?

- Tất nhiên. Không thể để bọn người đó sống thoải mái như vậy được _Nó ngã người nhìn 2 anh mình. Về mặt rất bình thản, không chút suy tư hay lo sợ. Còn hai anh nó thì dùng ánh mắt lo lắng nhìn nó. Họ không muốn nó phí phạm thời gian để trả thù. Họ chỉ muốn nó sống vui vẻ đúng với cái tuổi của nó mà thôi

- Chuyện đó để bọn anh lo. Em chỉ cần sống bình yên, vui vẻ là được rồi _Kevin hướng ánh mắt đau khổ nhìn nó.

- Sống bình yên, vui vẻ? Khi mẹ chết không nhắm mắt sao? Em không làm được _Nó đứng lên bỏ đi. Hần cũng lắc đầu rồi bỏ theo nó

- Sống bình yên, vui vẻ ư? Sao mình có thể làm được chứ? Mẹ mình mất như thế nào? Mẹ đã phải đau khổ ra sao? Sao mình có thể không quan tâm để sống một cuộc sống vui vẻ được chứ? _Nó vừa chạy vừa suy nghĩ. Nó cứ cảm đầu chạy mà không biết mình đang chạy đi đâu. Đến khi tỉnh lại thì nó thấy mình đã ở hoa viên trường. Nó mệt mỏi ngồi bệch xuống thảm cỏ xanh rì. Nó muốn khóc lắm nhưng không tài nào

khóc được. Nước mắt chạy ngược vào tim nó cả rồi. Nguồn động lực sống duy nhất của nó bây giờ là trả thù. Họ bảo nó sống bình yên chẳng khác gì bảo nó đi chết. Nó cũng chẳng còn luyến tiếc cái cuộc sống cô đơn, không có mẹ bên cạnh này nữa rồi. Nó đã có ý định trả thù xong sẽ đi gặp mẹ nó. Trả thù? Hai chữ nghe sao mà nặng nề thế? Nó cứ bảo sẽ trả thù nhưng trong đầu nó chưa có một kế hoạch nào. Có nhiều lúc nó muốn từ bỏ và đi gặp mẹ nó nhưng lại nghĩ đến cái việc không biết ăn nói sao với mẹ, nó lại quyết tâm trả thù. Liệu nó có trả thù được không? Nó bắt lực bó gối ôm đầu. Hắn từ xa đi tới, ngồi xuống bên cạnh nó

- Muốn trả thù thì cậu cứ trả thù đi. Đừng sợ, cậu luôn có tớ bên cạnh mà. Tớ sẽ không bỏ đi như 9 năm về trước đâu

- Tôi không sợ. Tôi cũng chẳng cần cậu bên cạnh làm gì? Cậu chỉ toàn thấy vẻ mặt đau khổ của tôi mà thôi_Nó ngược mặt lên nhìn hắn, vẫn mạnh miệng trả lời. Miệng thì bảo không sợ nhưng trong lòng nó như đang đối chọi với một trận bão táp vậy, hỗn độn và xô bồ

- Đừng tỏ ra mạnh mẽ trước tớ. Cậu cũng chỉ là một người con gái yếu đuối, cần một sự bảo vệ che chở mà thôi_Hắn vòng tay ôm lấy nó_Muốn khóc thì cứ khóc, muốn cười thì cứ cười. Đừng cố che giấu cảm xúc như thế

Nó vội đẩy hắn ra. Nhưng càng đẩy thì hắn càng siết chặt nó hơn. Bắt lực nó cứ để hắn ôm như vậy. Từng câu, từng chữ hắn nói, nó đều nghe rõ. Sao hắn lại hiểu nó như vậy? Sao hắn có thể nhìn thấu tâm can nó? Hắn hiểu được nỗi lòng của nó sao? Nó khẽ bật khóc. Nước mắt tuôn như mưa. Cứ ngỡ nó sẽ không bao giờ khóc được nữa, vậy mà nó đã khóc. Nó khóc như một đứa con nít vậy. Chỉ có ở bên hắn, nó mới thật sự là nó.

Nó và hắn đang tình tứ như thế, vậy mà có kẻ không biết điều phá hoại khung cảnh lãng mạn đó

- Các bạn thân mến! Ngày mai chúng ta sẽ chào đón vị chủ tịch mới của ngôi trường này. Vì vậy tôi mong các bạn mặc đúng đồng phục và có mặt đông đủ lúc 7h. Trường sẽ tổ chức một buổi lễ ra mắt. Mong các bạn đến đông đủ_Tiếng hội trưởng hội học sinh vang lên làm nó và hắn giật mình, buông nhau ra. Nó quay mặt sang hướng khác để hắn không thấy khuôn mặt đang đỏ dần lên vì ngượng của nó. Còn hắn thì chỉ biết gãi đầu chữa ngượng rồi nói băng quơ

- Chủ tịch trường ta là ai vậy cả? Tò mò quá!

- Tôi vào lớp trước đây_Nó đứng dậy rồi một mạch đi thẳng vào lớp. Hắn nhìn theo bóng dáng nó mà cười cười. Nó mà cũng biết ngượng sao? Trầm ngâm một lúc, hắn cũng đứng lên và đi về lớp. Vừa bước vào lớp, hắn đã thấy nó đang làm một việc hết sức thiêng liêng và cao cả. Đó là ngủ. Và hắn cũng thấy hứng thú với công việc này nên vừa ngồi vào bàn, hắn đã bắt tay vào làm việc. Một ngày trôi qua thật buồn tẻ. Không biết ngày mai ra sao đây? Cầu mong đừng như hôm nay.

32. Chương 31

Sáng hôm sau

- Yui, dậy thôi! Sáng rồi kìa! Sao cậu ngủ ghê thế?_Zan léo nhéo bên tai nó. Nó vội lấy gối bịt hai tai mình lại, người thì cuộn tròn trong chăn

- Để yên cho tớ ngủ, không tớ cho cậu nhận quà buổi sáng đây!_Nó đe dọa rồi tiếp tục làm công việc cao cả của mình. Zan nhìn nó thờ dãi. Bỗng có tiếng gõ cửa vang lên. Zan mở cửa, tất cả mọi người đều có mặt. Chẳng thèm hỏi han gì, bộ tứ vội xông vào trong và tiến đến bên giường nó, tra khảo lỗi tại nó

- Chị 2, dậy đi. Chúng ta có buổi lễ chào đón chủ tịch trường kìa_Keny lay lay người nó. Tiếp đến là Jen với chiêu làm nũng

- Chị 2, Jen đói bụng. Mau dậy đi ăn với Jen, chị 2

- Dậy đi, Yui. Mặt trời lên tới đỉnh núi rồi kìa_Kun góp phần

- Dậy đi. Sắp đến giờ buổi lễ bắt đầu rồi. Nếu em không dậy bọn anh sẽ gọi em là heo đấy!_Đến lượt Kevin.

- Cậu đúng là heo đó Yui! Cậu ngủ nhiều sẽ mập đấy! Đến lúc đó tớ không dám rước cậu về đâu _Hắn cũng châm chọc nó. Cứ như thế mỗi người góp một câu. Cả bọn cứ léo nhéo bên tai nó làm nó khó chịu, phải bung chăn ngồi dậy. Trước mặt nó là 11 người với quần áo tươm tất. Tất cả đều vận trên người bộ đồng phục của Magic

- Áp đặt quá! _Nó lắc đầu rồi bước vào phòng vsen. Cả bọn ở ngoài cứ tưởng sẽ được nhìn thấy nó mặc váy nhưng họ đã thất vọng. Hôm nay nó mặc một chiếc áo lệch vai màu trắng và một chiếc quần Jean màu đen. Mái tóc được nó cột cao trông rất dễ thương. Đi kèm với bộ đồ còn có một dây chuyền hình thập giá dài đến ngực. Trên tay nó thì toàn là vòng đeo tay, đen có, trắng có. Lấp lánh nhất vẫn là đôi bông tai của nó, đôi bông tai được làm bằng kim cương nguyên chất. Nó mang đôi giày 10 phân nên bây giờ nó khá cao nhưng vẫn chưa bằng hắn. (Sao hắn cao thế nhỉ?)

- Sao cậu không mặc đồng phục? _Zan ngơ ngác hỏi nó.

- Không thích. Vướng lăm! _Nói rồi nó mở cửa bước đi

- Đúng là chị 2 _Bộ tứ lắc đầu rồi cũng đi theo nó. Bọn nó ra đến sân chính thì cả bọn khá ngạc nhiên vì sân trường đã chật ních người. Không còn chỗ để chen nữa. Nó lắc đầu rồi ngồi xuống ghế đá gần đó

- Chỉ là một chức chủ tịch thôi mà. Có cần phải phấn khích đi xem vậy không?

- Họ muốn xem vị chủ tịch đó ra sao? Giàu như thế nào mà có thể bỏ ra 500000 bảng anh để mua lại ngôi trường này chứ không phải hứng thú đâu? _Kun vội lên tiếng bác bỏ lời nó

- Không hứng thú sao? Anh xem họ tranh nhau giành vị trí đầu tiên kia. Về mặt ai cũng có một nụ cười ngự trị mà bảo không hứng thú _Nó bĩu môi. Kun cũng chỉ biết lắc đầu chứ không dám cãi lại nó. Anh lẽ nào không biết trình độ cãi nhau của nó. Trên đời này chắc chỉ có mình Zan mới có thể thắng nó trong lĩnh vực này thôi.

Cả bọn đang bàn tán, nói chuyện sôi nổi thì một chiếc siêu xe tiến vào thu hút ánh nhìn của tất cả. Toàn trường lại một lần nữa được chứng kiến siêu xe, chiếc siêu xe cuối cùng trên thế giới. Bọn họ cũng phải tự công nhận bản thân họ may mắn thật. Cánh cửa xe mở ra và hai người từ trên xe bước xuống. Hội học sinh vội tiến đến và cúi chào hai người đó

- Oh my god _Kun tròn to mắt nhìn hai con người đó

- Chuyện...chuyện gì thế này? _Lin và Zeny đồng thanh

- Sao...sao họ lại ở đây? _Lần này lại đến bộ tứ đồng thanh. Trước phản ứng của mọi người, hắn và Gin chỉ biết đưa mắt nhìn nhau không hiểu

- Chỉ có thể là do... _Zan ngáp ngừng

- Yui _Cả bọn đồng loạt quay về hướng nó nhưng nó đã biến mất dạng

- Cô ấy đi đâu rồi? _Hắn hỏi. Nó biến đi từ lúc nào vậy cả? Sao hắn không biết

- Mà nè, hai người bọn họ đến đây làm gì thế? _Lin nhìn về hướng sân khấu

- Thì còn gì nữa ngoài nhận chức chủ tịch chứ! Hội học sinh đã trực tiếp ra đón thế kia mà _Kun hồ hững nói. Từ khi nhìn thấy hai người thì anh đã biết được mục đích họ đến đây rồi và người chủ mưu sau việc này không ai khác ngoài nó.

- Hai người đó là ai vậy? _Gin thắc mắc hỏi

- Người thanh niên đó là anh trai của em. Còn người thiếu nữ là chị của Rina đấy _Zan tươi cười giải thích

- Là chị Rena sao? Thật khó để nhận ra mà _Gin mắt tròn mắt dẹt nhìn về Rena

- Anh cậu tên Jin phải không? Tôi đã nghe Yui nói qua _Hắn hướng mắt về phía Jin, con người bị gán ghép là bạn trai của nó

- Đúng rồi đấy ạ. _Bộ tứ đồng thanh lên tiếng _Anh ấy là bạn trai của chị hai đấy ạ

Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn bọn nhóc. 4 đứa nhóc vẫn chưa biết hiểu lắm đã được gỡ bỏ nên cứ đâm đầu vào chọc hắn

- Anh Jin là bạn trai của Yui từ khi nào vậy? Từ khi nào Jin trở thành người cướp vị hôn thê của anh chứ không phải là anh rể tương lai của anh hả?

- hihi, anh biết rồi sao?_4 đứa nhóc chạy biến ra sau lưng Kun, Kevin và hai chị.

- Bọn em khá lắm, dám lừa anh

- Bọn em muốn làm cho anh ghen mà có dũng khí tỉnh tò thôi. Ai ngờ anh lại biết sớm như vậy_Rina chu miệng lên cãi lại.

- Giờ chưa phải lúc đâu. Anh tự biết lúc nào thích hợp để tỏ tình mà_Hắn xua xua tay, hắn mà cần bọn nhóc này chỉ bảo sao?_Thôi tôi đi tìm Yui đây

- Không cần đâu! Ngay khi buổi lễ kết thúc con bé sẽ xuất hiện thôi._Lin khoanh tay trước ngực nói với hắn. Hắn ngẫm nghĩ cái gì đó rồi gật đầu, ngồi xuống ghế đã. Cả bọn bắt đầu mỗi người làm một việc để giết thời gian. Hắn lôi Ipad ra giải quyết chuyện của công ty ba hắn. Trong 5 tháng qua, hắn đã phải nỗ lực để học việc và bây giờ hắn đã được giao ột vài công việc để giải quyết. Lúc đầu hắn nghĩ làm việc sẽ giúp quên được nó nên bao nhiêu công việc cũng nhận về mình. Bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng, hắn mới thấy mình ngu ngốc, ân hận sao lúc đó lại kham hết công việc về mình để bây giờ không có thời gian nghỉ ngơi. Hắn thì như thế còn đám người kia thì có biết bao nhiêu chuyện để làm. Ai nấy cũng có đôi có cặp, tình tình tứ tứ thấy mà khó chịu. Giá mà nó có ở đây thì tốt biết mấy. Hắn sẽ không phải cô đơn như thế này

33. Chương 32

Sau 2 tiếng đồng hồ, cuối cùng buổi lễ cũng kết thúc. Hắn ngó ngang ngó dọc nhưng cũng không thấy nó đâu

- Chúng ta đi thôi. Họ xuống rồi kìa_11 người đứng lên rồi đi theo hướng mà Jin và Rena đã đi. Jin và Rena vừa đến trước phòng chủ tịch, định mở cửa bước vào thì đã bị Zan gọi giật ngược lại

- Anh à, chị à

- Zan!_Jin dang rộng vòng tay để ôm lấy cô em bé nhỏ của mình_Em vẫn khỏe chứ?

- Anh vẫn còn nhớ đến đứa em này nữa sao? Nghỉ phép mà cũng chẳng sang thăm em_Zan bấu môi_Mà hai người không đi làm hay sao mà sang đây? Lại còn là chủ tịch và hiệu trưởng nữa chứ!

- Chủ tịch bọn anh mua lại trường này nên điều bọn anh sang đây quản lí

- Vậy có nghĩa anh bị giáng chức rồi sao? Từ tổng giám đốc của công ty hàng đầu thế giới xuống làm hiệu trưởng quen_Zan nói rồi thúc tay anh mình. Jin đưa tay捏 chóp mũi của Zan

- Ừm. Anh trốn việc mà không xin phép nên bị giáng chức đấy. Nhưng anh đâu có buồn, anh còn có chị dâu của em bầu bạn mà

- Em coi sổ chị khổ chưa kìa._Rena bày ra bộ mặt ảo não.

- Mà, hai tên nhóc này là ai vậy?_Jin chỉ tay vào hắn và Gin. Zan như muốn ngắt xỉu trước câu hỏi của anh mình. Nhỏ hết lên

- Anh quan tâm em gái và bạn gái vậy đó hả? Tên này (Chỉ vào Gin) là em rể tương lai của anh đấy, là người sẽ kết hôn với cô em gái độc nhất vô nhị của anh đấy. Sao anh không quan tâm gì hết vậy hả? Còn cái tên này (chỉ vào hắn) là vị hôn phu của cô em gái Yui quý hóa của anh và là em họ của vợ anh đấy. Anh thật là... Sống gần Yui nên anh cũng bị lây bệnh vô tâm từ nó rồi nhưng nó còn đỡ hơn anh

Jin gãi đầu chữa ngược. Thật là Zan đã làm cho anh quê đến mức chỉ muốn kiếm cái lỗ mà chui xuống thôi. Nghĩ sao mà quát mắng anh mình trước bao nhiêu người vậy chứ? Lại còn có cả em rể tương lai và người trong dòng họ của Rena nữa chứ. Mặt mũi đâu mà anh dám gặp họ đây?

- Không phải là vô tâm mà là vô tư. À, nhắc mới nhớ. Cô em vô tư của anh đâu rồi? Sao không thấy nó?_Jin nhìn quanh quất tìm bóng hình nó
 - Bọn tớ cũng chả biết nữa. Từ khi các cậu xuống xe thì nó đã biến mất dạng rồi_Kun lắc đầu. Anh biết mình không thể nào nắm bắt được hành động cũng như suy nghĩ của nó nên anh không thể nào quản nó được.
 - Được rồi, vậy chúng ta vào trong rồi nói chuyện. Thế nào con bé cũng tìm đến đây thôi_Rena nói rồi mở cửa bước vào
 - Ôi má ơi_Cô nàng đã phải giật thót khi thấy có người trong phòng.
 - Sao vậy?_Jin nghe tiếng hét của Rena vội chạy vào. Cả bọn cũng vào theo.
 - Ồ, Yui!_12 cái miệng cùng hét lên (trừ Rena). Trong lúc mọi người đang lo lắng vì không thấy nó đâu thì nó lại trốn đến đây để ngủ. Thật bó tay.
 - Tớ mém đứng tim vì con bé đấy
 - Nó lại trốn đến đây để ngủ. Thật là..._Kevin lắc đầu, bó tay vì cô em mình
 - Chắc con bé mệt lắm. Có rất nhiều chuyện cần đến nó mà. Cứ để nó ngủ đi. Chúng ta sang phòng hiệu trưởng nói chuyện_Jin nói rồi mở cánh cửa bên cạnh bàn làm việc. Thật bất ngờ đúng không? Phòng chủ tịch lại thông với phòng hiệu trưởng. Hai phòng được ngăn cách bởi một tấm gương trong suốt. 12 người dắt nhau qua phòng hiệu trưởng để trò chuyện. Tất cả đều đi chỉ còn mình hấn ở lại với nó. Hấn nhẹ nhàng ngồi xuống rồi nhẹ nhàng đặt đầu nó lên đùi mình. Hấn cứ trầm ngâm nhìn nó ngủ. Nó ngủ cứ như một thiên thần vậy. Hấn đưa tay sửa những cọng tóc vương trên mặt nó. Chắc nó mệt lắm. Có người ngồi xuống bên mình mà cũng không biết. Hấn cứ đắm chiêu ngắm nó như thế mà không để ý có những ánh nhìn ganh tị và vui mừng đang hướng về phía hấn và nó.
 - Yui vẫn chưa nhớ ra sao?_Rena e dè hỏi
 - Vẫn chưa? Nhưng tớ tin Rick sẽ làm được_Lin vui vẻ đáp. Nhỏ rất tin tưởng em trai mình và nhỏ cũng rất tin tưởng vào tình yêu của em mình dành cho Yui.
 - Nhìn cách Rick nhìn Yui cũng biết cậu nhóc yêu Yui nhiều như thế nào?_Jin gật gù rút ra nhận xét
 - Nè nè, có chuyện tớ thắc mắc_Kevin khều tay Jin._Sao các cậu lại bỏ một số tiền lớn ra để lấy ngôi trường này? Chẳng phải lỗ quá sao?
 - Đó là ý của chủ tịch, tớ không biết. Chủ tịch tự biết giải quyết. Chủ tịch chưa để công ty mình bị lỗ bao giờ
 - Ủ, ừm_Kevin và Kun gật đầu như đã hiểu rồi lại hướng ánh mắt sang nó và hấn.
- Còn nó và hấn thì sao nhỉ?
- Hấn thì cứ ngồi đấy ngắm nhìn nó. Tay thì cứ mơn trớn mái tóc của nó. Nó thì vẫn ngủ say như chết. Không biết gì cả. Nửa tiếng sau, nó khẽ trở mình và mí mắt dần dần mở ra. Đập vào mắt nó là khuôn mặt trắng không tì vết của hấn. Nó hoảng hồn bật dậy. “Cốp” Đầu nó va trúng đầu hấn. Cả hai đau đớn ôm lấy đầu
- A, sao cậu lại ở đây? Mọi người đâu?
 - Ở bên kia kia!_Hấn chỉ tay vào phòng bên cạnh. Nó hướng ánh nhìn theo cánh tay hấn
 - Tất cả đều ở đây!_Nói rồi nó sải bước sang phòng hiệu trưởng.
 - Anh, chị, hai người đến rồi à?_Nó gọi lớn. Jin vừa nhìn thấy nó đã vội bay đến ôm lấy nó
 - Yui à, anh nhớ em quá đi, cô em bé nhỏ của anh
 - Nó mà bé nhỏ gì nữa? Anh nói hơi quá đấy_Zan bĩu môi

- Anh bỏ em ra đi. Mới có 2 ngày không gặp mặt mà nhớ gì_Nó dùng lực đẩy Jin ra rồi lo lắng nhìn sang hắt đang ở phía sau mình. Nó sợ hắt sẽ hiểu nhầm. Nhưng tại sao nó lại lo sợ kia chứ? Ngoài việc là vị hôn phu của nó ra thì hắt có là gì đâu. Nó lắc đầu tự nhủ: Nhiều lúc nó cũng không thể hiểu nổi chính bản thân mình. Jin đưa tay nhéo hai cái má phúng phính của nó làm nó la oai oái lên

- Á, đau. Em đã bảo đừng có nhéo má em nữa mà

- Ai bảo em dễ thương quá làm chi, hihi.

- Tha cho anh đây._Nói rồi nó chìa tay ra trước mặt Jin. Jin không hiểu ngờ ngác nhìn nó. Mọi người cũng chẳng khác hơn

- Gì vậy?

- Tiền lương làm việc của em

- Lương gì?_Jin vẫn ngu ngơ không hiểu. Hai anh nó đến giờ đã hiểu ý nó, hai người cũng chìa tay ra trước mặt Jin. Lại có thêm hai con người làm Jin ngờ ngác

- Mau trả tiền bọn tớ phải nai lưng giải quyết đồng hồ sơ của cậu đây!_Jin giờ đã hiểu ra. Mặt anh lập tức biến đổi

- Dù ít nhiều gì, bọn em cũng phải đòi cho được tiền lương. Bọn em cũng đâu ngốc đến mức làm việc không công để anh có thời gian nghỉ ngơi mà vẫn được nhận lương đều đặn_Nó vừa nói vừa lườm Jin_Nếu anh không trả, em sẽ nộp đơn khiếu nại lên chủ tịch và yêu cầu cắt giảm tiền lương của anh đây.

- Ôi trời, như vậy có ác quá không. Dù gì chúng ta cũng là bạn bè mà. Yui, anh với em cũng được xem là người thân rồi mà. Sống chung nhà với nhau lâu như vậy, em tha cho anh đi_Jin chấp tay cầu khẩn nó. Về mặt anh đau khổ vô cùng

- Muốn em tha cho anh thì phải chiều đãi bọn em cả ngày hôm nay

- Cả ngày sao?_Jin hoảng hốt la lên. Cuối cùng nó cũng chạm vào túi tiền của anh. Anh đã sớm biết sẽ không thoát được mà. Thôi thì chiều đãi bọn nó một ngày vậy. Thà bị mất tiền một ngày còn hơn bị mất tiền vô thời hạn._Được rồi

Nghe được đáp án mong muốn, nó khẽ nở một nụ cười nửa miệng. Từ trước đến giờ chưa ai thoát khỏi tầm ngắm của nó và Jin cũng vậy. Bộ tứ nghe được khao thì nhảy căng lên, vui mừng ôm lấy nó trong khi ai kia thì mặt ỉu xiu, đau khổ như sắp rớt xuống vực thẳm vậy. Còn hắt và 2 chị thì phải lắc đầu cảm thông cho Jin. Động vào ai chứ động vào nó thì khỏi thoát.

- Được rồi chúng ta đi. Hôm nay phải chơi cho ra trò nào. Anh Jin khao_Zan hồ hởi tiên phong. Cả bọn kéo ra gara trường và bỏ đi trước ánh mắt của tất cả học sinh trong trường. (Bọn nó được nghỉ học buổi sáng, hiện giờ học sinh đang tụ tập khắp mọi nơi trong trường.)

- Sao bọn họ lại đi với hiệu trưởng và chủ tịch?_hs1

- Họ toàn là những người có thể lực mà. Việc đi chung có gì là lạ đâu_hs2

- Đúng rồi_hs3

Cứ như thế hàng ngàn, hàng vạn lời vang lên. Bọn nó mặc kệ, 14 người bước lên 2 chiếc siêu xe rồi phóng đi. Bọn nó đi rất nhiều nơi, Plaza, quán kem sweet, công viên trò chơi, sở thú... Nhiều và nhiều nữa. Và địa điểm cuối cùng mà cả bọn sẽ đến là quán bar của hắt, địa bàn của bang halfmoon

34. Chương 33

Sau một hồi rong ruổi khắp nơi, cuối cùng cả bọn cũng kéo đến bar của hắt

- Woa, địa bàn của em lớn đấy Rick?_Lin nhìn ngắm xung quanh. Miệng không khỏi khen bar của hắt._Chắc em kiếm được nhiều tiền lắm phải không?

- Hi, đủ sài thôi chị à! Chúng ta vào thôi_Hắt cười tươi rồi mở cửa bước vào

- Hôm nay phải quây cho nát quán bar này mới được_Zan lém lỉnh lên tiếng. Gin thì tái mét mặt mày. Gin đã nhiều lần chứng kiến trình độ quây phá của Zan rồi. Anh không muốn phải chứng kiến thêm lần nữa đâu
- Yui chúng ta vào thôi_Zan câu lấy tay nó chạy vào trong. Vừa trông thấy hấn và Gin,đám vệ sĩ đã vội kính cẩn chào
- Bang chủ, phó bang chủ
- Hấn chỉ ừm một tiếng rồi đi thẳng vào trong. Càng vào sâu trong bar âm thanh ngày càng lớn. Vũ công, quan khách, quần lí, tiếp tân có đủ. Đúng là một nơi thật sinh động và hấp dẫn. Nó nhìn xung quanh để tìm một chỗ ngồi thích hợp. Nó không thích chơi nổi nên bàn nó ngồi khá khuất tầm nhìn. Vừa an tọa trên ghế, một anh phục vụ đã chạy lại
- Xin hỏi Bang chủ, phó bang chủ và mọi người dùng gì?
- Bọn anh thì vẫn như vậy._Hấn cười tươi
- Vậy còn mọi người thì sao?_Anh phục vụ tươi cười nhìn bọn nó
- Tôi một coctailk_Zan cười tươi đáp lại anh phục vụ. Nụ cười đó đã làm cho đầu ai kia bốc khói ngùn ngụt
- Tôi một Whisky_Đến lượt Rena
- Tôi cũng vậy_Lin và Zeny đồng thanh. Sau đó Lin quay qua nhìn Kun
- 2 anh em sinh đôi uống gì đây?
- Cho bọn tôi 2 Vodka_Kevin trả lời.
- Cho bọn em 4 chai rượu vang đỏ ướp lạnh_Rina nở một nụ cười chết người làm anh phục vụ ngây ngất
- Vậy còn hai người?_anh phục vụ hướng ánh mắt vào nó và Jin
- 3 X.O_Nó và Jin đồng thanh. Nó, bộ tứ và Rena giật mình quay qua nhìn Jin.
- Vậy là 3 hay 6 chai ạ?_Anh phục vụ trơ mắt nhìn nó và Jin.
- 6_Ngắn gọn, xúc tích là câu trả lời của Jin. Anh phục vụ liền quay vào trong và mang thức uống cho bọn nó. Bọn hấn đang ở đây thì anh nào dám chậm chạp.
- Sao đây? Anh uống được không đó?_Ánh mắt nghi hoặc của nó dán chặt lên người Jin. Còn nhớ khi còn ở Anh, Jin uống chưa hết 1 chai X.O đã say bí tỉ. Vậy mà bây giờ anh lại gọi đến 3 chai. X.O không phải là rượu nhẹ đâu nhé! Anh có uống được không đây. Nhận thấy ánh nhìn khác thường của nó giành ình, Jin hừ nhẹ
- Em xem thường anh quá rồi đấy! Bây giờ anh có đủ tự tin để thách đấu với em đấy!
- Woa, đến mức đó luôn sao?_Rena vỗ vai Jin. Hành động của cô nàng làm Jin thấy khó chịu. Đến bạn gái mà cũng xem thường anh thì...(Lắc đầu) biết trình độ của anh lúc trước như thế nào rồi
- Mà nè Yui, sao cậu lại gọi nhiều thế? Cậu có uống nổi không?_Hấn quay qua nhìn nó đang thản nhiên rót rượu vào li.
- Rồi em sẽ biết thôi!_Rena nháy mắt ra vẻ tinh nghịch.
- Rey, em gọi thêm vài chai X.O nữa đi. Phải kiểm tra trình độ sau một thời gian dài luyện tập của anh Jin đến đâu chứ_Nó nhếch môi lên tiếng. Sắp có trò vui để xem rồi. Jin bắt giác rung mình khi nghe nó nói. Bây giờ anh chợt thấy hối hận vì lời nói của mình.
- Thách đấu với em? Để xem trình độ anh đến đâu đã?_Nó chiếu ánh mắt khiêu khích xen lẫn sự thích thú vào Jin._Nếu anh uống hết 5 chai hiện có trên bàn thì em chấp nhận thua
- Được thôi._Jin nói rồi lao đầu vào uống. Còn nó thì vẫn bình thản nhắm nháp từng ngụm rượu trông rất ngon lành. Một chai rồi hai chai, ba chai nhưng chưa hết chai thứ 3 thì Jin đã gục xuống
- Anh còn uống được nữa không?_Rena vỗ lưng Jin

- Thôi, anh chịu thua rồi. Anh không uống được nữa đâu _Jin xoa xoa tay. Cả bọn phải ôm bụng cười ngặt nghẽo. Cả bọn đang cười đùa vui vẻ thì phải tạm ngưng lại vì có một bọn say sấn, không biết điều mò tới phá đám

- Ôi toàn là hotgirl. Mấy cô em xinh đẹp quá! _Một tên sấn tới chỗ Rina. Rina bắt giắc lùi lại tỏ vẻ sợ sệt. Nó khề nhếch mép. Đã đến giờ diễn xuất của Rina rồi. Một tên khác trong đám đó không sợ chết lân la đến bên nó

- Ôi, em là xinh đẹp nhất! Đi chơi với anh nhé! Chỉ cần hầu hạ anh một đêm, anh sẽ trả phí hậu hĩnh cho.

- Mày..._Hắn tức giận định cho tên đó một đấm thì bị Rena kéo ngược lại.

- Đừng quấy rầy _Rena nói nhỏ với hắn

Quay lại với nó và tên kia nhé!

- Một đêm? Như thế thì ngắn quá!

- Vậy em muốn bao lâu? _Tên đó sáng mắt nhìn nó

- Cả đời nhé!

- Này Yui, cậu đang nói gì vậy hả? _Hắn hét toáng lên. Hắn cũng muốn xem nó sẽ làm gì nhưng không ngờ nó lại muốn cả đời ở bên cạnh “hầu hạ” tên đó. Nó chẳng thèm để ý gì đến hắn, vẫn chăm chăm nhìn vào cái tên đó

- OK, OK _Tên đó vui mừng đồng ý ngay

- Thật ngu ngốc. Keny, Rey cứ theo ý hắn mà làm. Rina, Jen ngăn không cho những tên khác quấy rối. Tên nào thích thì cứ cho hắn đi uống trà, đàm đạo với vương ca. _Nói rồi nó cầm ly rượu lên tu một hơi. Mọi người và đám người đó ngu ngơ không hiểu chuyện gì đang và sắp xảy ra (trừ bộ tứ, Rena và Jin nhé)

Rồi hàng loạt âm thanh vang lên “Bốp, rầm, Rắc rắc, Bốp, Rắc”

- Xong rồi chị. Đúng ý hắn muốn rồi _Keny tươi cười nhìn nó. Nó khề liếc nhìn cái tên nằm bẹp dí dưới đất kia. Chân tay hắn thì xụi lơ. Mình mẩy thì bầm dập. Tên này có nằm viện cả đời. Đáng đời, đó là hậu quả cho việc thấy gái là ghẹo chẳng coi ai ra gì. Nó rời mắt khỏi tên đó và trừng mắt nhìn những tên còn lại

- Kể nào muốn như thế này thì bước lên _Keny chống nạnh nói lớn. Đám người đó sợ sệt lùi dần ra xa rồi cong chân bỏ chạy. Cũng chỉ là những tên nhát gan mà thôi

- Mất cả hứng. Tôi về đây _Nó đứng phắt dậy rồi bỏ đi

Cả bọn giành cho cái tên đang nằm bẹp dí dưới đất kia những ánh mắt yêu thương rồi cũng bỏ đi theo nó. Đang vui vậy mà. Đúng là cái tên đáng chết không biết điều. Nó cùng mọi người quay về căn nhà thân yêu của nó. Về đến nhà cũng gần 1h rồi. Chẳng thèm đoái hoài đến bất cứ ai hay bất cứ thứ gì, nó đi thẳng lên lầu rồi quăng mình xuống giường. Mắt nó nhắm lại và nó dần dần đi vào giấc ngủ

35. Chương 34

Sáng hôm sau, nó thức dậy rất sớm. (Chắc chuẩn bị có bão). Nó muốn đi thăm vườn hoa lan, vườn hoa mà lúc sinh thời mẹ nó vẫn thường hay chăm chút. Nó vui vẻ đi ra vườn. Nhưng chuyện gì thế này! Cả một khu vườn đều trở nên tàn tạ. Cây cối thì có cây ngã, có cây trụi lá. Bàn ghế trong vườn thì mỗi thứ một nơi. Còn vườn hoa mà mẹ nó yêu quý nhất thì đã bị dập nát cả rồi. Ai? Ai là kẻ đã gây ra chuyện này. Nó tức giận nắm chặt tay. Bỗng nó phát hiện trên đất còn vết tích. Là một đường gạch dài, lại thêm một đường nữa song song với đường trước đó. Còn có cả dấu chân nữa. Nhìn những vết tích ấy, nó có thể đoán được việc gì đã xảy ra. Nó tức giận ngược nhìn lên tầng 2. Nó hét hết công suất.

- Dylan Varone. Trương Hàn Mỹ Anh, hai người ra đây ngay cho tôi

Tất cả mọi người đang yên giấc, nghe tiếng hét của nó, họ liền bật dậy. 2 tên thủ phạm kia nghe nhắc đến tên mình thì 3 chân 4 cẳng chạy xuống

- Yui, chuyện gì vậy?_Rena lo sợ lên tiếng. Nó đã gọi cả họ lẫn tên thì chắc nó đang tức giận lắm. Nhưng nó tức vì chuyện gì mới được chứ?

- Đây là tàn tích do hai người gây ra đúng không?_Nó hầm hầm sát khí nhìn hai tên phạm nhân trước mặt

- Ừm. Mà công nhận nhà em có một chỗ đáp máy bay phải rộng. Em phát triển làm sân bay được đấy. Sẽ được cả một bộ tiền chứ không ít đâu_Jin vô tư nói. Thì ra nó đang tức vì chuyện này. Chẳng có gì to tát cả. Nhìn thái độ thản nhiên của Jin, nó chỉ muốn tăng xông mà chết thôi. Anh còn vô tư hơn cả nó. Tính tình cứ như trẻ con vậy

- Anh...Thật hết nói nổi._Nó chống nạnh và quát vào mặt hai người_Hai người trồng lại vườn hoa lan này cho tôi. Vườn hoa phải như trước đây. Cả hoa cũng thế! Hoa này do mẹ tôi tạo ra nên không có chỗ nào bán đâu. Hãy đến nhà tôi ở Nhật mà đem hoa về trồng. Số lượng cây không thay đổi. Và nhớ phải do chính tay hai người làm, không được nhờ bất cứ ai. Hai người chỉ có thời gian một ngày để làm thôi đấy_Nói rồi nó dùng dùng bỏ vào nhà. Tất cả mọi người chỉ biết liếc mắt theo nó. Họ chẳng dám nói gì vì lần đầu tiên họ thấy nó giận như vậy

- Ôi trời, trồng hết 10m2 đất này sao?_Mặt Jin trở nên méo xệch

- Hai cậu thông cảm cho con bé. Nó giận cũng đúng thôi vì mọi thứ ở đây đều do mama tạo nên, nhất là vườn hoa đó. Nó rất trân trọng nơi này_Kun vỗ vai Jin nói

- Trồng hoa vui vẻ nhá hai người bạn thân của tôi!_Kevin cười cười Jin và Rena rồi bước vào nhà. Những người còn lại cũng vào theo. Bây giờ ngoài vườn chỉ còn lại hai con người đang đứng lòng ngẩn nhìn vườn hoa điêu tàn

Mặc 2 người kia đang loay hoay với vườn hoa, bọn nó ung dung đến lớp. Vừa bước vào lớp bọn nó đã chạm mặt nhỏ Mi Hà và nhỏ Mi Trân. Nhìn 2 ả bây giờ thật là thảm. Tay thì bó bột đến mấy bận. Chắc phải mang cánh tay đó đi học trong một thời gian dài đây. Đáng đời, cho chừa cái tội dám động vào nó. Nó lướt qua 2 ả bỏ về bàn. Bộ tứ giành cho 2 ả cái nhìn khinh bỉ rồi cũng nổi gót theo nó. Nó vừa yên vị thì bộ tứ đã xúm lại. Sau đó thì hần và những người kia cũng a vô. Bọn nó đang bàn gì vậy nhỉ? Sao trên mặt người nào cũng có một nụ cười gian không thể tả thế kia? (Trừ nó nha)

- OK. Vậy đi_Nó búng tay cái tách_Giờ thì ai về chỗ nấy cho tôi ngủ_Vừa dứt lời nó đã gục đầu xuống bàn. Mọi người chỉ biết lắc đầu cho nó rồi ai về chỗ nấy, người nào làm việc của người nấy. Rey và Rina thì tùm lại nghe nhạc. Keny và Jen thì đua xe. Kun và Lin thì nắm tay nhau thủ thi gì đấy (Tình cảm ới là tình cảm). Kevin và Zeny thì mỗi người mỗi cuốn Conan mà đọc. Gin với Zan thì xúm lại trả lời câu đố vui trên mạng. Có một câu hỏi như thế này. Cái trứng và con gà cái nào có trước? Zan thì bảo là gà, Gin thì bảo là trứng. Thế là hai người bắt đầu chỉ chóc. Kể trứng người gà. Vậy là cả lớp được một phen đau đầu điếc tai. Còn hần thì sao nhỉ? Hần cũng gục mặt xuống bàn giống nó nhưng hần không ngủ mà cứ ngồi đó ngắm nó. Hần cứ đăm chiêu như vậy cho đến khi nghe tiếng nó.

- Quay lại đi...quay lại đi...

Nó cứ lẩm nhẩm như thế, mồ hôi thì rịn ướt cả áo. Trong mơ nó cứ đuổi theo hình bóng một cậu bé. Cậu ta là ai? Nó giật mình tỉnh dậy khi nghe thấy tiếng hần gọi. Vừa mở mắt đã trông thấy vẻ mặt hốt hoảng của hần.

- Cậu không sao chứ?

- Không sao!_Nó trả lời cho có vậy thôi. Nó lại nghĩ về giấc mơ đó. 5 tháng qua nó cứ mơ thấy giấc mơ đó, cả giấc mơ về mẹ nó nữa. Không ngày nào nó được yên giấc cả. Nó phải nhờ tới rượu và thuốc ngủ thì mới ngủ được. Nó đưa tay quạt những giọt mồ hôi trên trán rồi hướng mắt ra cửa sổ. Không khí thật trong lành. Sân trường không một bóng người, buồn thiu buồn thít. Suốt hai tiết học, nó chẳng đoái hoài gì đến bài vở. Mà cái mở kiến thức đó cũng đâu còn quan trọng với một người nắm toàn những bằng đại học nổi tiếng như nó. Nhất là bằng đại học Havard. Nó thả hồn mình vào khoảng không vô tận, cảm nhận tất cả sự tươi đẹp của thiên nhiên. Lần đầu tiên nó cảm thấy tâm hồn mình không vướng bận bất cứ thứ gì, tự do tự tại.

36. Chương 35

Tiếng chuông báo hiệu hết 2 tiết học vang lên. Giờ sau là giờ thể dục. Nó ghét phải lao lực nên đi thẳng một mạch đến phòng chủ tịch ngủ một giấc. Chắc kiếp trước nó là anh hùng cứu nước hay sao ấy nên giờ này mới được phúc phận ngủ trong phòng chủ tịch như thế. Nó thì như vậy còn bọn người kia thì sao nhỉ? Cả bọn đang loay hoay làm gì đó trong phòng

- Có trò vui xem rồi_Keny nở một nụ cười thật tươi. Cái trò mà bọn họ bày ra đây chính là chủ ý của anh chàng này đây, cộng thêm một vài ý kiến của chị Yui nhà ta nữa thì phải biết. Sau khi mọi thứ đâu đã vào đấy, cả bọn liền kéo xuống sân để học thể dục. Hắn nhìn ngang nhìn dọc nhưng chẳng thấy nó đâu. Hắn chán nản ngồi xuống cầu thang. Không có nó hắn chẳng thấy vui chứ nói gì đến học. Một tiết thể dục đó đối với hắn như 1 năm vậy. Lâu ơi là lâu. Vừa nghe tiếng chuông, hắn đã bật dậy và chạy đi tìm nó. Không khó để biết nó đang ở đâu. Hắn chạy một mạch đến phòng chủ tịch. Đúng như hắn nghĩ, nó đang ngủ trông rất ngon lành nhưng hắn đâu có biết nó không hề ngủ, nói cho chính xác thì nó không thể nào ngủ vì cứ chớp mắt thì nó lại mơ thấy những giấc mơ đấy.

- Này Yui, dậy đi nào. Mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi_Hắn gọi nó. Nó liền mở mắt nhìn hắn

- Hết giờ nhanh vậy sao?

- Nhanh à? Với tớ thì lâu ơi là lâu_Hắn vội phản bác ý nó. (Với anh thì là vậy nhưng với chị ý thì khác chứ). Nó chỉ biết lác đầu, rồi nó đứng bật dậy

- Chúng ta về lớp xem kịch thôi_Rồi cả 2 sánh bước bên nhau trở về lớp học. Suốt chặng đường từ phòng hiệu trưởng về lớp học đã có không biết bao nhiêu ánh mắt chiếu vào nó và hắn. Bọn nó xứng đôi quá mà. Một là cháu trai của gia tộc hàng đầu thế giới. Một là công chúa xứ hoa anh đào kiêm luôn công chúa Anh quốc. Đúng là một cặp trời sinh.

3' sau bọn nó đã có mặt ở cửa lớp.

- Em đi đâu đến giờ mới thấy mặt vậy?_Vừa trông thấy nó, Kun đã sốt sắng hỏi và đáp lại sự lo lắng của anh chỉ là một câu trả lời ngắn gọn của nó chỉ gồm một từ

- Ngủ

Rồi nó tiến bước về bàn mình, tì cằm trên tay rồi hướng mắt ra cửa chờ xem kịch hay. Một lúc sau, nhỏ Mĩ Hà và nhỏ Mĩ Trân ưỡn ngực bước vào cửa. “Ào” Một chậu nước đổ lên người hai ả. Hai ả la lên. Vừa quay lưng định bước đi thì 2 ả chạm mặt thầy giáo. Ông thầy này mang tiếng “tà ác” từ lâu rồi. Trước đây lại thường có xích mích với ông hiệu trưởng cũ (ba nhỏ Mĩ Hà) nên đã có thành kiến với gia đình nhỏ. Hôm nay có dịp cho ông ta lên mặt rồi.

- Hai em đi đâu vậy? Đã đến giờ học rồi mà

- Dạ, bọn em đi thay đồ thôi ạ_Nhỏ Mĩ Trân khúm núm trả lời. Lúc trước thì chẳng coi ai ra gì, bây giờ thì thế này đây

- Thay đồ? Với cánh tay bị gãy này sao? Hai em định trốn tiết phải không? Tôi không cho phép, về chỗ mau_Ông thầy quát lên. 2 ả ầm ục bước về chỗ ngồi

- Thầy ơi, em nghe trong lớp có mùi thơm thơm, mùi gì vậy thầy?_Rey lém lỉnh nói lớn

- Chắc là cái mùi nước thánh mới ập lên người 2 bạn thân mến của chúng ta ấy mà_Rina lên tiếng trả lời Rey. Bộ tứ đã ra tay thì mọi chuyện sẽ chẳng có gì được gọi là việc nhỏ. 2 ả Mĩ Hà và Mĩ Trân vội hướng ánh mắt hình viên đạn qua nhìn bọn nó

- Là do các người làm phải không?_Nhỏ Mĩ Hà tức giận hỏi

- Ó, bạn đừng đổ oan cho bọn tôi nhá! Có bằng chứng không?_Jen làm bộ mặt vô tội nhìn 2 ả. 2 ả chẳng làm gì được bọn nó nên giãy chân đành dạch (giống giãy đuôi nhĩ?) Ai ngờ, “Rắc Rắc Ầm” Cả lớp được một phen hoảng hồn trừ bọn nó. Vài giây sau, tiếng cười rộ lên. Bọn con trai trong lớp phen này phải vào viện tiếp máu rồi, còn bọn con gái thì bụm miệng lại cười.

- Ôi, một màn ngã ghế thật đẹp. Mặt hôn đất, mông giơ...haha...giơ lên trời_Zan nén cười nói._Lộ hàng luôn ấy chứ._Chẳng là do 2 ả mặc váy ngắn quá nên khi ngã, bao nhiêu cái nên giấu đã để thấy hết rồi. Bọn nó cũng chẳng nghĩ mọi chuyện đến mức này đâu. Ấy thế mà còn có người ác hơn, lấy điện thoại ra chụp và đăng lên Web trường đấy. Để xem 2 ả còn mặt mũi nào đi học không?

- Tôi chắc chắn những chuyện này là do các người làm_Nhỏ Mĩ Hà bật dậy chỉ tay vào mặt bọn nó mà chính xác nhất là chỉ tay vào mặt nó

- Tôi nghĩ là cô nên giảm cân đi. Thân hình mập mạp như cô thì ghế nào chịu cho nổi. Đừng đổ oan cho người khác_Nó nhếch môi tỏ vẻ khinh bỉ. Sao nó lại không cười nhỉ? Nó giỏi kiểm chế đấy chứ? Đó là những câu hỏi đang hiện ra trong đầu hắn. Còn nhỏ Mĩ Hà nghe nó nói vậy thì vội ngấm lại mình từ trên xuống dưới

- Đâu có mập đâu!_Cả lớp lại được cười một trận thỏa thích. Nó thầm hỏi trong lòng: Chỉ số thông minh của nhỏ này đạt mức bao nhiêu

Bỗng “Á Á Á” Là tiếng hét của nhỏ Mĩ Hà và Mĩ Trân. Cả lớp lại hướng ánh mắt về phía 2 ả. Hai ả bây giờ cứ như hai con khỉ vậy. Cứ gãi gãi khắp người thấy mà ghê. Một đàn kiến rùng theo chân nhỏ bò lên khắp người. Con nào con nấy cũng to tổ chẳng. Nhìn thôi cũng đã nổi hết da gà da vịt lên rồi. Ai mà bị chúng cắn phải đau thấu trời xanh chứ chẳng chơi. Và người không may nhận điểm phúc đó chính là 2 ả đáng ghét này đây. Đáng đời! Cái gì cũng có nguyên do của nó cả. Đàn kiến rùng này là “Thú cưng” của Keny đấy. Cậu nhóc đã nuôi chúng lâu lắm rồi, khoảng 6 tháng thì phải. Cái chậu nước thánh ập lên người hai ả thật ra là nước đường pha tí nước hoa thu hút côn trùng do nó tạo ra mà thôi. Đó là nguyên nhân tại sao chỉ có hai nhỏ bị kiến vây lấy. Hai ả đau quá lại chẳng thể làm được gì vội bưng mặt mà chạy. Nước mắt đã chảy ròng ròng rồi. Đến nước này chỉ có về nhà ẹ thay đồ thôi chứ hai ả thì làm được gì với cánh tay bị gãy đó. Thật chẳng khác nào một đứa con nít lên 3, có khi còn tệ hơn ấy chứ. Sau khi 2 ả đó bỏ đi, ông thầy giáo cũng vội cấp sách ra về. Ông phải nể sợ cái lớp quậy phá của bọn nó rồi. Nếu ông ta còn ở đây nữa, không ai có thể nói trước người tiếp theo gặp nạn không phải là ông ta. Ông thầy vừa bước đi, cả lớp đã làm ầm cả lên. Nhờ bọn nó mà cả lớp được nghỉ một tiết. KHỎE. Còn bọn nó thì tùm lại nói chuyện. Câu chuyện của bọn nó chỉ nói về hai ả đáng ghét kia mà thôi. Người tung kẻ húng thấy mà hợp rơ. Riêng có một người vẫn ngồi im lặng, không nói lời nào là nó và một người nữa cũng lặng im mà ngấm nhìn tiên nữ là hắn mà thôi. Hôm nay là một ngày thật thú vị và hả hê với nó. Mọi chuyện chỉ mới **BẮT ĐẦU**

37. Chương 36

Kí túc xá trường Magic

- Alo, Mọi chuyện sao rồi

- Ok. Sẽ kết thúc nhanh thôi_Nó ngồi vắt vẻo trên lan can ngoài ban công và đang nói chuyện điện thoại với ai đó. Một lúc sau nó quay vào với một nụ cười ác quỷ. Chỉ nhìn thôi cũng đã thấy rợn người rồi

- Nè Yui, nghĩ trò gì quậy đi. Ở một chỗ chán quá à_Zan nũng nịu

- Hay đến nhà tớ đi. Không biết hai người đó đang làm gì nhỉ?_Nó xoa cằm bắt đầu tưởng tượng. Còn Zan thì vẫn chưa hiểu mô tê gì

- Ý cậu là anh 2 và chị dâu tớ ấy hả? Hai người đó làm gì thì mặc họ chứ?

- Nè nè, cậu nghĩ xem bây giờ chỉ có hai người họ trong một căn nhà. Chuyện gì sẽ xảy ra? Chúng ta đi thăm dò đi._Nói rồi nó đứng bật dậy. Zan cũng phải chào thua cho cái tính thích phá đám chuyện người khác của nó

- Ok, chúng ta đi thôi! Có cần rủ mấy người kia không?

- Rủ làm gì? Hai chúng ta đi thôi!_Nó phe phẩy tay. Cả 2 nhẹ nhàng mở cửa. Nhưng người tính không bằng trời tính mà. Vừa mới mở cửa, bọn nó đã gặp mặt bộ tứ. 4 nhóc liền bám lấy bọn nó

- 2 chị đi đâu vậy?_Jen bám víu lấy nó, miệng thì không ngừng hỏi. Còn bọn nó thì áp úng không biết trả lời ra sao. Bộ tứ cứ hỏi này hỏi nọ nên đã đánh động đến bọn hắn và 4 người kia
- Có chuyện gì mà bọn em bát nháo lên thế?_Xỏ tay trong túi quần, Kun ung dung bước đến. Vậy là chiến dịch trốn đi trong im lặng của bọn nó đã bị đổ vỡ.
- Không có gì, em đi ngủ đây!_Nó hậm hực quay vào phòng. Zan cũng vào theo nó. Cánh cửa bị Zan đóng lại một cách không thể nào tàn bạo hơn. Cứ tưởng nó hỏng luôn rồi ấy chứ. Còn 10 người kia thì cứ đơ ra đấy không hiểu chuyện gì.
- Họ sao vậy nhỉ?_Gin hỏi
- Muốn biết thì liên hệ với hai người đó đi_Gin như nổi đóa khi nghe câu trả lời hết sức dư thừa của hắn. Cậu bực bội quay trở về phòng. Rồi tất cả mọi người ai về phòng nấy. Không gian bên ngoài lại được trả về trạng thái im lặng. Trong phòng nó
- Họ đi cả rồi!_Zan nhẹ nhàng mở cửa nhìn ra ngoài
- Chúng ta đi._Nó đứng bật dậy
- Vẫn muốn đi sao? Nếu ra ngoài họ sẽ lại phát hiện ngay thôi
- Chúng ta sẽ đi bằng lối này_Nó chỉ tay về hướng cửa sổ. Phòng nó ở tầng hai, dù có giỏi đến đâu cũng không thể nhảy từ tầng hai xuống đất được. Zan méo máo nhìn nó
- Cậu đừng đùa nha! Tổ còn yêu đời lắm
- Lại đây_Nó ngoắc Zan về phía mình. Zan lập tức đi lại phía nó.
- Cậu thấy cái bệ kia chứ?_Nó chỉ tay vào một bồn hoa bên dưới phòng nó_Nhẹ nhàng đáp xuống đó rồi nhảy xuống đất. Không quá khó phải không?
- Ừm. Sao đi chơi mà cũng khổ vậy nhỉ?_Zan xịu mặt xuống.
- Thôi nào chúng ta đi nhanh thôi kéo bỏ mất phần hay_Nó nói rồi phóng xuống dưới. Zan sau khi tắt đèn cũng phóng xuống theo nó. Có hai thân ảnh nhẹ nhàng lướt trong bóng đêm. Vừa chạy Zan vừa hỏi nó
- Chẳng lẽ chúng ta đi bộ đến nhà cậu?
- Không, chúng ta sẽ đón taxi đi. Còn sớm mà!
- Vậy chúng ta trốn ra khỏi trường bằng cách nào? Bảo vệ sẽ chặn chúng ta lại thôi!_Zan vẫn không ngừng hỏi nó.
- Đừng lo, đi theo tớ_Nó dắt Zan ra vườn trường_Tớ mới khám phá ra một điều thú vị. Ở đây có một lối để thoát ra ngoài. Chắc có kẻ đã đục khoét để thoát ra ngoài vào ban đêm đây mà
- Có chuyện đó nữa sao?_Zan tròn mắt nhìn nó. Nhỏ đâu nghĩ đến chuyện một trường lớn như Magic này lại có an ninh lỏng lẻo như thế
- Chúng ta đi thôi!_Nó nhẹ nhàng trèo qua bức tường cao 4 m của trường nhờ những lỗ lớn trên tường có độ rộng bằng một bàn chân. Tiếp theo nó là Zan. Nhìn nó và Zan bây giờ không khác gì những nhà leo núi cả. Nó và Zan vừa leo lên tường chưa kịp nhảy xuống thì phải giật mình khi có tiếng gọi ở đằng sau
- Hai em có vẻ lì lợm quá nhỉ?
- Anh 3?_Nhận ra giọng nói của anh nó, nó tròn mắt nhìn xuống những con người phía dưới_Sao mọi người biết...?
- Cái tính bướng bỉnh của em thì anh quá rõ rồi. Hai đứa tính làm gì đây? Xuống mau_Kevin chống nạnh la lên
- Plezz, mặc anh. Em không xuống_Nó lè lưỡi trêu Kevin làm đầu anh bốc hỏa ngàn ngụt (Trời tối nên chắc không ai thấy đâu)
- Chị 2, chị đi đâu thế? Sao 2 người lại đánh lể thế kia_Keny cuồng quát hỏi nó. Zan điếng hồn nhìn Keny

- Suyt. Em muốn bị bảo vệ bắt sao?
 - Vậy thì chị nói đi
 - Đi xem phim_Zan hồ hững trả lời. Đến nước này thì phải nói cho bọn họ biết thôi
 - Chị xấu, đi xem phim mà không rủ bọn em_Jen bù lu bù loa lên
 - Được rồi. Muốn đi thì đi_Nói rồi nó nhảy xuống đất. 10 người kia vui mừng reo lên rồi từng người từng người một vượt tường. 12 con người leo lên taxi để đến nhà nó. Đứng trước cổng nhà nó, cả bọn trầm ngâm
 - Chúng ta vào bằng cách nào?_Hắn dựa lưng vào tường hỏi nó
 - Thì bấm chuông đi_Zeny trả lời. Cô nàng đang định bấm chuông thì bị Zan ngăn lại
 - Như vậy thì sẽ không có phim mà coi đâu
 - Ý của em là..._Lin như đã hiểu ra.
 - Hai con nhỏ này lì lợm hết chỗ nói_Kun cốc đầu nó và Zan khiến cả 2 nhăn mặt, ôm đầu than đau
 - Dù gì chúng ta cũng đến đây rồi! Nhất định phải xem được phim rồi mới về_Gin hồ hởi lên tiếng_Nhưng vào bằng cách nào đây?
 - Chỉ còn cách trèo rào thôi ạ_Keny thản nhiên trả lời.
 - Trèo rào nữa sao?_Jen mặt mếu xệch nhìn cậu bạn trai_Bọn tớ là phận gái liễu yếu đào tơ đấy
 - Em mà liễu yếu đào tơ cái gì?_Lin cất tiếng chọc Jen làm cô nhóc phụng phịu. Nhìn mặt Jen bây giờ chỉ muốn nhéo cho đã tay mà thôi
 - Đợi tí tôi mở cổng cho_Nói rồi nó lùi ra xa để lấy đà. Chỉ bằng một cú bật nhảy nó đã phóng qua hàng rào và đáp đất an toàn.
 - Ôi má ơi, Yui vừa mới phóng qua bức tường cao 2m đấy. Mọi người thấy không?_Gin há hốc mồm, thiếu điều rớt xuống mà thôi.
 - Biết nó giỏi nhưng không ngờ nó lại giỏi đến vậy_Kevin tấm tắc khen
 - Đúng là bậc thầy_Kun tiếp lời. Và những lời tán thưởng vang lên. “Cạch” Cánh cổng mở ra và 11 con người “đàng hoàng” đi vào.
- Bây giờ trong phòng khách của biệt thự nhà nó, có hai người đang trao nhau những nụ hôn nồng thắm và đang đến lúc cao trào thì “tách” Ánh sáng bắt đầu chiếu rọi khắp mọi nơi. Hành động của hai người đó bị dừng ngay lập tức. Cả 2 hốt hoảng ngồi bật dậy khi nhận ra sự hiện diện của những kẻ phá đám
- Sao...Sao mọi người lại ở đây vào giờ này?_Jin mặt đỏ như trái gấc hỏi bọn nó
 - Em đi xem phim hàn quốc. Xin lỗi vì đến không đúng lúc nhé!_Nó thản nhiên cầm chai nước tu một hơi mặc cho hai người kia đang ngượng đỏ mặt mảy
 - Phim...phim gì ở đây chứ?_Jin lắp bắp la lên_Đáng ra giờ này mọi người phải ở trường chứ? Sao lại đến đây?
 - Hạ hỏa nào anh bạn, xin lỗi vì đã phá rối nhé!_Kun tiến đến vỗ lưng Jin_Có trách thì trách hai con nhóc lì lợm kia đi_Kun nói rồi chỉ tay sang nó và Zan. Jin liền quất ánh mắt hình viên đạn sang nhìn bọn nó
 - Em chỉ muốn về đây ngủ thôi!_Nó vẫn thản nhiên trả lời mặc cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống nó của Jin
 - Còn em vì không muốn có cháu sớm nên mới đến thôi!_Câu trả lời của Zan đã khiến cho anh Jin và chị Rena mặt đã đỏ gì càng đỏ hơn. Cả 2 đồng thanh la lên
 - Cháu gì chứ?

- Mém tí nữa chúng ta có cháu rồi, phải không anh Rick? Tiếc thật đấy_Rina làm vẻ mặt tiếc nuối nhìn hần. Còn hần thì chỉ cười cười cho qua chuyện. Jin và Rena bị bọn nó chọc quê nên bỏ lên phòng, Cả bọn được một trận cười thật thoải mái. Đúng là bọn nó ác thật! Không có việc gì làm sao trời?

38. Chương 37

Đạo gần đây, không biết có chuyện gì mà bọn hần thường xuyên về nhà chứ không ở lại kí túc xá trường nữa. Cả bọn ai cũng rất thắc mắc. Ngay cả 2 bà chị thân yêu của bọn hần cũng chẳng biết gì. Chẳng biết buổi tối bọn hần làm gì mà hôm nào đi học cũng thấy mặt mũi bọn hần hốc hác, bơ phờ lắm. Nó nhìn mà thấy thương cho hần ghê luôn. Hôm nay cũng chẳng có gì khác, bọn hần vẫn vác cái bộ mặt đó đi học. Cái tính tò mò của nó làm nó bức bối. Nó quay ngoắt sang hỏi hần

- Có chuyện gì sao?

- Không có gì!

- Đạo gần đây sao cậu ỉu xìu vậy?_Nó chống cằm nhìn hần

- Lo lắng cho tớ sao?_Hần nở một nụ cười đều không còn gì đều hơn

- Tôi rồi hơi chắc! Không nói thì thôi_Nói rồi nó gục mặt xuống bàn. Hần vẫn cứ ngồi đó nhìn nó mà cười cười. Bỗng Kun từ bàn dưới chồm lên, ghé tai hần nói

- Con bé lo cho em lắm đấy! Có gì thì cũng đừng giấu nó

- Ừm._Hần gật đầu. Không cần nói hần cũng biết nó lo cho hần như thế nào. Sau khi quay trở lại, nó đã trở thành một con người khác, rất kiệm lời. Vậy mà hôm nay nó lại mở lời hỏi han hần, chuyện lạ nhưng có thật. Hần lay lay người nó

- Thật sự cậu muốn nghe?

- Không cần ép bản thân đâu_Nó vẫn gục đầu xuống bàn.

- Là chuyện của công ty papa tớ thôi! Sắp tới sẽ có cuộc họp triệu tập. Tớ phải giúp papa hoàn thành hồ sơ của công ty để còn kịp thời hạn

- Cuộc họp triệu tập?_Zan ở bàn trên quay xuống._Là gì thế?

- Đó là cuộc họp triệu tập do một cổ đông lớn mở ra. Nghe nói hơn một nửa các công ty lớn trên thế giới đều có vốn của người đó. Đó là chưa kể đến những công ty nhỏ đấy_Kevin chống cằm nói

- Vậy người đó có bỏ vốn cho công ty mình không anh?_Nó ngược mặt lên nhìn 2 anh nó

- Có._Kun trả lời

- Người đó giàu đến vậy sao? Em rất muốn diện kiến người đó đấy!_Jen thích thú reo lên

- Gin, anh cũng phải làm việc không nghĩ vì chuyện này sao?_Zan quay qua hỏi người yêu mình. Cái tên im lặng nhất từ này đến giờ

- Ừm. Nghe bảo trong cuộc họp tới sẽ xác nhập một vài công ty nên anh phải hoàn thành hồ sơ sớm. Một chết đi được_Gin uể oải nằm dài ra bàn

- Xác nhập? Là sao?_Lin thắc mắc

- Ngày hôm đó, những công ty nào không có khả năng đứng vững nữa sẽ được xác nhập vào công ty khác. Nói rõ là thanh trừng đó_Kun từ tốn giải thích_Cũng đúng thôi, chỉ cần người đó rút vốn đầu tư lại là coi như công ty đó hết tồn tại rồi

- Phải xin papa cho đi theo mới được_Keny reo lên

- Đúng đấy_Rey cũng góp lời

- Không biết người đó ra sao nhỉ?_Zeny xoa cằm bắt đầu tưởng tượng._Chắc cũng lớn tuổi rồi, phải là người có nhiều năm kinh nghiệm chứ không thường đâu
- Đến ngày hôm đó sẽ rõ thôi!_Nói rồi nó lại gục đầu xuống bàn và làm công việc cao cả là ngủ. Nó cũng đang rất háo hức chờ đến ngày đó-ngày triệu tập

39. Chương 38

Thời gian trôi thật mau, cuối cùng cũng đến ngày triệu tập. Hiện giờ cả bọn đã yên vị trong hội trường chính của công ty Mỹ Anh-công ty của mẹ đàn bà đó. Gia đình 3 người mẹ ta cũng có mặt ở đây.

- Sao vẫn chưa bắt đầu nhỉ? Đã đến giờ rồi mà_Lin khó chịu nhìn đồng hồ
- Chủ tịch của công ty JK vẫn chưa tới mà. Con đừng vội_Papa hần cười cười (Công ty JK là công ty đứng đầu thế giới.)
- Chủ tịch công ty JK cũng đến sao papa?_Hần ngạc nhiên nhìn papa mình
- Ừm. Chắc chắn sẽ đến. Vì là ngày triệu tập mà_papa hần ôn nhu nói
- Mọi người sẽ bắt nạt lắm đó_Papa Zan cười nói. Zan thì chỉ biết ngơ ngác nhìn papa mình
- Sao ả?
- Hôm nay là một ngày rất thú vị_papa nuôi của nó (papa của Rena và Rina) lên tiếng. Tất cả mọi người không ai hiểu hai vị chủ tịch này đang nói gì nữa. Sao lại thú vị cơ chứ?

“Cộp cộp” Tiếng gót giày va xuống sàn kêu lạnh lạnh. Một cô gái với mái tóc nâu đỏ được uốn thành những lọn nhỏ đang sải từng bước đến hội trường. Theo sau cô còn có 2 người nữa. Trên tay họ là những tập hồ sơ của tất cả các công ty lớn nhỏ. “Cạch” Cánh cửa mở ra, 3 con người bước vào.

- Giờ mới đến sao?_Kun hồ hững nói
- Sao...sao cô ấy..._Hần lắp bắp, mắt thì mở to nhìn người con gái đang đứng trên kia. Người con gái đó không phải ai khác mà chính là nó. Và người đi cùng với nó chính là Jin và Rena. Nó nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế sang trọng nhất. Mọi người ai cũng bất ngờ, ngay cả hai anh của nó cũng vậy. Vì chiếc ghế đó chỉ giành cho vị cổ đông lớn nhất ngồi mà thôi. Nó ngồi vào vị trí đó chẳng phải muốn nói nó là vị cổ đông đó sao? Mọi người hiện vẫn đang còn ngơ ngác vì nó. Gia đình nhỏ Mi Hà cũng chẳng khác hơn. Jin tiến đến chỗ Micro và nói
- Xin lỗi vì đã để mọi người đợi lâu. Tôi là Dylan Varone, tổng giám đốc của công ty JK, người sẽ chủ trì cuộc họp ngày hôm nay._Jin cúi đầu trước mọi người_Và xin giới thiệu với mọi người, cô Rose_Jin nói và chỉ tay vào nó_Chủ tịch của công ty JK và là cổ đông lớn của các công ty do các vị chủ tịch ở đây điều hành._ Mọi người lâm vào tình trạng hóa đá. Nó là chủ tịch công ty JK sao? Thật khó tin!
- Jen à, đánh tớ một cái đi!_Keny khều tay Jen. Jen thẳng tay đánh mạnh vào tay Keny làm cậu nhóc nhăn mặt nhưng không dám la lên
- Đau quá!
- Cậu bảo tớ đánh mà_Jen lém lỉnh nói
- Đánh nhẹ thôi chứ!_Keny cau rồi lại hướng mắt lên nhìn nó. Nó rời khỏi ghế và tiến về phía micro
- Lần đầu tiên mọi người gặp tôi phải không? Chắc ai cũng bất ngờ lắm_Nó cười khẩy
- Có thật cô là chủ tịch công ty JK? Làm sao cô có thể điều hành một công ty vững mạnh như thế trong khi cô còn quá nhỏ tuổi?_Một vị chủ tịch lên tiếng
- Không có gì là không thể, chỉ cần có năng lực. Và tôi đã chứng minh được điều đó. Tôi đã đánh bại tất cả các công ty ở đây để đưa công ty tôi lên đứng vị trí vinh dự nhất._Nó tự tin nói. Bắt đầu có những tiếng

ri rầm. Chung quy họ đều khen ngợi nó TUỔI TRẺ TÀI CAO. Chỉ có gia đình nhỏ Mĩ Hà là nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống. Nhưng bọn họ còn được ngồi ở đây trong bao lâu?

- Tôi cũng không muốn tốn nhiều thời gian thêm nữa. Theo như mọi người biết Rose, người nắm nhiều vốn nhất của hơn phân nửa công ty trên thế giới không ai khác chính là tôi. Và tôi có quyền xem xét và quyết định thanh trừng công ty nào không còn khả năng đứng vững. Và sau đây là danh sách những công ty bị thanh trừng. Những công ty đó sẽ được xác nhập vào các công ty khác._Nói rồi nó quay sang Jin và Rena. Hai người hiểu ý liền cầm lấy sắp hồ sơ rồi phân phát cho từng người. Trong danh sách có hơn 100 công ty bị thanh trừng. Một con số không nhỏ. Và trong số đó có công ty của mẹ con nhỏ Mĩ Hà. Nhìn thấy tên công ty mình trong đó, bà ta đập bàn đứng dậy

- Tại sao công ty tôi lại bị thanh trừng chứ?

- Cái đó phải hỏi bà thôi chủ tịch Phạm! Nếu công ty bà không làm ăn phi pháp, không vận chuyển vũ khí trái phép thì đâu đến nước này_Nó cười, một nụ cười nửa miệng

- Cô...cô đang nói gì vậy chứ?_Bà ta lắp bắp la lên

- Anh Jin à, ọi người xem đi_Nó quay sang Jin

- OK_Rồi Jin và Rena lại cầm lấy một sắp hồ sơ khác và đi phân phát ọi người

- Bà có thể thoát khỏi lưới cảnh sát nhưng không thoát khỏi tay tôi đâu

- Dám làm cả những chuyện này sao?_papa Gin thốt lên.

- Bà ta thì có gì không dám làm chứ?_papa Keny góp lời. Rồi lại thêm nhiều lời bàn tán khác. Nó vẫn đứng đó nhìn bộ dạng của 3 người nhà Mĩ Hà. Mặt mũi biết để đâu nữa chứ! Mà không, bọn họ đã mất mặt từ hôm đánh hôn rồi. Nó cũng phải công nhận độ dày da mặt của 3 người này rồi. Đạt cấp Lever Max chứ không vừa. Nó nhìn mọi người rồi nói tiếp

- Các công ty bị thanh trừng sẽ được đền bù một khoản xứng đáng riêng chủ tịch Phạm_Nó quay qua nhìn bà ta_Bà thì phải trả nợ cho tôi chứ!

- Tôi thì nợ gì cô?

- Cái ngôi trường của bà không đáng giá 500000 bảng anh đâu! Bà đã hứa sẽ trả đủ số tiền đó cho tôi mà. Đến lúc rồi đó!

- Vậy...vậy cô...cô chính là kẻ đã mua lại ngôi trường_Bà ta trợn tròn mắt lên tiếng. Sắc mặt biến đổi ngay lập tức

- Vâng! Nhưng tôi nghĩ giờ bà cũng không đủ tiền để trả đâu nhỉ? Nhưng dù sao có còn hơn không, tôi sẽ lấy tất cả những thứ còn lại của bà, nhà cửa, tiền bạc, công ty. Giờ bà không còn gì nữa_Nó ngẩng ặt nhìn bà ta. Bà ta chỉ là một con kiến dưới chân nó thôi! Dám động đến nó, không biết tự lượng sức mình

- Mày..._Bà ta như muốn bay lên chỗ nó, cào xé nó ra thành trăm mảnh vậy. Nhưng bà ta không thể làm vì bị Jin và Rena ngăn lại

- Tôi không ngờ một vị cựu chủ tịch như bà lại thốt ra từ đó._Nó mỉm rồi lại quay qua toàn thể mọi người_Cuộc họp đến đây là kết thúc. Cảm ơn mọi người đã đến đông đủ thể này_Nó cúi đầu trước mọi người. Mọi người cũng chẳng muốn tốn thời gian thêm nữa nên ai cũng đứng lên ra về. Gia đình nhỏ Mĩ Hà sau khi giành cho nó những ánh mắt yêu thương rồi cũng hậm hực bỏ đi. Bọn họ thì làm gì được nó?

- Một mỗi quá!_Nó uể oải vươn vai

- Tôi không ngờ cháu tôi lại giỏi đến vậy đây_Papa Keny đến vỗ vai nó

- Cháu của chú mà lị_Nó quệt mũi ra vẻ ta đây. Mọi người phải ôm bụng cười cho cái sự tự cao của nó

- Con dâu, con giỏi lắm!_papa hân ôn chăm lấy nó_Đúng là hậu duệ của nhà Kiwasato

- Hì, có gì đâu ạ!

- Em tưởng chị sẽ nói con dâu của papa mà lị chứ_Keny lè lưỡi trêu nó

- Cái đó là điều tất nhiên rồi!_Nó hất mặt
 - Vậy thì mau về làm vợ tớ đi sẽ được làm con dâu yêu quý của papa tớ liền à!_Hắn cười đều nhìn nó. Nghe hắn nói, nó bất giác đỏ mặt hết lên
 - Ai thèm làm vợ một tên dở hơi như cậu chứ!
 - Thôi thôi, đừng chọc con gái yêu quý của tôi nữa_papa nuôi nó cười cười. Nó thầm nhìn ông cảm ơn vì đã cứu nó ra khỏi cái vấn đề rắc rối đó
 - Mà mọi người đến đông đủ quá ta, tưởng nói đùa thôi chứ
 - Đùa gì? Cậu làm bọn tớ bất ngờ quá đấy!_Zan thúc tay nó
 - Giận em luôn, dám giấu bọn chị_Lin giận dỗi quay mặt đi chỗ khác
 - Xí, lớn tuổi rồi mà còn giận dỗi cứ như con nít không bằng_Nó bĩu môi ra vẻ
 - Người ta còn đang trong tuổi ăn tuổi lớn nha. Gì mà lớn tuổi chứ?_Lin quát
 - Mà Yui, sao em lại giấu bọn anh chuyện cổ đông hả?_Kun chống nạnh hỏi nó. Tất cả những người còn lại cũng lăm lăm nhìn nó làm nó lạnh sống lưng.
 - Sorry, đây là bí mật nội bộ. Mọi người bỏ qua lần này nhé!_Nó chấp tay xin lỗi với vẻ mặt hết sức cầu khẩn.
 - Tha cho em lần này. Sau này không được giấu mọi người bất cứ chuyện gì, biết chưa?_Kevin lên mặt dạy bảo nó. Còn nó thì chỉ biết nhỏ nhẹ mà vâng
 - Được rồi. Giờ chúng ta mở tiệc nào. Lâu lắm mọi người mới tụ tập đông đủ thế này mà_Jin lên tiếng chuyển chủ đề. Mọi người đồng loạt gật đầu rồi kéo về nhà nó
- Nhưng mọi chuyện đâu dừng ở đó. Tại một căn biệt thự không lớn cũng không nhỏ-nhà nhỏ Mĩ Hà đẩy mọi người
- Chẳng lẽ chúng ta chịu thua như thế sao? Giờ chúng ta biết sống thế nào? Chẳng lẽ phải đi ăn xin?_Nhỏ Mĩ Hà khóc lóc
 - Đừng bủn xỉn lên thế!_Bà ta quát lên
 - Giờ chúng ta làm gì đây?_Ông cự hiệu trưởng đan tay vào nhau lên tiếng. Vẻ mặt không giấu nổi sự lo lắng_Chúng ta có thể vào tù đấy. Con nhỏ đó đã điều tra ra hết rồi
 - Phải nhờ đến Hell thôi!_Mụ ta bật dậy.
 - Hell? Chẳng phải là người đứng đầu thế giới đêm sao? Sao mẹ quen được người đó?_Nhỏ Mĩ Hà ngạc nhiên
 - Mẹ không quen. Bạn của mẹ làm việc dưới trướng của Hell. Mẹ sẽ nhờ bạn mẹ giúp
 - Bạn em có đáng tin không?
 - Bây giờ không tin được ai cả. Hell chỉ là phần sau của kế hoạch sắp diễn ra thôi_Một nụ cười nham hiểm hiện trên môi mụ ta
- Rốt cuộc kế hoạch của mụ ta là gì? Sẽ còn nguy hiểm nào ập đến với nó đây?

40. Chương 39

Sáng hôm sau khi nó tỉnh dậy thì trong nhà đã không còn ai. Thầm nghĩ chắc mọi người đã đi học nên nó ung dung làm mọi việc cần làm rồi cũng cấp sách đến trường. Nhưng lạ một điều là, dù đã đến trường nó cũng không thấy bọn người kia đâu. Quái, nếu họ không đến lớp thì đi đâu được chứ? Nó đứng tựa lưng vào cửa suy nghĩ. Bỗng “Bốp” Có ai đó đập vào đầu nó. Nó choáng váng rồi bất tỉnh. Kẻ đó mang nó đi. Nó đã bị bắt cóc. 15’ sau đám người kia mới đến nơi

- Kể nào chơi khăm chúng ta vậy chứ?_Rey bực bội cất tiếng

- Tên đó mà để tớ tìm ra thì chỉ có nước chết_Keny siết chặt nắm đấm. Tình hình là bọn này nhận được một cuộc hẹn. Nếu là hẹn không thì chưa chắc bọn này đã đến. Cái kẻ hẹn bọn hắn có bảo là chuyện liên quan đến nó. Chuyện gì chứ chuyện có liên quan đến nó, dù là nguy hiểm đến mấy bọn hắn cũng phải tìm hiểu cho ra. Và trong một phút giây suy nghĩ hờ hợt mà bọn hắn đã bị lừa vào bẫy. Đến tận lúc này bọn hắn cũng không hiểu nổi nguyên do bị hẹn gặp như thế. Ngốc...Ngốc...Ngốc. Chỉ có một từ để diễn tả bọn hắn lúc này dù phải công nhận IQ của bọn hắn đạt mức 3 chữ số chứ không ít

- Mà sao giờ này Yui chưa đến nhỉ? Lớp cũng vắng tanh_Gin xoa cằm. Hắn thấy trong lòng bất an nên bấm số gọi cho nó nhưng kết quả nhận được là một giọng nói lạnh lót vang lên

- Thuê bao quý khách...

- Sao Yui lại khóa máy? Tớ thấy không ổn tí nào!_Zan ôm ngực lo lắng. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Jen cúi gằm mặt xuống đất. Nét mặt không giấu nổi sự lo lắng. Bỗng cô nàng phát hiện ra một vài chấm nhỏ ở trên đất. Mặt nhỏ trở nên trắng bệch. Nhỏ lấp bắp la lên

- Máu...Là máu!_Cả bọn đồng loạt nhìn xuống sàn. Nơi có những giọt máu đỏ thẫm còn vương lại

- Yui gặp chuyện rồi!_Kun khẳng định chắc nịch. Cả bọn bắt đầu đứng ngồi không yên. Họ lo cho nó. Giờ nó có sao không? Nó hiện đang ở đâu? Bỗng “tín tín”. Một tin nhắn đến điện thoại hắn. Mọi người ai cũng xanh mặt khi nhìn thấy người trong hình mới được gửi đến. Là nó. Nó đang bị trói, hiện đang bất tỉnh. Đầu còn be bét máu

- Trời ơi_Rina vội bịt miệng. Nước mắt cô nhóc chảy dài

- Khốn kiếp. Ai đã gây ra chuyện này cơ chứ?_Hắn buột miệng chửi thề. Không nói cũng biết, người lo lắng cho nó nhất chính là hắn. “Tín tín” Lại một tin nhắn khác

- Nếu muốn gặp lại con nhỏ này thì chiều nay 5h gặp tôi ở xyz

Hắn đọc tin nhắn rồi nhấn lại

- Được thôi! Nhưng nếu cô ấy có mệnh hệ gì thì các người lo chuẩn bị hòm đi là vừa

Sau đó, cả bọn lê xác về nhà. Ai cũng mệt mỏi. Trong lòng người nào cũng thầm cầu nguyện cho nó bình an vô sự

Trong khi đó, tại một căn nhà kho cũ nát. Nơi mà mẹ nó đã bị nhốt lúc trước. Nó từ từ mở mắt. Đầu nó đau, đau lắm. Mí mắt nó thì nặng trĩu.

- Mày tỉnh rồi à?_Nhỏ Mĩ Hà vênh mặt nhìn nó

- Là mày sao? Chơi bẩn quá đấy_Nó khề nhếch môi

- Là do mày ép tao thôi! Giờ mày đang ở trong tay tao đấy! Coi mày mạnh miệng được bao lâu!

- Mày định làm gì?

- Lấy mày để ép thiên hoàng giao tài sản và dùng mày để ép Rick kết hôn với tao_Nhỏ Mĩ Hà ưỡng ngực tự đắc

- Vậy thì kế hoạch của mày đổ vỡ rồi_Nó bỗng đứng lên làm nhỏ Mĩ Hà giật mình. Một cao thủ như nó đâu để bị bắt dễ dàng như vậy được

- Người đâu, bắt con nhỏ đó lại_Nhỏ Mĩ Hà hét lên nhưng khi bọn người kia vào đến nơi thì nó đã vọt chạy theo lối cửa sổ mất rồi. Bọn người kia lập tức đuổi theo nó. Nó cứ chạy chạy mãi. Nó bây giờ không có vũ khí, lại bị thương nặng như thế. Nếu trực tiếp đối đầu chỉ có nước chết mà thôi. Nhưng chạy như thế này cũng không được. Nó đang mất sức. Mắt nó hoa lên. Nó cứ chạy, chạy cho đến khi cụt đường. Trước mặt nó lúc này là vách biển. Nó nhận ra đây chính là nơi mà mẹ nó ra đi. Chẳng lẽ mẹ nó đang nhớ nó? Chẳng lẽ nó phải buông xuôi mọi thứ? Đầu nó đau, đau lắm. Nó quay đầu lại định trốn thoát nhưng hết đường rồi. Bọn người đó đã đuổi kịp nó. Nó lùi dần lùi dần, tay thì đưa lên ôm đầu. Bỗng nó phát hiện ra cái gì đó. Khóe môi nó khề nhếch lên. Nó xoay xoay bóng tai mình. Bóng tai của nó rất lạ nha. Nó có hai vòng,

loại này không có trên thị trường à, vì là do nó tạo ra mà. Bông tai này gồm hai đôi. Một cặp đấy. Nó có thể liên lạc với nhau. Và đôi kia hiện đang trong tay người bạn yêu quý của nó là Zan. Nó đang cố điều chỉnh bông tai để liên lạc với Zan. Vì phân tâm nên nó đã bị một tên tóm lại. Dùng tất cả sức lực còn sót lại, nó đẩy tên đó ra nhưng nó mất đà và rơi xuống vách đá. Vậy là ông trời không thương nó rồi. Nó khẽ nhắm mắt chờ cái chết đến với mình

- Mama con đến với mama đây!

Khi nó vừa tiếp xúc với nước. Đầu nó trở nên đau buốt. Nước biển làm cho vết thương của nó càng thêm đau. Nó đưa tay ôm chặt đầu. Cơn đau làm trí nhớ của nó quay về. Những kí ức vui vẻ bên hân nhanh chóng ùa về trong đầu nó. Lúc này nó muốn sống, muốn nói cho hân biết rằng nó đã nhớ lại rồi. Nhưng nó không thể. Trong làn nước lạnh buốt đó, nó dần dần thiếp đi. Nó...đang hôn mê hay đã...CHẾT

41. Chương 40

5h tại xyz

Lúc này bọn hân đã có mặt đông đủ, có cả papa của nó và hân nữa. 5' sau một đoàn xe chạy đến (nghèo mà còn chơi sang đây). Gia đình nhỏ Mĩ Hà ưỡng ngực bước xuống xe

- Là các người sao?_Thiên hoàng tức giận hét lên

- Gặp lại rồi nhỉ, chồng cũ của tôi?_Mụ ta ỏng ẹo thấy mà ghê

- Con gái của tôi đâu?

- Muốn gặp lại con nhỏ đó thì phải đáp ứng được điều kiện của tôi

- Điều kiện gì?_Hân đánh mặt hỏi bà ta

- Cậu nên lễ phép tí đi, con rể tương lai của tôi_Bà ta cười cười với hân

- Con rể? Ai là con rể của bà chứ?_Hân quát lên

- Nếu muốn gặp con nhỏ đó thì anh phải kết hôn với em_Nhỏ Mĩ Hà vênh mặt tự đắc

- Cái gì?_15 người bọn hân cùng hét

- Tùy anh thôi! Mạng sống của con nhỏ đó phụ thuộc vào quyết định của anh đấy!

Hân nắm chặt tay thành nắm đấm. Hân không có sự lựa chọn. Vì nó, hân phải cắn răng chịu đựng

- Được.

- Đó là quyết định của con trai tôi. Còn cô nếu muốn là cháu dâu của dòng họ tôi thì phải được sự công nhận của mọi người. Phải cho chúng tôi thời gian để thông báo_Papa hân đồng ý nói. Ông muốn kéo dài thời gian để tìm cách giải quyết. Ông không muốn con trai ông cưới người mà nó không yêu, lại là một con răn độc nữa chứ

- Một tuần. Tuần sau sẽ tổ chức lễ cưới cho bọn trẻ_Mụ đàn bà chua ngoa đó lên tiếng

- Được_Papa hân gật đầu mà lòng thầm mong sẽ tìm được cách giải quyết trong một tuần đó

- Và còn một chuyện nữa..._Ông hiệu trưởng lấp lửng

- Chuyện gì?

- Thiên hoàng kính mến, chẳng hay ông có thể nhượng lại toàn bộ tài sản cho bọn tôi_ông hiệu trưởng cười đều nhìn Papa nó. Papa nó cũng đã đoán biết trước được việc này nên không có gì ngạc nhiên

- Được thôi! Nhưng phải để tôi gặp con gái tôi đã_Nghe đến yêu cầu này của thiên hoàng gia đình nhỏ Mĩ Hà tái mặt. Họ biết kiếm đâu ra nó để cho thiên hoàng gặp chứ?

- Được thôi! Nhưng phải đợi sau hôn lễ của con gái tôi._mụ đàn bà đó mạnh miệng lên tiếng_Vậy nhá!_Rồi gia đình bà ta lên xe bỏ đi

- Con thấy lạ lạ sao ấy! Bọn họ lúc này có hơi lúng túng khi chúng ta đòi gặp mặt Yui_Zan khó hiểu xoa cằm

- Đừng lo quá!_Gin vỗ vai Zan. Rồi tất cả cũng quay về ngôi nhà xinh đẹp của nó. Vừa về đến nhà, hắn đã tọt lên phòng nó. Hắn cứ ở trong phòng nó suốt, nhìn ngắm ảnh nó mãi không thôi. Hắn đã si mê nó quá rồi.

- Yui à, vì cậu tớ có thể đánh đổi tất cả. Chỉ cần cứu được cậu!

Hắn nằm ăn vạ luôn trong phòng nó, không ăn không uống suốt mấy ngày liền. Dù mọi người có nói thế nào hắn cũng không nghe. Họ biết hắn đang lo lắng cho nó. Họ biết hắn đang đau khổ, bức bối vì sắp đính hôn với kẻ mà hắn không yêu. Nhưng hắn cứ như thế này thì sẽ ngã quỵ mất. Đến khi nó quay về, hắn có còn sức mà gặp nó không? Thật là...Mọi người ai cũng u sầu, ảo não. Nhà nó bây giờ trông thật thê lương. Những tiếng cười nói, đùa giỡn biến đi đâu hết rồi? Sao bây giờ chỉ còn lại nước mắt và nỗi đau thể này?

42. Chương 41

Một tuần cũng trôi qua, cuối cùng cũng đến ngày hôn lễ của hắn. Hắn đang u sầu ngồi trong phòng chờ. Chỉ một lúc nữa thôi, hắn sẽ xa cách nó mãi mãi, trở thành người có gia đình. Hắn mệt mỏi gục xuống bàn. Hắn thật sự không muốn cái đám cưới này diễn ra. Suốt một tuần qua, bọn hắn đã cho người theo dõi bọn người đó nhưng vẫn không thu được tin tức gì về nó. Đến nước này chỉ còn cách làm theo lời bọn người đó thôi. “Cạch” Cửa phòng mở ra và đám người lóc chóc kia bước vào

- Chú rể đẹp trai quá ta!_Kun tiến đến vỗ vai hắn

- Tiếc thật đấy, em không thể trở thành em rể của bọn anh rồi_Kevin bày ra bộ mặt tiếc nuối. Lòng hắn đã đau, sau khi nghe Kevin nói càng đau hơn. Bộ hắn muốn vậy chắc.

- Dù chị ghét cô vợ sắp cưới của em nhưng nể mặt em và gia tộc Trương nên chị sẽ tham dự đám cưới_Zeny ngoảnh mặt đi nơi khác nói

- Bọn em cũng vậy._Bộ tứ đồng thanh

- Nghe giống ép buộc quá!_Gin mặt nhăn mày nhíu nhìn 5 kẻ vừa phát ngôn

- Mọi người ra ngoài đi. Tôi muốn ở một mình_Hắn uể oải nói. Hắn chẳng dư sức đâu mà đôi co với đám người này. Cả bọn liền đi ra để lại mình hắn trong phòng. Hắn cứ ngồi đó gặm nhấm nỗi đau

Đến giờ bắt đầu hôn lễ, hắn mệt mỏi sải bước trên tấm thảm đỏ, vẻ mặt thì u ám hết chỗ nói. Rồi đến nhỏ Mi Hà, nhỏ khoác tay ba mình tươi cười bước vào. Papa nhỏ dẫn nhỏ đến trước mặt hắn và chờ hắn đưa tay để nhỏ khoác vào. Nhưng hắn chẳng thèm đưa tay ra đón nhỏ mà quay qua linh mục. Nhỏ Hà xấu hổ chỉ muốn độn thổ thôi. Hôm nay có biết bao nhiêu người đến tham dự vậy mà hắn lại hành động như thế? Hắn đâu có để nhỏ trong mắt đâu. Nhỏ Hà cũng chẳng dám biểu lộ thái quá. Nhỏ cũng quay mặt về phía linh mục. Vị linh mục bắt đầu đọc bản tuyên thệ

- Hôm nay chúng ta có mặt ở đây là để kết duyên cho cặp đôi trẻ này. Trước tiên là cô dâu. Cô dâu..._Linh mục đang nói thì bị tiếng “Rầm” làm ngắt quãng. Mọi người đều hướng mắt ra phía cửa-nơi có một cô gái đang đứng

- Dừng lại được rồi đấy!

- Yui?_Cả đám căng mắt nhìn nó. Hắn lấp lửng rồi nhanh chân chạy đến ôm lấy nó. Hắn ôm nó rất chặt cứ như nếu bỏ ra nó sẽ lại biến mất vậy

- Yui, cậu vẫn bình an. Thật tốt quá!_Hắn khóc. Suốt 1 tuần qua, không ngày nào hắn không lo lắng cho nó. Nhìn thấy nó thế này, hắn vui lắm. Vui đến nỗi nước mắt rơi thấm ướt cả mặt hắn

- Xin lỗi vì để cậu phải lo lắng._Nó vỗ lưng hắn như mẹ dỗ con ấy. Hắn cứ ôm nó như thế cho đến khi phát hiện ra dải băng trắng quấn đầu nó. Hắn đẩy nó ra rồi bắt đầu hỏi han

- Đầu cậu sao vậy? Sao lại quấn băng thế này?

- Mọi chuyện tớ sẽ nói sau. Còn bây giờ thì phải giải quyết đám người này đã_Nó đẩy hắn sang một bên mà không hề nhận ra hiện tượng đơ toàn phần của hắn

- Ế, Yui vừa xưng tớ-cậu với mình sao?_Hắn đơ vì cái chuyện ấy đấy. Vì trước giờ nó vẫn xưng tôi gọi cậu với hắn, lần này quay về đột ngột đổi cách xưng hô nên làm hắn hơi ngạc nhiên. Vội lắc lắc đầu cho trôi suy nghĩ, hắn lại tập trung vào nó-người con gái hắn yêu

- Mày...mày chưa chết sao?_Bà ta lấp bắp

- Chết? Tôi sống dai lắm! Tôi chưa trả xong nợ với bà mà, sao tôi lại chết được?_Nó cười khẩy

- Nhưng rõ ràng mày đã rơi xuống vách đá rồi mà_Giờ đến lượt nhỏ Mĩ Hà lên tiếng

- Thì sao? Đâu có ai bảo rơi xuống vách đá đó sẽ chết! Là do các người nghĩ thế thôi! À, tôi có một người rất muốn ra mắt mọi người đây_Nó cười tươi, nụ cười đã biến mất sau một thời gian khá dài._anh 2, anh 3, em có quà cho anh đây_Kun và Kevin ngạc nhiên nhìn nó. Nó quay người ra cửa

- Zan, đưa người đó vào đi

Từ ngoài cửa, Zan và một người phụ nữ bước vào

- Mama!_Kun và Kevin sau một hồi tiếp thu hình ảnh con người trước mặt thì hét lên rồi chạy đến ôm lấy người phụ nữ đó-người mà bọn nó gọi là mẹ

- Sao...sao..._Mụ đàn bà đó chết điếng. Còn nhỏ Mĩ Hà và ba ả thì chờ người ra

- Bất ngờ lắm phải không? Mẹ tôi phúc lớn mạng lớn lắm, không dễ chết vậy đâu

- Coi như bọn mày may nhưng lần này thì không được may mắn như thế nữa đâu. Hôm nay sẽ là ngày chết của các người_Nhỏ Hà vênh mặt tự đắc

“Rầm soạt bịch” Hàng loạt tiếng động vang lên. Mọi người trong phòng bắt đầu nhao lên

- Có chuyện gì vậy?_Zan lo sợ ôm lấy Gin

- Người của Hell đã bao vây nơi này rồi!_Bà ta khoanh tay trước ngực tỏ vẻ tự đắc nói

- Hell?_Bộ tứ đồng thanh.

- Hell là kẻ đứng đầu thế giới đêm mà. Sao họ lại ở đây?_Gin cũng ngạc nhiên không kém. Kiểu này thì tiêu rồi

“Rầm” Cánh cửa lại bị đập ra lần nữa, một người thanh niên trẻ tuổi, cỡ bằng bọn nó hoặc trẻ hơn cũng có, dẫn đầu một toán người tiến về phía mụ ta

- Dì à, cháu đến rồi

- Oh Casty, cảm ơn cháu nhiều nhé! Gửi lời cảm ơn của ta đến mẹ cháu luôn nha_Mụ đàn bà đó cười tươi.

- Vâng. Giờ làm gì đây ạ?

- Bắt hết tất cả người ở đây cho dì

- Vâng!_Rồi tên đó quay qua đám đàn em_Bắt tất cả

- Dừng tay lại._Giọng nói lạnh lùng của nó vang lên. Casty sùng cồ lên khi có người dám ra lệnh ỉnh

- Kẻ nào to gan, dám ra lệnh cho ta hả?

- Cas, nhóc mới là kẻ to gan đấy!_Nó tiến đến đứng trước mặt Casty. Casty vội tái mét mặt. Cái biệt danh Cas ấy chỉ có một người gọi thôi. Và người đó không ai khác chính là Hell. Dù không biết mặt Hell như thế nào vì Hell luôn đeo mặt nạ nhưng cậu nhóc đâu còn lạ gì cái giọng lạnh tanh đó của Hell

- Ô, đại tỷ_Cas cúi đầu trước nó. Tất cả mọi người lâm vào tình trạng đông cứng khi hai tiếng đại tỷ vang lên (trừ bộ tứ, Rena và Jin nhá)
- Từ khi nào nhóc dám lộng quyền thế hả?_Jin khoanh tay trước ngực hỏi
- Không phải như mọi người nghĩ đâu. Em đã cố liên lạc với các sư huynh sư tỷ mà không được. Vì dì Anh (mẹ nhỏ Hà) đang cần người nên đã nhờ đến mẹ em. Họ là bạn thân nên em không thể không giúp_Casty bày ra bộ mặt hối lỗi
- Vậy nhóc có biết kẻ nhóc gọi là dì kia có thâm thù với chị không?_Nó đay nghiến nhìn cậu nhóc
- Em không biết chuyện đó. Em xin lỗi_Casty rớt rít xin lỗi nó
- Được rồi. Chị không trách. Đứng lên đi.
- Vâng
- Chị không muốn nhóc dính líu tới chuyện này. Dù gì mẹ nhóc cũng là bạn của bà ta, sẽ khó cho nhóc lắm. Nhóc về đi
- Vâng ạ_Casty cúi đầu trước nó rồi bỏ đi.
- Yui, cậu là Hell hả?_Zan khều tay nó. Trên mặt cô nàng vẫn còn in rõ sự bất ngờ
- Ủm.
- 3 người đó giải quyết sao đây chị?_Keny hỏi. Mắt thì liếc sang nhìn 3 kẻ đang run như cây sậy kia. Tính tóm gọn người ta lại bị người ta tóm gọn. Cái này gọi là gậy ông đập lưng ông đây
- Bắt nhốt vào nhà kho của Hell._Nó lạnh lùng nói.
- Nhà kho? Ý chị là nhà kho ở Anh?_Keny tròn mắt hỏi nó.
- Ủm._Khuôn mặt nó lạnh tanh. Hàn khí bốc ngút trời
- Chị, chị tính cho bọn họ thử sức sao? Nếu không sao lại đem qua đó?_Rey tái mặt thốt lên. Nhà kho đó có gì mà cậu nhóc lại phản ứng như vậy nhỉ?
- Tùy hứng. Làm đi_Rey định nói gì đó nhưng phải im bặt khi thấy sát khí tỏa ra từ nó. Sắc mặt của Keny, Rina, Jen, Rena và Jin cũng chẳng khác Rey là mấy.
- Cứ làm theo lời con bé đi!_Jin nhắm mắt lại. Cánh cửa địa ngục đã mở ra để chào đón gia đình nhỏ Mĩ Hà rồi. Không biết dưới đó vương ca trừng trị những kẻ như mẹ con nhỏ Hà ra sao chứ trên này, chắc khó mà sống nổi mà chết cũng chẳng xong.
- Làm theo lời đại tỷ đi_Keny quay ngoắt sang bọn đàn em nói
- Vâng, thưa bác hộ vệ_Đám đàn em đồng thanh rồi dẫn 3 người nhà Mĩ Hà đi
- Bắc...Bắc hộ vệ?_Lin lắp bắp lên tiếng. Nhỏ vẫn chưa tiêu hóa được mọi chuyện. Thật khó tin. Nó tiến đến micro và nói lớn
- Xin lỗi mọi người. Hôm nay sẽ không có đám cưới nào cả. Xin lỗi vì đã làm tổn thời gian của mọi người
- Mọi người cũng chẳng nói gì đứng lên ra về. Tất cả những quan khách đến đây phần lớn đều là người trong gia tộc của hần nên ai cũng hiểu và mừng cho nó và cho đứa cháu trai duy nhất của họ. Mọi chuyện đã êm xuôi. Chỉ trong vài phút, mọi người đã về hết, chỉ còn lại đám người bọn nó
- Ông trời đã không đứng về phía bà Mỹ Anh đó rồi! Bà ta đã chuẩn bị mọi thứ nhưng cuối cùng chưa kịp chiến đấu đã vội ngã xuống_Zeny bó tay sau lưng, ngửa mặt lên trời nói
- Do bà ta chọc nhầm người thôi!_Kevin ôm ngang eo Zeny cười tươi
- Nè anh 3, tình cảm quá rồi đấy!_Nó giật giật áo Kevin
- Gì? Em cũng có thể giống anh mà!_Kevin nói mà mắt thì liếc liếc sang hần. Nó bắt giắc đỏ mặt. Lại nghĩ không biết bắt chuyện với hần như thế nào đây

- Con dâu của ta, con bình an quay về thật là may quá!_Mama hân bước đến ôm chầm lấy nó. Nó cũng rưng rưng nhìn bà.
- Con xin lỗi. Con đã để mọi người phải lo lắng rồi
- Tiểu Tuyết, già rồi sao còn mít ướt thế hả?_Mẹ nó cất giọng cười cợt mẹ hân
- Za con kia, tuy già nhưng tớ còn dư sức để đánh cậu đấy nhá!_Mẹ hân giờ nắm đấm hăm dọa. Gì vậy nè? Có thật đây là 2 người đang ở độ tuổi trung niên không? Sao lại giống con nít thế này? Cả bọn nhìn cảnh đó chỉ biết ôm bụng cười ngặt nghẽo
- Thôi, hai quý phu nhân cho tôi xin. Sao chúng ta không về nhà rồi nói chuyện. Chắc anh bạn già của tôi sẽ vui lắm khi thấy vợ yêu của mình còn sống như thế này đây!_papa hân nhảy vào can
- Zan đã báo rồi ạ! Chắc papa và bà đã đến nhà cháu rồi (nhà ở đây)_Nó cười tươi nói
- Tớ chưa báo! Tớ muốn tạo bất ngờ cho họ nên chưa nói gì cả. Tớ chỉ bảo với bà là đến nhà cậu ở Nhật thôi!_Zan gãi đầu nhìn nó.
- Ý cậu là giờ chúng ta phải thân chinh qua Nhật à?_Nó méo mặt nhìn Zan. Nó mới trở về, chưa khỏe giờ lại phải đi nữa sao?
- Sắp được về Nhật rồi. Vui quá!_Bộ tứ reo lên. Đã một thời gian dài bọn nhóc này xa quê hương rồi. Giờ được về thăm nhà, tất nhiên không còn gì vui bằng rồi.
- Yui, chúng ta về nhà thôi! Cũng lâu rồi mẹ chưa về lại đó mà!_Kun thúc tay nó rồi chuyển ánh mắt yêu thương nhìn mẹ mình
- Thì em có nói gì đâu! Chúng ta về thôi!_Nó hững hờ bước đi đầu. Nhưng đi chưa được hai bước thì nó phải khựng lại khi nghe Lin nói
- Yui, Về đến nhà, em phải kể rõ mọi chuyện ọi người nghe đấy! Và còn bao nhiêu chuyện em giấu bọn chị nữa._Lin nói mà cổ tình nhấn mạnh chữ giấu làm nó lạnh sống lưng. Cô nàng đang giận nó vì giấu nhem vụ Hell đây mà. Bỗng dưng nghe Lin nói xong, nó không muốn về nhà nữa. Nó sẽ lại bị tra khảo cho coi. Nuốt cho trôi cục nghẹn mắc ở cổ, nó cố nở một nụ cười thật tươi với mọi người rồi tiếp tục bước đi. 30' sau, có một chiếc thuyền cơ đến và đưa tất cả bọn nó đến xứ sở hoa anh đào

43. Chương Cuối

Chương cuối:

Sau một tiếng dài ngồi máy bay, cuối cùng bọn nó cũng đến được nơi cần đến. Nhà nó có một sân rộng để làm nơi đáp máy bay, lí tưởng thật.

- Woa, về nhà rồi! Papa ơi._Nó reo lên rồi chạy như bay vào nhà. Mọi người vẫn ngược nhìn theo nó. Một nụ cười rạng rỡ hiện trên mặt của mỗi người. Hân nhìn bóng dáng nó chạy đi mà thầm nhủ
- Cô bé ngày xưa rốt cuộc đã quay về rồi. Cô bé của sự hồn nhiên và vui tươi. Nó lảng xảng chạy vào phòng khách-nơi có hai con người đang u sầu ngồi đó
- Papa ơi, bà ơi!_Nó gọi hai người rồi nhanh chân nhào tới ôm lấy papa và bà mình
- Ó Yui? Là cháu sao?_bà nó rưng rưng
- Yui? Sao con thoát ra được? Con không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?_Thiên hoàng cuống quýt hỏi nó. Khi thấy vết thương trên đầu nó thì ông càng hốt hoảng hơn. Nó cảm động trước sự lo lắng của 2 người giành cho nó, nó bật khóc. Nó buông hai người ra rồi lắc đầu lia lịa
- Con không sao. Con xin lỗi, chắc papa và bà đã lo lắng cho con nhiều lắm
- Cháu của bà bình an quay về là tốt rồi!_Bà nó khóc ròng. Đã đến độ tuổi 60 rồi mà còn phải chịu nhiều nỗi lo sợ thế này, thật quá sức chịu đựng với bà. Đầu tiên là nghe tin con mất tích, sau đó là con chết và đến cháu bị bắt cóc. Lo sợ nối tiếp lo sợ. Bà tưởng chừng như không gượng dậy nổi

- Tôi biết thế nào cũng khóc lóc thảm thiết mà_Papa hần đẩy cửa bước vào. Papa nó tròn mắt nhìn đoàn người trước mặt
 - Sao mọi người lại đến đây? Chẳng phải hôm nay là đám cưới của Rick sao?
 - Đám cưới gì ạ? Cô dâu của con ở đây thì sao mà làm đám cưới được ạ?_Hần cười cười rồi tiến đến bên nó
 - Ôi má ơi, gớm quá! Cô dâu nữa chứ!_Gin lè lưỡi trêu hần. Hần như muốn nhảy dựng lên vì thằng bạn chí cốt này
 - Cậu nhớ đấy! Cậu mà thử tình cảm hay sến một lần đi. Tớ sẽ chọc cho cậu bỏ luôn
 - Thách cậu đấy!_Gin tiếp tục lè lưỡi.
 - Thôi đi hai ông tướng. Đây không phải là lúc để hai cậu cãi nhau đâu!_Zan chen vào ngăn bọn hần. Nó sau một hồi cười lẫn lộn bỗng bỗng tỉnh. Nó quay sang bà và papa mình mà nói
 - Con có một người muốn bà và papa gặp nè. Sau khi gặp nhớ thưởng tiền cho con nhé!_Nó lém lỉnh nói rồi chạy vào đám đông và kéo tay mẹ nó ra. Papa và bà nó như chết đứng tại chỗ. Bà nó tuy chưa được gặp mẹ nó nhưng đã từng xem ảnh của mẹ nó rồi.
 - Thiên...Thiên Nhi? Là...là em sao?_papa nó lắp bắp
 - Vâng. Là em._Mẹ nó cười tươi
 - Con...còn... còn sống thật sao?_Bà nó che miệng.
- Mẹ nó giờ mới để ý đến bà
- Bà là...
 - Ta...ta...ta là mẹ con đây. Người mẹ đã để thất lạc con trong trận hỏa hoạn năm đó đây_Nước mắt bà rơi lã chã. Tình mẫu tử lại dâng lên. Sau bao nhiêu năm xa cách, cuối cùng họ đã được gặp nhau rồi
 - Mẹ ơi._Mẹ nó nhào tới ôm lấy bà. Dù đã bao nhiêu tuổi. Dù đã già bao nhiêu thì khi được ở bên mẹ thì mẹ nó vẫn cứ như một đứa con nít không hơn không kém. Với mẹ nó, một người đã thiếu thốn tình cảm gia đình ngay từ nhỏ thì việc gặp mẹ thế này đối với bà là một niềm vui không thể tả. Tất cả mọi người nhìn cảnh tượng trước mặt mà cảm động đến nỗi rơi nước mắt. Họ vui thay cho gia đình nó. Cuối cùng gia đình nó cũng được đoàn tụ rồi. Trong lúc mọi người đang mải mê khóc thì nó lén bỏ lên phòng và hần vẫn luôn dõi theo nó. Sau chuyện lần này, hần đã đúc kết được một kinh nghiệm rất lớn. Phải luôn dõi theo nó nếu không nó sẽ lại gặp chuyện chẳng lành. (Kinh nghiệm lớn lao dữ). Nó lên phòng rồi lục tung tất cả mọi thứ. Nó tìm xem còn bộ đồ nào để mặc không nhưng kết quả là chẳng có gì. Toàn bộ đồ của nó đã được nó khuôn sang Anh hết rồi. Nó thở dài chán nản. Chẳng biết bộ đồ này nó mặc từ bao giờ nữa. Tính đến nay đã là ngày thứ 3 rồi (Chị này ở dơ thật đấy). Nó đang trầm mặt thì nghe có tiếng Zan gọi
 - Yui, cậu xuống đây đi!
 - Gì vậy?_Nó chạy ra lan can hỏi
 - Xuống đây và giải thích mọi chuyện_Lin chống nạnh nhìn nó
 - Mama, mama kể cho họ nghe đi. Con là người không thích nói nhiều!_Nó chuyển ánh mắt cầu khẩn nhìn mẹ nó nhưng đáp lại nó chỉ là cái nhún vai của bà. Nó thở dài.
 - Phải tường thuật lại nữa sao? À mà Zan này, cậu có đem theo quần áo không? Tớ quên đem rồi.
 - Quần áo hả? Có nhưng chỉ toàn là váy thôi!_Zan hồn nhiên nói
 - Váy hả?
 - Ừ. Sao?
 - Thôi kệ, lấy cho tớ mượn một bộ đi. Bộ này tớ mặc lâu rồi. Tí rảnh rồi đi mua đồ sau_Nó mệt mỏi lê bước xuống chỗ Zan
 - Yui, em mặc váy hả? Chẳng phải em không thích mặc thứ đó sao?_Rena tròn mắt nhìn nó

- Vậy chị có đồ bộ không , thưa chị?_Nó hỏi vặn lại Rena. Rena lắc đầu. Toàn mấy cô nàng thích ăn diện, đào đâu ra quần. Mấy cô nàng này chỉ mặc quần vào những lúc đánh nhau thôi à.
- Biết vậy nên em mới không hỏi đó._Nó ngán ngẩm. Nó tiến lại chỗ Zan lấy cái váy màu hồng phấn trên tay Zan rồi bỏ lên phòng. Nhỏ Zan rất thích màu hồng nên hơn phân nửa đồ của nhỏ toàn là màu hồng.
- 30' sau, nó bước xuống (Chị này tắm lâu thật). Nó vận trên người bộ váy voan hồng dài ngang đùi của Zan. Trông nó bây giờ thật dịu dàng và nữ tính làm sao! Vừa trông thấy nó, tim hấn đập rộn lên. Mắt thì chăm chăm nhìn nó không thôi. Hồn hấn giờ đang phiêu bạt phương nào rồi. Những người khác thì có khá hơn một tí nhưng ai cũng mắt tròn mắt dẹp nhìn nó. Ngay cả Jin và Rena dù đã thấy nó mặc váy trên 2 lần rồi nhưng cũng khá ngạc nhiên
- Oh my god, là cậu hả Yui?_Zan tròn mắt nhìn nó. Nó thấy biểu hiện của Zan thì lại nhìn mình từ trên xuống dưới
- Có gì không ổn sao?
- Không, không. Cậu mặc váy đẹp thế sao lâu nay không mặc?_Zan hỏi vặn lại nó
- Không thích. Vương.
- Chị thật bó tay cho em đó Yui. Con gái mà không mặc váy lại đi mặc mấy cái quần ôm sát người đó_Zeny lắc đầu ngán ngẩm vì nó
- Đây nhá, mặc quần cho dễ hoạt động nè, dễ chạy nhảy nè. Mọi người cũng biết tính em không thích ở yên một chỗ, làm tiểu thư dài cát rồi. Mặc váy không hợp_Nó biện minh. Cả bọn phải phục nó sát đất. Cái lí do này có thể chấp nhận không?
- Thôi thôi, được rồi Yui. Cháu hãy ngồi xuống rồi kể mọi chuyện cho bà và mọi người nghe đi_Bà nó cười hiền với nó. Nó lon ton chạy đến bên bà. Vừa định ngồi xuống thì nó bị bà ngăn lại
- Cháu qua chỗ cháu rể ngồi đi
- Hử? Sao lại qua đó ạ?
- Chỗ bà chặt rồi
- Chậc...Bà không cần đuổi khéo cháu đâu._Nó tặc lưỡi rồi lon ton chạy đến ngồi xuống bên hấn. Hấn cười cười nhìn bà nó cảm ơn.
- Rồi Yui, kể lại mọi chuyện đi_Papa nó thúc
- Từ từ đã nào. Cháu phải uống nước, ăn trái cây đã chứ_Nó lém lỉnh nói
- Cái con bé này, mọi người sốt ruột lắm rồi đấy_Kun mất kiên nhẫn hét lên
- Xì, anh 2 làm gì dữ vậy. Em sợ nên quên hết mọi chuyện rồi_Nó mắt nhắm mắt mở nhìn Kun. Còn Kun thì cố nén cơn tức giận để không bay đến mà dạy dỗ nó
- Em...em giống với anh đó hả?
- Hạ hỏa, hạ hỏa. Cháy nhà bây giờ! Chị 2, chữa cháy gấp gấp_Nó la lên. Mọi người phải bật cười thành tiếng vì cái tính nghịch ngợm của nó. Chẳng ai còn nhận ra cô gái Yui lạnh lùng của ngày trước đâu cả.
- Thôi Yui, cậu mau kể lại mọi chuyện đi. Rốt cuộc một tuần qua đã xảy ra chuyện gì?_Hấn ân cần bảo nó. Nó nhìn hấn rồi bỗng trở nên nghiêm túc hấn. Nó bắt đầu kể lại mọi chuyện
- Đúng là con đã bị bọn chúng bắt nhưng đã thoát được
- Vậy sao em không về gặp bọn anh_Jin chống cằm hỏi nó
- Về được mới lạ đấy. Chính bản em cũng chả biết mình ở đâu nữa mà_Nó thở dài
- Ý em là sao?_Kevin khó hiểu nhìn nó

– Em bị bọn chúng đánh lén nên mất máu hơi nhiều. Không còn sức chiến đấu nên em phải bỏ chạy. Và chẳng biết ra sao mà em lại chạy đến vách biển nơi mà mẹ đã từng rơi xuống rồi em cũng rơi xuống đó luôn. Đến lúc mở mắt thì đã gặp mẹ rồi. Mọi chuyện còn lại xin hãy hỏi bà Triệu Thiên Nhi ấy_Nó ngã người ra ghế

– Sao em lại cứu được Yui? Sao em còn sống mà không về tìm anh? Nếu em còn sống thế này vậy thì thể mà cảnh sát tìm thấy là của ai? Sao..._Papa nó hỏi một lần làm cả bọn cũng choáng váng nói chỉ đến mẹ nó

– Từ từ nào. Để em trả lời từng câu nhé! Theo thứ tự thời gian nè. Sau khi rơi xuống biển thì em bị sóng đánh vào một hòn đảo và được một người phụ nữ cứu mang. Em đã tìm mọi cách để liên lạc với mọi người nhưng không được. Hòn đảo đó rất ít tàu thuyền qua lại. Thông tin liên lạc thì không có. Người dân trên đảo thì chỉ toàn là người già, phụ nữ và trẻ em. Còn đàn ông thanh niên thì vào đất liền cả rồi. Cuộc sống trên đảo hoàn toàn tự cung tự cấp nên không có tàu thuyền nào tấp vào đảo cả. Vì thế, dù có muốn liên lạc với mọi người đến đâu, em cũng không thể làm được. Rồi một ngày có một chiếc tàu cập bến đảo. Em đã vui mừng chạy ra xem nhưng sau đó em nhận ra những kẻ trên chiếc tàu đó là người của mẹ ta. Đám người đó đang đi tìm em. Từ sau hôm đó em không còn dám liên lạc gì về nữa. Cứ ở mãi trong nhà. Sau đó vài ngày người dân trên đảo phát hiện ra thì thể một phụ nữ đang trong quá trình phân hủy. Và em đã mượn thi thể người phụ nữ đó để giả thành em. Sau đó lại cho trôi dạt theo con sóng. Em chỉ muốn đánh lừa mẹ ta rằng em đã chết để mẹ ta không tìm kiếm em nữa. Và từ ngày hôm đó, chẳng còn một chiếc tàu nào cập đảo nữa. Em biết kế hoạch của em đã thành công và em cũng biết chắc mọi người đang đau khổ vì em đã chết. Em xin lỗi nhưng không còn cách nào khác. Cách đây 5 ngày, người dân trên đảo đã phát hiện ra Yui đang trôi dạt trên biển. Con bé cũng giống em, bị sóng đánh dạt đến đó. Đầu nó thì be bét máu. Mặt mày thì trắng bệch trông như người đã chết vậy. Em đã rất hốt hoảng khi vừa trông thấy nó. Nhưng may sao nó vẫn còn sống. Trên đảo có một ông bác sĩ già khá mất tay. Ông ta đã giúp con bé cầm máu và băng bó vết thương. Nó hôn mê suốt 2 ngày mới tỉnh lại đây

@

– Yui, chị bị thương ở đâu sao? Có nặng không?_Jen lo lắng nhìn nó

– Lúc đó thì có bây giờ thì không_Nó nhàn nhạt nói

– Nhìn cái kiểu đùa giỡn của nó lúc này thì đau đốn gì nữa!_Kun xĩa nó. (Anh này giận dai)

– 2 khách em đây à?_Nó nhướn mày hỏi Kun

– Không nói với em. Mama, vậy sao 2 người về được đây. Chẳng phải không liên lạc được sao?

– Bơi về chứ sao?_Nó nhảy vào miệng Kun ngồi. Kun sừng cò lên

– Nay, anh không giận nhá!

– Là Zan đến đón mẹ

– Zan, sao em biết nơi mẹ và Yui ở mà đến đón hay vậy?_Zeny quay sang hỏi Zan

– Nhờ cái này_Zan nói rồi đưa đôi bông tai lên. Mọi người trố mắt nhìn đôi bông tai đó

– Là sao?

– Bông tai đó gồm hai đôi. Em đôi, Zan đôi. Chúng có thể bắt liên lạc với nhau đấy_Nó bật dậy nói_Mọi chuyện là như thế đấy

– Một tuần qua, bọn em lo cho chị đến đứng ngồi không yên đấy!_Keny tỏ vẻ cún con. Nhìn cưng ghê cơ_Chị phải đền bù đi

– Đền gì bây giờ?

– Chị khao một bữa nhé!_Rey reo lên

– Ok. Mà Keny, Rey, 2 em không định về thăm pama à (pama 2 chàng này ở Nhật)

– Về, về chứ!_Nói rồi 2 nhóc bỏ đi.

– Thôi cháu go to bed đây ạ. Buồn ngủ quá!_Nó che miệng ngáp dài. Nó đã mệt mỏi suốt mấy ngày nay rồi. Đầu nó lại ỉnh ỏi cứ như có con chim gõ kiến đang gõ lách cách trong đó vậy. Nó cúi chào bà nó, pama nó và pama hấn rồi quay lưng bước đi. Nhưng đi chưa được bao lâu thì bị Lin gọi lại

@

– Yui, chưa xong đâu_Nghe giọng điệu của Lin thì nó cũng biết cô nàng định nói đến chuyện gì. Nó nở một nụ cười gượng rồi quay lại nhìn Lin

– Có chuyện gì vậy chị?

– Hell, là sao?

– Đúng rồi hell sao lại là cậu?_Sau khi nhớ ra chuyện cần hỏi, hấn ngược mặt lên nhìn nó. Nó lại yên vị bên hấn lần nữa.

– Cái đó à? Có gì đâu? Cũng giống cậu thôi bang chủ Halfmoon à_Nó đá đểu

– Cậu là người đứng đầu thế giới ngầm mà ai cũng kính nể sao Yui?_Gin há hốc nhìn nó_Tớ vẫn không thể nào tin nổi đó là sự thật

– Vậy em hãy tin đi_Jin vắt chân hình chữ ngũ nói

– Anh là gì trong Hell?_Zan quay qua nhìn anh mình

– Jin và Rena là hai hộ pháp còn bọn nhóc kia là tứ hộ vệ_Nó trả lời thay Jin_Không có gì cả đâu. Mọi người đừng quá ngạc nhiên. Cũng chỉ là một bang hội mà thôi. Số lần tôi đến bang còn ít hơn số lần tôi về đây mà

– Vậy cậu đến bang được bao nhiêu lần?_Hấn mở to mắt nhìn nó. Hấn nhớ không lầm thì từ khi nó đi, nó chỉ về đây đúng 2 lần. Và đáp án của nó là

– Một

– Cái gì?_Cả bọn hét lên (trừ những người lớn ra)

– Đúng vậy đấy! Nó chỉ đến bang chỉ đúng một lần duy nhất là ngày hợp nhất hay gọi là ngày thành lập. Còn những chuyện rắc rối trong bang đều do một tay bọn này giải quyết. Giỏi lắm thì nó gọi cho Cas rồi chỉ bảo công chuyện cho cậu ta làm thôi_Rena vừa nhấp chén trà vừa nói

– Em như thế thì lấy ai dám phục tùng em chứ? Bọn họ sẽ tạo phản thôi!_Zeny nói

– Họ dám sao? Cho vàng họ cũng chẳng dám tạo phản đâu_Rina im lặng này giờ cuối cùng cũng cất tiếng rồi

– Nhà kho ở Anh có rất nhiều trò chơi đấy. Nào là chông, gai, rào điện, ong độc, kiến, rắn, sư tử,... Nhiều lắm. Tên nào dám tạo phản thì cho vào đó thử sức sẽ OK ngay. Một khi đã vào đó rồi thì chỉ có 2 con đường. 1 chết, 2 sống và tiếp tục đi theo Hell. Còn kẻ nào muốn rút chỉ cần nói một tiếng thì Ok, em có thể đi_Jen tiếp lời

– Nhà kho đó ghê gớm vậy sao?_Zeny rùng mình hỏi

– Hì, cái đó bọn em bày ra để dọa người thôi! Chưa có ai thử cả. Tất cả những thành viên của Hell sau khi nhìn thấy những thứ đó thì nổi cả da gà rồi. Ai dám tạo phản chứ_Jen cười trừ

– Nhưng lần này đã có kẻ làm vật thí nghiệm rồi_Jin nhếch môi

– Ý cậu là 3 người nhà mụ ta_Kun tỉnh ý nói

– Chính xác_Jin búng tay cái tách

– Yui, con tính làm gì họ?_Mẹ nó e dè hỏi. Bà biết nó không phải là người độc ác. Dù nó là Hell gì đó nhưng nó là một người nhân hậu, nó sẽ không để 3 người đó nếm trải những cực hình đó đâu

– Chưa biết ạ. Chắc cho họ thử thôi!

- Con tha cho họ đi. Đưa họ ra pháp luật là được rồi_Bà nhẹ nhàng khuyên bảo nó
 - Họ đã làm biết bao nhiêu chuyện có lỗi với mẹ như thế mà mẹ vẫn tha cho họ sao?_Nó vẫn bình thản đối đáp mẹ nó. Nó chỉ muốn biết suy nghĩ của bà thôi
 - Sống không nên thù hằn con à!
 - Con nói vậy thôi! Con sẽ làm theo lời mẹ ạ. Con cũng chẳng muốn chấp làm gì. Nếu làm vậy thì con có khác gì họ đâu_Nó ngửa mặt lên nhìn trần nhà.
 - Cậu suy nghĩ đúng lắm_Hắn vỗ vai nó. Nó nhìn hắn rồi cười thật tươi. Giờ nó cũng đã tìm thấy hạnh phúc rồi. Đã đến lúc buông bỏ hận thù và học cách tha thứ. Cuộc sống còn biết bao điều tốt đẹp mà. Nó chống tay đứng dậy
 - Giờ con đi ngủ đây ạ!
 - Khoan đã Yui_Lin gọi nó. Nó bực bội quay lại nhìn Lin
 - Còn chuyện gì sao chị?
 - Em phải hứa không được giấu mọi người chuyện gì nữa đấy!
 - Em đâu còn chuyện gì để giấu nữa đâu
 - Thật sự không còn. Đầu tiên là chủ tịch trường, sau đó là chủ tịch công ty JK, sau đó lại là cổ đông lớn nhất và cuối cùng là Hell. Càng ngày cấp độ càng cao đấy. Còn chuyện gì giấu bọn chị nữa không?_Lin dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nó
 - Con nói gì Lin, Yui là cổ đông lớn nhất sao?_Pama nó ngạc nhiên hỏi
 - Vâng, nó nắm số vốn của hơn phân nửa công ty trên thế giới đấy ạ_Lin lễ phép trả lời
 - Yui! Sao con lại giấu chuyện đó?_papa nó nhìn nó
 - Bí mật nội bộ ạ_Nó nhún mày nhìn Lin. Lòng thầm rửa Lin là đồ nhiều chuyện
 - Con gái các cậu giỏi lắm đấy!_Papa hắn cười tươi nói._ Gia đình tớ thật có phúc khi sắp được rước cô con dâu này về
 - Hì, không biết là phúc hay họa đâu ạ. Con quậy phá lắm!_Nó gãi đầu_Mà thôi, con lên phòng đây ạ!_Nó cúi đầu lẩn nữa rồi bỏ lên phòng. Mọi người vẫn ở dưới trò chuyện vui vẻ
- Sau một giấc ngủ thật ngon, nó bước xuống phòng. Nhưng tất cả mọi người đã đi đâu hết rồi. Căn biệt thự lớn của nó bây giờ thật trống vắng.
- Mọi người đi đâu hết rồi nhỉ? Sao không gọi mình dậy chứ?_Nó uể oải đi xuống bếp. Mở tủ lấy chai nước, nó tu một hơi. Bỗng đâu nó ơng ơng lên làm nó nhăn mặt_Ôi cái đầu tôi, sao vẫn còn đau thế này?
 - Cậu không sao chứ? Có cần đến bệnh viện không?_Hắn từ đâu hốt hoảng chạy đến
 - Không sao, mà cậu từ đâu chui lên vậy?_Nó lắc đầu rồi nhìn hắn
 - Chui lên gì chứ? Tớ ở trên phòng xuống mà
 - Mọi người đâu cả rồi?
 - Họ đến nhà Keny để tổ chức tiệc rồi. Họ nghĩ cậu mệt nên không gọi cậu dậy. Họ bảo tớ đưa cậu đến sau
 - Vậy à._Nó gật gật đầu như đã hiểu. Vậy chúng ta đi thôi!
 - Cậu thật sự không sao chứ?_Hắn lo lắng nhìn nó. Nó bị thương ở đầu đấy, không đùa đâu
 - Không sao! Chỉ là vết thương chưa lành nên hơi đau thôi! Cậu đừng quan trọng hóa vấn đề lên thế! Hắn là như vậy đấy. Những chuyện có liên quan đến nó đều quan trọng với hắn, dù là chuyện nhỏ nhất

- Thôi nào, chúng ta đi thôi!_Nó câu tay hấn lôi đi. Cả hai leo lên con Moto rồi phóng đi với tốc độ chóng mặt. Nó ngồi sau hạnh phúc ôm chặt lấy hấn. Mái tóc của nó tung bay trong gió trông rất đẹp. Đang đi bỗng nó gọi hấn
- Rick à, tớ muốn đến một nơi
- Cậu nói đi. Bây giờ cũng còn sớm mà!
- Cánh đồng bồ công anh_Hấn rất bất ngờ với cái địa điểm này.
- Sao cậu lại muốn đến đó? Chỉ là một cánh đồng hoang thôi mà
- Nơi đó chất chứa tuổi thơ của tớ. Cậu đưa tớ đến đó đi
- Được rồi!_Hấn đưa nó đến cánh đồng bồ công anh. Nó bước xuống xe và bỏ nón bảo hiểm ra. Cánh đồng vẫn vậy, không có gì thay đổi. Nó đang rất muốn biết cái tên nào đã bỏ tiền ra để giữ lại nơi này. Nó mà biết người đó là ai nó sẽ tìm đến rồi trả tiền mua lại nơi này-nơi chất chứa biết bao kỉ niệm tuổi thơ của nó.
- Tên đó là ai nhỉ?
- Hử?_Hấn không hiểu nó đang nói gì cả_Cậu đang nói gì vậy?
- Cái tên tài phiệt bỏ tiền mua nơi này là ai nhỉ?
- Sao cậu lại hỏi chuyện đó?
- Tớ muốn biết tên đó là ai để đến cảm ơn rồi tớ sẽ mua lại nơi này dù giá cao đến đâu
- Hấn ngạc nhiên nhìn nó
- Tại sao cậu phải làm thế? Có đáng không?
- Đáng. Nơi này rất quan trọng với tớ. Chính tại nơi này tớ đã gặp được mối tình đầu của tớ_Nó hướng mắt vào xa xăm nói
- Cậu đã từng yêu sao?_Hấn có chút hụt hẫng nhìn nó.
- Không phải từng mà là đang. Tớ luôn yêu người đó. Tớ chưa bao giờ thay đổi_Một nụ cười hạnh phúc hiện trên môi nó. Nhìn nụ cười đó lòng hấn đau lắm! Người con gái hấn yêu đang yêu người khác. Hấn đã hết cơ hội. Dù lòng đang quặn thắt từng hồi nhưng hấn vẫn cố nở một nụ cười thật tươi để chúc phúc cho nó
- Nếu nơi này quan trọng với cậu như vậy thì tớ xin tặng cậu đấy. Tớ là người đã mua lại nơi đây
- Là cậu sao?_Nó ngạc nhiên nhìn hấn
- Ừ. Tớ tính sau này sẽ xây dựng một công ty ở đây nên đã mua trước_Hấn nói. Chỉ toàn những lời nói dối. Hấn mua nơi này không phải vì nơi này chứa đựng kỉ niệm với nó sao? Sao hấn lại phải nói dối như vậy chứ? Nó nhìn hấn hồi lâu rồi cười thật tươi. Hấn không giỏi nói dối. Mấy cái lời nói dối đó sao qua được mắt nó chứ
- Tớ không nhận đâu. Nhưng cậu không được xây bất cứ thứ gì trên mảnh đất này đấy
- Tại sao?
- Tớ muốn nơi này mãi mãi như trong kỉ niệm tuổi thơ của chúng ta. Sau này, con chúng ta sẽ chơi đùa ở đây như chúng ta đã từng chơi với nhau vậy_Nó vẫn hướng mắt về phía trước. Năm ngón tay khẽ tách từng ngón của bàn tay hấn ra rồi luồn vào. Còn hấn thì đang bất động vì những lời nó nói. Mãi một lúc sau hấn mới có phản ứng
- Yui, cậu...
- Xin lỗi, thật sự xin lỗi_Bỗng nó ôm chầm lấy hấn. Nó lại khóc. Sao bây giờ nó dễ khóc vậy nhỉ?_Tớ đã không giữ lời hứa. Tớ đã không chờ cậu về. Tớ đã quên cậu, quên tất cả kỉ niệm của chúng ta. Xin lỗi cậu Rick

- Yui_Hắn cũng đưa tay ôm lấy nó_Cậu nhớ lại rồi sao?
- Tớ nhớ lại rồi, nhớ lại tất cả rồi. Khi rơi xuống biển, tớ đã nhớ lại. Trước đó...trước đó tớ đã buông xuôi và đợi cái chết đến với mình nhưng khi nhớ ra, tớ...tớ đã vì cậu mà muốn sống. Tớ muốn gặp lại cậu, tớ muốn nói với cậu rằng tớ đã nhớ ra mọi chuyện và hơn hết tớ muốn nói Tớ yêu cậu, tớ yêu cậu rất nhiều_Nó nói trong nước mắt, nước mắt của sự hạnh phúc. Hắn bắt ngờ đẩy nó ra. Hắn có nghe nhầm không? Nó vừa nói yêu hắn sao?
- Cậu...cậu vừa nói gì? Cậu nói lại lần nữa đi!_Hắn nói mà như hét lên.
- Tớ yêu cậu_Nó e thẹn nói. Mặt cúi gằm xuống đất. Hắn vui sướng ôm chầm lấy nó
- Tớ tưởng cậu yêu người khác chứ! Cậu bảo cậu yêu mối tình đầu của cậu cơ mà. Thật bất ngờ
- Cái tên ngốc này, mối tình đầu của tớ là cậu đó. Tớ đã thích cậu từ năm 8t rồi (tg công nhận hắn ngốc thật. Vậy mà chỉ số IQ thì đạt mức tối đa luôn mới ghê chứ!) Hắn nghe nó nói mà tim đập như trống. Trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp đến kì lạ
- Tớ yêu cậu Yui, yêu cậu nhiều lắm!_Hắn hét lên rồi cúi xuống hôn nó. Nó và hắn đã gặp nhau ở đây rồi cũng thành đôi ở đây. Nơi đây là nơi ấn định duyên phận của nó và hắn, là nơi vun đắp nên tình cảm của cả hai và đây sẽ luôn là nơi chất chứa bao nhiêu niềm vui, niềm hạnh phúc trong tuổi thơ của nó và hắn. Đây là nơi duy nhất nỗi buồn và sự đau khổ không thể xâm chiếm được. Và nơi này sẽ chất chứa thêm nhiều kỉ niệm của con cháu bọn nó và cả những con người khác nữa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-tra-thu-cua-bang>